

DEMO

GEMEENTE

WE TAKE OVER NOW!

Hoofdgast en JD'er Paternotte over Amsterdam, Wilders, seks en de Jonge Democraten
Sjoerd Wannet zingt als lijsttrekker van D66 Huissens volkslied met politieke tegenstanders
Pauline Kastermans gaat de jongeren vertegenwoordigen in Europees parlement
Sywert van Lienden: 'Waarom moet de JD zo nodig politiek partijtje spelen?'

Hoofredacteur van een blad zijn is een spannende job. Zo is het maar de vraag of deze DEMO vlak voor, tijdens of vlak na de verkiezingen op de mat landt. En moest het blad om door het plotseling overlijden van Els Borst. Als rasoptimist hoop ik dat jullie deze zinnen lezen vlak voor de verkiezingen, zodat onze boegbeelden Sjoerd Wannet en Jan Paternotte nog wat hebben aan deze editie. Zo niet? Alsnog veel leesplezier en vergeef deze mensen hun verkiezingsretoriek. Het feest van de lokale democratie is weer op volle oorlogssterkte. Lokale partijen - veelal gestoeld op de vrije tijd van enkele goedwillende vrijwilligers - weten overal weer de gemoederen bezig te houden. Het positieve is dat ze bestaan uit mensen 'uit de wijk', waardoor ze als geen ander beseffen wat er speelt in de stad. Aan de andere kant drijven ze het landelijk bestuur tot wanhoop met onmogelijke handelingen of ludieke acties, zeker in campagnetijd. Op het VVD-congres - waar Willem Bos aanwezig was - werden lokale fracties opgeroepen om de lokale campagne zo modern mogelijk vorm te geven, maar het liefst GEEN (!) ludieke filmpjes te maken. De

bestuursleden moeten meermaals vloekend, tierend en hoofdschuddend in de vergadering hebben gezeten toen verschillende fracties nog geen week later hun ludieke filmpjes presenteren. De angst voor reputatie-afbreuk door 'ludieke' plannen van lokale fracties moet enorm zijn. Bij D66 werd in Diemen een sponsordeal met een lingeriehandel tegengehouden, omdat de vrees was dat ze een te populistische koers toonden om stemmen te winnen. Tegelijkertijd werd in, het twee eeuwen jongere dorpje ernaast, Amsterdam, door een homoseksueel kandidaat-raadslid een Grindr (homoseksuele seksdate-app) campagne begonnen. Het is weer zo ver. Alles voor de stemmen. Toch zijn er meer dan 40 Jonge Democraten die zich willen wagen aan de lokale politiek en op direct verkiesbare plaatsen staan. De JD leeft meer dan ooit in de regio. Van Heemskerk - waar Willem Bos laatst nog was - tot Eijssden-Margraten. Waar je ook woont: er is vrijwel overal een JD'er in de omgeving die zich hard maakt voor jouw wensen. In veel regio's krijgen we binnenkort invloed. Om met de woorden van de Handsome Poets te spreken: 'Let's get together, we take over now!'

Tegen de tijd dat deze DEMO verschijnt is de eindsprint ingezet voor de gemeenteraadsverkiezingen. Waar de Haagse politiek, om voor de hand liggende redenen, onder het vergrootglas ligt van de media, blijven de gemeenteraadsverkiezingen nog wat achter. Ze kennen een lagere opkomst dan de Tweede Kamerverkiezingen en ontvangen landelijk vooral aandacht als veredelde opiniepeilingen voor landelijke politieke partijen. Waarom eigenlijk? Verdienen de gemeenteraadsverkiezingen niet beter? De Tweede Kamer is dan wel het politiek centrum van Nederland, maar onderschat de 300+ kleinere politieke centra die Nederland rijk is niet. Wanneer de burger namelijk wordt gevraagd naar de mate waarin hij zich identificeert met politici, dan komt de gemeentepolitiek als beste uit de bus rollen. Het is op lokaal niveau dat de kloof tussen burger en politiek het smalst is en deze komende termijn zal de relatie tussen lokale politici en hun kiezers worden getest. Een grootscheepse decentralisatie is op komst en het belang van gemeentes zal daarmee groeien. De betrokkenheid van de burgers

moet meegroeien met dat belang. Participeren klinkt leuk, maar bijdragen is veel belangrijker. Hoe je kunt bijdragen verschilt van persoon tot persoon en is afhankelijk van je persoonlijke situatie. Wanneer iemand voor zorg, bijstand of begeleiding afhankelijk is van de overheid, dan kan een verandering van die situatie grote gevolgen hebben. Waar mogelijk zal de gemeente taken over willen (of moeten) nemen. Wanneer dit niet mogelijk is zal de gemeenschap moeten bijspringen. Hoe die verdeling zal uitvallen is aan de gemeentelijke politiek en jij als politiek activist zal om die reden het belang van deze verkiezingen moeten overbrengen op jouw omgeving. Je bent al lid van een politieke partij, wellicht zelfs actief lid. Het is nog maar een kleine stap om ook in de verkiezingscampagne bij te dragen; dus doe dat waar je kunt. Laat zien dat je geïnteresseerd bent in politiek en mensen zullen vanzelf bij je aankloppen met vragen en voor advies, naarmate 19 maart dichterbij komt. Dit kan via facebook, twitter of gewoon door de straat op te gaan. Wees niet bang en stort je in het verkiezingscircus!

Inhoud

Hoofdgast: Jan Paternotte – 4
Jonge Democraat Paternotte, nu lijsttrekker bij D66 Amsterdam, licht zijn plannen met de stad toe

Gastcolumn Sywert van Lienden – 8
'Waarom moeten de Jonge Democraten zo nodig politiek partijje spelen?'

Onderzoek – 10
'Hoe komt het dat zoveel aankomend piloten werkloos zijn?'

Els Borst – 14
Suzan Kemperman omschrijft deze bijzondere vrouw

Formatie Annelieke – 16
Annelieke Bergink formeert een JD-kabinet

Het hoogste woord – 18
Drie Jonge Democraten geven hun mening over de stelling 'De gemeente moet zich beter profileren'

Verenigingspagina – 22
Welke opzienbarende activiteiten werden er afgelopen periode georganiseerd?

Van bierviltje tot beleid – 24
Sjoerd Wannet toont de Jonge Democraten de weg

Scoren & tussenstand – 26
Enkele afdelingen van de Jonge Democraten hebben zich flink geroerd in de media

Lieve Robert – 27
Banierenstrijd leidt tot motie van treurnis

Pauline Kastermans – 28
Jonge Democraat is verkiesbaar voor de Europese verkiezingen

De werkgroepen belicht – 30
De werkgroep economie en participatie & diversiteit in de schijnwerpers

Jonge Democraat wil nieuwe koers voor Amsterdam

Interview met 'coming man' Jan Paternotte

'Onze' Jonge Democraat Jan Paternotte (29) heeft zich in rap tempo opgewerkt tot lijsttrekker van D66 Amsterdam. Als D66-voorman van de grootste gemeente zijn alle schijnwerpers, ook intern, op hem gericht. In de stad waar hedonistische vrijheidstrijders als Ramses Shaffy en Boris van der Ham hun thuis vonden, wil hij de stad voor het eerst sinds decennia een progressief liberale D66-koers laten varen. Paternotte is de coming man van D66. Niet voor niets heeft Pechtold in zijn speech op het congres de lat hoog gelegd. 'Op 15 februari 1967 stond D66 op de voorpagina van de New York Times. We hadden geschiedenis geschreven', bulderde hij begin februari door de Amsterdamse Beurs van Berlage. 'Op 20 maart verwacht ik weer zo'n voorpagina, Jan Paternotte! Op z'n minst... in het Parool!' De kleine duizend aanwezigen applaudiseerden instemmend. Paternotte is aan zet.

Toch is de sfeer niet euforisch te noemen. Midden in de campagne vallen er kort achter elkaar twee zware klappen voor D66 Amsterdam. Eerst overlijdt Ernst Bakker aan leukemie, vervolgens wordt Els Borst om het leven gebracht, terwijl ze twee dagen eerder nog bij het D66-congres naast Paternotte zat. 'Een groot voorbeeld, niet alleen voor D66'ers, maar ook voor veel Jonge Democraten', stelt Paternotte. Een dag na de herdenkingsbijeenkomst van Els Borst spreekt de DEMO hem. In de hoofdstad waar dezelfde partij al meer dan vijftig jaar aaneengesloten de scepter zwaait moeten veel veranderingen worden doorgevoerd. 'Het is nooit goed voor een stad als één partij zo lang aan de macht zit', stelt Paternotte. De woningmarkt is totaal vastgelopen en de financiën van de stad zijn niet onder controle. Amsterdam heeft over twee jaar een schuld van 5.5 miljard euro, 7000 euro per inwoner. Baby's meegeteld.

Ook bij de PvdA is het besef gekomen dat ze het af zouden kunnen gaan leggen. Er is grote paniek over het mogelijk verlies van Amsterdam. Voor de kerst gingen PvdA-fractiemedewerkers volgens Paternotte mensen afluisteren die handtekeningen aan het verzamelen waren voor het referendum. Lijsttrekker Hilhorst had een overval op Alexander Pechtold gepland toen hij in Amsterdam was voor een onderwijstour. De overval mislukte, omdat Pechtold alweer weg was. En nu roept de PvdA dat D66 in Amsterdam sociale huurwoningen wil verkopen om de belastingen te kunnen verlagen. 'Dat is twee keer totale onzin, en compleet uit de lucht gegrepen. Dat krijg je als er paniek is',

Wat Paternotte betreft is het de hoogste tijd voor een nieuwe koers. Amsterdam heeft een reputatie op het gebied van projecten die te duur worden en te laat klaar zijn. Eén van de tekenende voorbeelden is de veel te dure renovatie van de Oostlijn. De metrolijn was een hele zomer gesloten voor renovatie. 'Terwijl er die hele periode geen mannetje de tunnel in is geweest, omdat de vergunningen niet in orde waren', vertelt Paternotte. 'Maar de metro kon die zomer toch niet rijden, want alle chauffeurs waren met vakantie gestuurd. Een jaar later moest opnieuw de gehele lijn gesloten worden om het onderhoud te doen. De hele logistiek in de stad was – juist in die toeristische maanden – één grote chaos. Dat kost miljoenen.'

De Jonge Democraat is nog niet klaar met het stadsbestuur. 'Eén op de vijf jongeren

in Amsterdam heeft geen baan', stelt hij verontwaardigd. 'De jeugdwerkgelegenheid onder allochtone jongeren loopt zelfs op tot 40%.' Maar juist de gemeente Amsterdam heeft al jarenlang geen jongeren meer aangenomen. Er geldt een vacaturestop. 'Jongeren kunnen nog wel stage komen lopen, maar daarna is er 0 perspectief op een baan', redeneert Paternotte. 'Wat ons betreft komen er veel meer flexibele contracten en gaat de gemeente veel gericht kennis inzetten. ZZP'ers zouden meer bij stedelijke projecten betrokken moeten worden. Dat zou de constructie van de toekomst kunnen zijn. Gericht kennis en flexibiliteit is precies wat het ambtelijk apparaat op dit moment mist.'

Volgens Paternotte kan er ook wel wat aan de communicatieafdeling van de gemeente worden gedaan. Bij een gemiddelde raadsvergadering zitten er 3 of 4 journalisten. Daar tegenover stelt de gemeente per wethouder en de burgemeester een voorlichter en een politiek assistent, zestien in totaal. Dat zijn uitloeijsels waarin je ziet dat het fout gaat. 'Een ander voorbeeld was dat er onlangs een nieuw logo voor de gemeente moest komen. Zonder al teveel verschillen met het oude logo waren de kosten 100.000 euro.'

Een andere afdeling die zich op kan gaan maken voor flinke hervormingen is de ICT-afdeling. 'Windows heeft laatst aangekondigd dat alle afnemers die nog werken met lagere versies van Windows om moeten naar een moderner besturingssysteem. Er was toen grote paniek op het stadhuis, want sommige afdelingen werken nog steeds met Windows '98. En dat terwijl gemeente Amsterdam het dubbele uitgeeft aan ICT ten opzichte van een gemiddelde gemeente.'

Ook de afdeling ruimtelijke ordening moet anders gaan werken. Paternotte: 'Er zijn meer ambtenaren werkzaam dan dat er bouwvergunningen per jaar worden toegekend.' Als het aan D66 ligt gaan daar 20% minder mensen werken. 'De financiën van de stad moeten onder controle. Dat kun je niet alleen met zachte maatregelen oplossen.'

Paternotte heeft genoeg plannen met de stad. Naast het lostrekken van de woningmarkt, investeren in goed onderwijs en de stadsfinanciën onder controle brengen. Kan er zoveel meer in met de stad. Hij noemt het Amsterdam van enkele decennia geleden een 'sociaal laboratorium', er gebeurde van alles in de stad. Hij wil dat Amsterdam weer voorop gaat lopen

als het gaat om die kenmerkende tolerantie en vooruitstrevendheid. 'De politie is nu bijvoorbeeld ongelooflijk veel tijd kwijt met het opsporen van wietkwekers, terwijl er in andere toeristische steden al een stuk liberaler wordt omgegaan met het drugsbeleid.' Ook in de horeca loopt Amsterdam niet (meer) voorop. 'We hebben hele strenge sluitingstijden, als je in Europa naar andere toeristische steden of zelfs naar Groningen kijkt is dat echt opzienbarend.'

Een ander voorbeeld is het prostitutiebeleid van Amsterdam. 'Het is nu eenmaal niet een normale baan, er is geen enkele beroepskeuzetest voor middelbare scholieren waar prostitutie als vakgebied uit komt rollen', vertelt Paternotte. 'Daarom is er extra aandacht nodig.' Onder leiding van de huidige vice-premier Lodewijk Asscher is de stad begonnen met het opkopen van de helft van de ramen in het Red Light

'Er zijn meer ambtenaren ruimtelijke ordening dan er bouwvergunningen per jaar worden uitgeschreven'

District. Paternotte kan zich daar enorm over opwinden. 'We moeten juist die vrouwen gaan helpen. Er is geen vrouw die door deze acties uit de prostitutie is gestapt en een baan als receptioniste heeft gekregen. D66 wil coöperaties van prostituees ondersteunen, zodat ze voor hun eigen rechten op kunnen komen.'

Homotolerantie en -acceptatie is voor Paternotte ook één van de speerpunten komende periode. Nadat hij van de schrik bekomen is dat zijn gesprekspartner homoseksueel is ('Ik vond je juist zo macho'), begint hij aan zijn betoog. 'De titel gay capital moet je niet claimen, maar vooral zijn. Het gay-uitgaansleven moet alle kansen krijgen en ik ben er voorstander van om grote homo-evenementen naar Amsterdam halen, zoals de Europride, waarvoor fractiegenoot Gerolf Bouwmeester zich in

‘Amsterdam, Rotterdam, Utrecht, Den Haag, Leiden. Het is eigenlijk één grote stad. In het buitenland ook wel bekend als Amsterdam.’

de raad hard heeft gemaakt.’ Een ander project waar over nagedacht zou kunnen worden, is bijvoorbeeld een homo-museum. Paternotte is hier enthousiast over. ‘Dit is dé stad waar het homohuwelijk is uitgevonden. Raar eigenlijk dat we hier nog geen homo-museum hebben?!

Als het gaat om andere evenementen is Paternotte voorstander van duidelijke keuzes. Rotterdam is volgens de lijsttrekker heel goed in het organiseren van grootschalige sportevenementen. ‘De Red Bull Air Race of de Formule 1 in de stad, dat zou bij ons

De combinatie tussen sport en onderwijs vindt de lijsttrekker overigens wel belangrijk. ‘Bewegingsonderwijs moet door vakdocenten worden gegeven. Punt! Ook moeten er meer uren beschikbaar komen voor drama, kunst, cultuur & media in het basisonderwijs, dat zijn echt zaken waar we ons de komende vier jaar hard voor gaan maken. Het onderwijs wordt nu te veel gekwantificeerd met CITO-toetsen en meetmomenten.’

Feestelijkheden zoals het 538-evenement op het Museumplein bij Koningsdag kunnen op zijn steun rekenen. ‘Als hoofdstad moet

Dat komt wat ons betreft nooit meer in het centrum, dat is altijd chaos.’

In de strijd om de zetels opereert niet alleen de PvdA op het scherpst van de snede. Joram Verstoep van het CDA betitelde zijn Tweede Kamerfractie als ‘veelal provinciale boeren’, en verder ‘Mensen van buiten Amsterdam, daar heb ik maar weinig mee.’ Paternotte moet lachen als hij terugdenkt aan het moment toen hij dat hoorde. ‘Al had hij over zijn partijgenoten in de Tweede Kamer wel gelijk’, grinnikt hij. ‘Dat zijn vast allemaal pannenkoeken.’

‘Eigenlijk raar dat er nog geen homo-museum is in Amsterdam’

niet op die manier kunnen. In Amsterdam blinken we uit in culturele faciliteiten en evenementen. Daar zouden we wat mij betreft meer focus op kunnen leggen. We hebben met de ArenA wel een mooie locatie om wedstrijden van het EK Voetbal in 2020 te organiseren, toch denk ik niet dat Amsterdam internationaal bekend wordt als topsportstad, en dat is ons streven ook niet.

je de huiskamer van het land kunnen zijn bij Koningsdag, en dus moeten we wel iets aankunnen. Wat mij betreft maken we met een partij als 538 keiharde afspraken over de veiligheid. Het is te vaak uit de hand gelopen op dat plein. Mocht het goed gaan willen wij ze dan belonen. Het is ook een heel ander evenement qua aard dan bijvoorbeeld de huldiging van Ajax.

Gevoeligheden met Rotterdam ontwijkt hij niet. Sterker nog, bij het congres verzamelde hij zijn moed en poneerde hij de stelling dat Leiden, Utrecht, Den Haag, Amsterdam en Rotterdam eigenlijk één grote stad is. In het buitenland ook wel bekend onder de naam Amsterdam. Gelach vanuit de congressaal viel hem ten deel, al zal er bij

de Rotterdamse fractie links of rechts wel een wenkbrauw zijn opgetrokken. Ook in het interview deelt hij prikkies uit. ‘Ach’, begint hij. ‘Rotterdam is gewoon ook Amsterdam. Amsterdam-Haven’, vertelt hij nonchalant.

Zijn humor en onbevangenheid weerstralen op zijn fractie. Om zich heen heeft hij met name ‘positief ingestelde types’ verzameld. ‘Ze praten en denken heel snel. De actiebereidheid is ongelooflijk groot bij de kandidaten.’ In die dynamiek van snelle acties is Paternotte zich uitermate bewust van zijn kwetsbaarheden. ‘Ik kan heel slecht tegen het typische bestuurdersklimaat. Als ik een idee heb, wil ik niet – zoals je vaak ziet – ergens over twee weken met een groep een afspraak plannen, maar juist direct actie ondernemen. Mijn grootste valkuil is

vertrouwelijke informatie wordt verteld’, doceert een man aan de overkant van de tafel. ‘We kunnen alles letterlijk verstaan.’

De Jonge Democraten zijn Paternotte in het hart gesloten. ‘Mijn mooiste JD-herinnering vond plaats op 16 mei 2005. Twee weken voor het referendum over de Europese grondwet. Wilders begon die dag zijn tour door het land om zijn anti-Europese houding bekend te maken. We besloten dat we achter Wilders aan gingen toeren. We hebben toen een caravan gekocht van 200 euro. In de tuin van een JD’er in Groningen hebben we die caravan Europees-blauw geschilderd, met gele sterren erop. Vervolgens hebben we via een Duitse journalist het schema van Wilders weten te ontfutselen en zijn we twee weken lang achter Wilders

‘De huldiging van Ajax komt wat ons betreft nooit meer in het centrum, dat is altijd chaos!’

dat ik hierdoor soms links of rechts mensen passeer die van een bepaald onderwerp ook nog wat moesten vinden’, reflecteert hij. ‘Ik ben de eerste om toe te geven dat ik dan fout zit. We moeten steeds goed blijven nadenken.’

Bovenstaand voorbeeld blijft niet bij woorden. Na het interview stuur ik hem de plannen van het homo-museum door, nog geen minuut later heeft hij zijn team ingelicht over de mogelijkheden om dit initiatief te ondersteunen.

Een dame van het Lloyd Hotel fleurt het gesprek op met twee biertjes. Tijd voor andere onderwerpen. Over bier gesproken... Of er een cultuurverschil tussen de Jonge Democraten en de D66 is. Paternotte begint te knikken, zonder enige bedenktijd krult er langzaam een glimlach rond zijn mond. ‘Seks’, beredeneert hij. ‘Dat was er veel meer bij de Jonge Democraten. En drank natuurlijk ook.’ Aan de andere kant van de tafel schateren plotsklaps twee mensen van het lachen. Ze genieten zichtbaar van de conversatie. ‘Zorg ervoor dat er geen

aan gereisd. Op de eerste dag dachten alle beveiligers en politie-agenten dat wij erbij hoorden. Vierentwintig verschillende camera-ploegen volgden ons. Die avond opende het NOS-journaal niet met de anti-Europese houding van Wilders, maar juist dat de Jonge Democraten vóór Europese samenwerking waren. Een briljante actie.’

Volgens Paternotte belde Wilders boos de redactie van NOS Journaal om te vragen of iedereen daar lid was van D66. De irritatie bij de volgers en handlangers van Wilders nam toe, JD’ers werden bedreigd en ook Wilders wilde wraak. Hij pakte zijn moment toen de caravan van de Jonge Democraten een ochtend niet verscheen toen Wilders zijn campagne startte. ‘We stonden in de file en konden niet vooruit. Wilders riep toen voor alle camera’s dat de Jonge Democraten het waarschijnlijk hadden opgegeven. Achter in beeld kwamen we toen alweer aanrijden. Weg quote. Schitterend!’ aldus een zichtbaar trotse Paternotte.

In zijn ogen is dit ook precies de functie van de Jonge Democraten. Omdat Alexander

Pechtold en de gehele moederpartij nogal netjes is, vallen de acties van de JD des te meer op. Van de SP verwachten ze actie. ‘Die bezetten iedere dag wel ergens een gebouw.’ Jonge Democraten zouden zich bewust moeten zijn van deze positie. ‘Ga niet in een ivoren toren opinie-artikelen schrijven, en schoppen op de moederpartij, maar zorg dat je middenin de maatschappij deelneemt aan het debat en thema’s aankaart die fout gaan.’

Eerst staan 19 maart de gemeenteraadsverkiezingen voor de deur, maar gezien het tempo waarmee de jonge Paternotte zich ontwikkeld is er eigenlijk slechts één vraag die rest. Of hij de ambitie heeft om fractievoorzitter van D66-landelijk te worden. Paternotte schuifelt wat op zijn stoel en scherpt zijn blik. 5 seconden lang is het stil, vervolgens herpakt hij zich. ‘Daar heb ik wel eens over nagedacht’, stelt hij. ‘Net als dat je als klein kind er over nadent om brandweerman te worden. Maar ik vind het vooral heel bijzonder om lijsttrekker te mogen zijn in de mooiste stad van het land.’

‘Op 15 februari 1967 stond D66 op de voorpagina van de New York Times. We hadden geschiedenis geschreven door een onverwachte winst te pakken. Op 20 maart verwacht ik weer zo’n voorpagina, Jan Paternotte! Op z’n minst... in het Parool!’

Alexander Pechtold, lijsttrekker D66

Waarom willen jongeren zo graag partijtje spelen?

Gastcolumn Sywert van Lienden

Wie zich politiek organiseert moet nogal wat afwegingen maken. Waar sta je voor, wat is je doel? Macht of invloed. Ideeën of daden. Principes of pragmatisme. Luis in de pels of de warme jas van de heerser. Of hoef je niet altijd te kiezen, en ga je voor de middenweg? In de vorige DEMO verwees Lilian Oskamp in een discussie over de toekomst van de Jonge Democraten naar de G500. Is het niet slimmer partij-overstijgend een veranderingsgezinde politieke beweging te zijn? De JD kiest voor een open, pragmatische en duurzame aanpak van problemen, lees ik in de statuten. Toch gaat deze vereniging het dertigste jaar in als jongerenpartij van D66. Het beperkt zich daarmee. Zonder te claimen de waarheid in pacht te hebben werp ik graag een vraag op: waarom spelen politieke jongerenvereniging toch zo graag partijtje?

Foto: Bob Bronshoff

Jongeren tussen de twintig en dertig zijn politiek vaak een ondervetegenwoordigde minderheid. Ze stemmen minder vaak, zijn minder vaak lid van een politieke partij, bezetten minder zetels en de partijen waar ze op stemmen hebben minder te zeggen. Wie klein is moet slim zijn, want het is David tegen Goliath. Maar jongeren hebben ook kans op politiek succes: ze zijn vrijer, ongebonden, creatiever en hebben meer tijd.

Waarom imiteren jongeren de ouderen dan zo graag? Ze trekken een pak aan, richten verenigingen op, gebruiken dezelfde taal en gaan op gewichtige hele zaterdagen debatteren over dezelfde onderwerpen. En soms lukt het dan om niet alleen binnen de eigen opgerichte partij overeenstemming te bereiken en daar flink op te drinken, maar ook bij de moederpartij wat reuring te veroorzaken. Soms wordt een voorstel overgenomen, of stromen talenten en ideeën door.

Er valt veel voor te zeggen dat politieke jongerenverenigingen werken als opleidingsinstituut. Als een vrije plek waar

Zijn al die gewenste veranderingen in een stroomversnelling geraakt? Of had het sneller kunnen gaan als al de gedane moeite was gaan zitten in het laten bewegen van de andere partijen?

Anderhalf jaar geleden hebben we de G500 opgericht. Het is nu wat stiller, maar we hebben ruim een jaar door de drie centumpartijen gezworven. Wat opviel was dat de ideologische verschillen er vooral aan de oppervlakte waren. Als je wat dieper ging zag je dat de verschillen tussen de partijen vooral bestonden uit culturele normen, taal en voorgeprogrammeerde standpunten. Maar op hoofdlijnen waren de leden het verrassend vaak eens dat er meer verandering en vernieuwing nodig was dan de partijtop toestond. Ze wisten enkel vaak niet hoe een vuist te maken, en een concreet plan ontbrak.

Onderweg kwamen wij verschillende mensen tegen. Zoals een man die lid is van het CDA, maar eigenlijk een D66'er is. Wat wil zeggen: hij is pragmatisch en bereidt zijn ideologische positie ter discussie te stellen. Hij vertelde dat hij juist niet van D66 lid werd

'Zou D66 niet effectiever zijn geweest als ze geen partij waren, maar juist de andere partijen in beweging konden krijgen?'

je kunt leren debatteren, argumenteren en netwerken. Maar dat kan binnen de moederpartijen ook. Je kunt ook daar zonder gezichtsverlies experimenteren en debatteren. En met een jongerenlabel binnen de moederpartij in plaats van een eigen vereniging geef je jongeren ook een eigen plek. Waarom steunen jongeren toch de kunstmatige scheiding tussen jongerenpartijen en moederpartijen, die ervoor zorgt dat jongeren vooral zichzelf buiten het échte politieke proces zetten?

Vooraf bij D66 en de Jonge Democraten valt er veel voor te zeggen om niet partijtje te spelen. Al vanaf de oprichting speelde de vraag of D66 niet een beweging in plaats van een partij had moeten zijn. Vooral omdat het een pragmatisch bedoelde partij was. Gericht op het doorbreken van de politieke dominantie van de confessionelen. Met een programma van oplossingen in plaats van uitgangspunten. In aanloop naar het vijftigjarige (!) bestaan van D66 en het dertigjarige (!) bestaan van de Jonge Democraten is de vraag gerechtvaardigd wat dat nu helemaal heeft opgeleverd?

omdat hij het zonde vond dat de vernieuwers zich daar vastzetten op een vluchtstrook. Als juist al die duizenden leden die staan voor verandering, pragmatisme en vrijheid nou eens mensen zoals hij hadden geholpen daar waar een minderheid vecht voor verandering? Was dan niet veel eerder het taboe op praktische zaken als de hypotheekrenteaftrek, de verhoging van de AOW en misschien ook wel op principiële terreinen als euthanasie en het homohuwelijk geslecht? Het bestaan van D66 was een reden voor de oude macht in partijen als het CDA om zich inhoudelijk daar tegen af te zetten, in plaats van zich aan te passen aan haar standpunten.

De G500 was met iets meer dan 500 jongeren. De Jonge Democraten zijn met meer dan tien keer zoveel mensen: ruim 5000. Zou het niet goed zijn pragmatisch te werk te gaan in de structuur van de organisatie? Door standpunten te zien als doel, en de vorm als middel? Wie weet leidt het wel tot de echte doorbraak van de oude ideologische verstarring in dit land waar democraten graag tegen strijden.

Malu Pasman, secretaris organisatie van de Jonge Democraten: De 'traditionele' organisatiestructuur van de JD zou afremmend werken. Organisiestructuur is echter geen doel op zich, het is een randvoorwaarde waarin wij bewegen. Deze staat in dienst van het bereiken van onze kerndoelen: het genereren van politieke inhoud en output én het bieden van een platform voor de persoonlijke ontwikkeling. Dit doen wij inderdaad soms op traditionele manieren, maar we deinzen tegelijkertijd nooit terug om buiten deze gebaande paden te treden, zie bijvoorbeeld onze verschillende acties rondom pensioenen. Dat wij daar een succesvolle middenweg in weten te vinden, ben ik uitermate trots op.'

Jan Paternotte, lijsttrekker D66 Amsterdam: 'Ik ben het niet eens met Sywert van Lienden. Het is juist ongelooflijk goed dat de Jonge Democraten met een eigen congres partijtje spelen. Het is wel goed om tegelijkertijd niet de focus op de politieke invloed kwijt te raken. Het is goed dat de Jonge Democraten niet aansluiten bij het overleg met Pechtold. Daar moet je echt mee uit kijken. De JD is een onafhankelijke partij en geen Jong-D66. Ik vind wel dat je vanuit het politiek programma de interessante thema's eruit moet pikken en daar extra aandacht aan moet besteden. Al die zinnetje in het politiek programma waarbij enkele woorden aangepast worden, vind ik minder interessant.'

Afgestudeerde piloten diep in de schulden.

“Ik wilde maar één ding: de lucht in!”

‘Echt piloot worden? Stella maakt het waar!’ De verleiding om piloot te worden is bijna onweerstaanbaar als je de succesverhalen van vliegscholen als Stella Aviation Academy te horen krijgt. Wie wil er nou geen gevierd piloot worden? Lekker reisjes maken naar zonnige oorden, en dat voor een eerste klas gage! Een ruime meerderheid van de net afgestudeerde piloten is echter werkloos en zit met een schuld van meer dan een ton. “Als zeventienjarige kun je je niet voorstellen dat je gewoon glashard wordt voorgelogen.”

Door Dion Mebius

Sam Bloemhof is een welbespraakte, intelligente jongeman van 21 jaar. In een klein maar gezellig café in zijn geboortestad Zeist vertelt hij, nippend van een kopje hete filterkoffie, hoe piloot worden altijd al zijn droom is geweest. “Als kleine jongen bouwde ik al mijn eigen vliegtuigmodelletjes en verslond ik tijdschriften over luchtvaart.

Ik wilde na het behalen van mijn atheneum-diploma eigenlijk maar één ding: de lucht in.” Via via leerde hij een verkeersvlieger kennen die hem een shortlist gaf van enkele kwalitatief hoogstaande vliegscholen. Vol vertrouwen begon Sam zich te oriënteren op de markt. Hij bezocht een informatiedag van de Stella Aviation Academy op haar vliegveld in Teuge, een dorpje onder de rook van Apeldoorn.

Op de open dag van Stella Aviation Academy, één van de grootste vliegscholen van Nederland, werd zijn goede gevoel bevestigd. Hij schreef zich in, doorliep de verschillende selectiefases naar volle tevredenheid en begon in oktober 2010 met zijn lessen. Sam was net als de meeste andere studenten genooddaakt om een lening van minimaal 100.000 aan te vragen bij de ABN AMRO. ‘Dat was geen onoverkomelijk probleem. Het hoorde er nu eenmaal bij. De ABN AMRO verstrekte al sinds de jaren ‘90 dergelijke leningen. Dat stelde mij relatief gerust. Maar toch had ik er slapeloze nachten van.’ Het rentepercentage voor deze lening bedroeg zo’n zes procent. Ruimte om te onderhandelen was er niet. “Niet met de

school en niet met de bank. Wel wees ik Stella op een negatief verhaal van een oud-student. Die kritiek werd weggevuifd als wrok jegens de vliegschool omdat zijn opleiding minder voorspoedig was verlopen dan gepland.”

Na ruim twee jaar rondde Sam zijn opleiding af. Het leek slechts een kwestie van tijd voor hij in de cockpit mocht plaatsnemen als volwaardig piloot bij een gerenommeerd bedrijf. De verhalen van de vliegschool bleken een stuk rooskleuriger dan de kille realiteit. “Ik heb ruim tweehonderd keer gesolliciteerd. Keer op keer kreeg ik nul op het rekest, om moedeloos van te worden. En het is niet alsof ik de enige van mijn klas was. Ik schat dat zo’n vijftien procent op dit moment een baan heeft. Zelfs dan gaat het louter om tijdelijke dienstverbanden van minder dan een jaar. Je bent als beginnend piloot compleet overgeleverd aan de grillen van de vliegschool en de luchtvaartmaatschappijen.”

Om zijn verhaal kracht bij te zetten checkt Sam zijn verhaal bij een andere oud-student van Stella. De 24-jarige Casper Kamphuis laat een soortgelijk geluid horen. “Je wordt

simpelweg genept door de vliegscholen. Van mijn oude klas heeft nog geen enkele leerling een baan. Je kansen op de arbeidsmarkt staan in geen enkele verhouding met de kosten die je moet maken om een vliegcertificaat te bemachtigen. Er zijn ontzettend veel jonge Nederlandse piloten werkloos, maar zolang niemand het op durft te nemen tegen de vliegscholen zal er niks veranderen.” De verhalen van Sam en Casper staan niet op zichzelf. Op internet zijn talloze klachten te lezen over de verscheidene vliegscholen, waarbij vooral Stella er slecht van af komt. Er is zelfs een Facebook-pagina, kortweg ‘Vliegschulden’ genaamd, waarop werkloze lotgenoten hun kritiek op de machtige luchtvaartmolochs vrijelijk kunnen spuien.

Gouden handdrukken en flessen champagne

Bij het bezoek van een open dag van Stella in Teuge lijkt alles echter rozengeur en maneschijn. De wereld van torenhoge schulden en werkloosheid wordt hier gemaskeerd door een Lufthansa-piloot. Hij vertelt de aspirant-piloten dat er geen vuiltje aan de lucht is. “De luchtvaartmaatschappijen komen dikwijls bij Stella langs om te vragen of er nog nieuwe piloten afgestudeerd zijn.

Dit jaar zijn er alleen al door SunExpress 45 mensen aangenomen. Als je klaar bent kun je met een beetje geluk meteen aan de bak”, klinkt het. Officiële cijfers zijn er niet: het zou ‘onmogelijk’ zijn voor Stella om alle gegevens van afgestudeerde piloten bij te blijven houden. Sam en Casper laten weten dat dit pertinente onzin is. “Stella bezit dossiers waarin onze activiteiten op de voet worden gevolgd. Die gegevens mogen we overigens zelf niet eens inzien.”

Terwijl de bezoekers van de open dag zich kunnen verlekken aan de verschillende simulatoren gaat de Lufthansa-piloot verder met zijn verhaal. Het is volgens hem zo helder als glas: als je succesvol wil zijn kom je naar Stella. “Veel studenten hebben niet eens tijd om een poosje te feesten na het afronden van hun opleiding. Die moeten meteen beginnen.” En zodra je eenmaal bent begonnen als piloot bij een luchtvaartmaatschappij gaan alle deuren voor je open. Gouden handdrukken van 30.000 euro en flessen champagne bij contractondertekeningen: niets is te gek. Stella lijkt, als we de presenterende piloot mogen geloven, de formule voor succes in de vliegsector te hebben gevonden. “Als

we bekendmaken waar de banen te vinden zijn gaat half Nederland daar solliciteren. Wij willen die plekken natuurlijk reserveren voor onze eigen studenten.”

Op werk in Nederland hoeven de studenten niet te rekenen. Of, om de site van Stella te citeren: “als piloot is je werkterrein de hele wereld.” Azië, daar ligt de toekomst voor jonge vliegeniers, aldus de Lufthansa-piloot. “Iedereen die nu begint met de opleiding heeft daar over twee jaar een baan.” Stella gaat hierbij volledig voorbij aan het feit dat de Aziatische landen ook eigen vliegscholen hebben en het aantal buitenlandse piloten wordt vastgesteld op een beperkt percentage van het totale aantal plekken. Bovendien zijn, volgens de site van de Vereniging Nederlandse Verkeersvliegers (VNV), de arbeidsvoorwaarden een stuk minder dan in Europa en is er in deze landen vaak sprake van korte seizoenscontracten. De moraal van het verhaal op de open dag in Teuge is echter duidelijk. Aan de bak komen na het afronden van je studie is misschien lastiger dan voor de crisis, maar verre van onmogelijk. Zeker als je je opleiding bij Stella Aviation Academy hebt genoten.

“Het zijn geen werklozen, ze hebben immers nooit werk gehad.”

Tientallen mensen in de schuldsanering

De lofzang van de vliegschool staat in schril contrast met de cijfers op de site van de VNV. Uit een enquête onder ruim 620 piloten die sinds 2009 zijn afgestudeerd aan de verschillende vliegscholen in Nederland blijkt dat 74 procent nog geen werk heeft. De gelukkige 26 procent die wel in dienst is bij een luchtvaartmaatschappij heeft zich bovendien vaak moeten inkopen voor een bedrag tussen de 15.000 en 50.000 euro. Deze som geld is bestemd voor de zogeheten 'type rating': een vervolgopleiding die je dient te volgen voor je aan de slag mag als volwaardig piloot. Cijfers van Stella zijn ook hier niet te vinden: de vliegschool weigert mee te werken aan het onderzoek. De VNV geeft aan dat de problemen serieuzer zijn dan vaak wordt gedacht. "Volgens officieuze cijfers gaat het hier om tientallen jonge mensen die inmiddels in de schuldsanering zitten."

Klaas-Jeroen Terwal, woordvoerder van de VNV, vindt dat de vliegscholen veel eerder op de rem hadden moeten trappen. "Maar ja, dat scheelt inkomsten. Met name vanaf medio 2008, het begin van de crisis, hebben alle vliegscholen nog te lang op volle toeren nieuwe aspirant-piloten opgeleid. De verschillende

instanties voelen een perverse prikkel om nieuwe vliegeniers te blijven opleiden, ook al staan er nog zo'n 1200 jonge piloten in Nederland aan de kant." Terwal geeft aan dat de meeste vliegscholen de groeiende problemen in de sector niet erkennen. "De scholen moeten, in samenwerking met de ABN Amro, hun verantwoordelijkheid nemen bij het verstrekken van de leningen. De aspirant-piloten verdienen een eerlijke voorlichting. Maar het belangrijkste is dat de scholen niet meer piloten opleiden dan nodig is."

Directeur Evert-Jan Hilgeman van Stella Aviation Academy laat in een reactie weten zich niet te kunnen herkennen in de kritiek van de piloten. Volgens hem zijn de afgestudeerden ("Het zijn nog geen werklozen, ze hebben immers nog nooit werk gehad") ook zelf debet aan het probleem. "Veel studenten kijken niet verder dan de grote, bekende luchtvaartmaatschappijen. De realiteit is dat er bijna geen plaats meer is bij partijen als KLM en Martinair, en dat erkennen wij. Daarom focussen wij ons ook vooral op de Aziatische markt. Ons netwerk strekt zich daar ver uit, waardoor Stella zeer veel piloten weet te plaatsen." Volgens Hilgeman is de kritiek van de studenten dan ook onterecht. "Het is

logisch dat een deel van de afgestudeerden teleurgesteld of boos is, maar het heeft geen zin om je kritiek te botvieren op ons. Onze opleiding is kwalitatief hoogstaand en de piloten zijn overal ter wereld gewild."

Cijfers over het aantal werkloze piloten heeft de vliegschool wel degelijk. Hilgeman is echter niet van zins om deze gegevens te verstrekken aan de VNV. "De statistieken van de vakbond kloppen simpelweg niet. Zij behartigen een heel ander belang dan wij, namelijk die van de Nederlandse vliegmarkt. Dat is een achterhaald idee. Tegenwoordig gaat alles om de internationale markt. En die staat er een stuk rooskleuriger voor." Bovendien zijn er volgens hem wel degelijk veranderingen doorgevoerd binnen de vliegschool. "Wij nemen al veel minder studenten aan dan voorheen. Ook Stella erkent dat de afgelopen jaren mager zijn geweest voor de piloten. Desondanks zijn er erg veel studenten die reuze blij zijn met het werk dat wij afleveren. Ik krijg regelmatig te horen dat zij lachen om alle indianenverhalen die de ronde gaan over onze school."

Weinig draagvlak voor ingrijpen

Momenteel is het gros van de piloten die

tussen 2009 en nu zijn afgestudeerd werkloos, met een schuld van minstens 100.000 euro. Die schuld staat in nagenoeg alle gevallen uit bij de ABN Amro: de enige Nederlandse bank die tegenwoordig bereid is om een lening te verstrekken aan beginnende piloten. De rente op die lening ligt in de meeste gevallen tussen de vijf en zes procent, met uitschieters van boven de zeven. De Telegraaf meldde in november 2013 dat 60 jonge afgestudeerden een rechtszaak zijn begonnen tegen ABN Amro omdat ze niet meer aan de betalingsverplichtingen kunnen voldoen. Volgens Frank Olberts, de advocaat van de jongeren, heeft ABN Amro zich schuldig gemaakt aan overcreditering (het verstrekken van een te hoge lening). De bank heeft inmiddels aangegeven een passende oplossing te zoeken voor aspirant-piloten die in de problemen zitten.

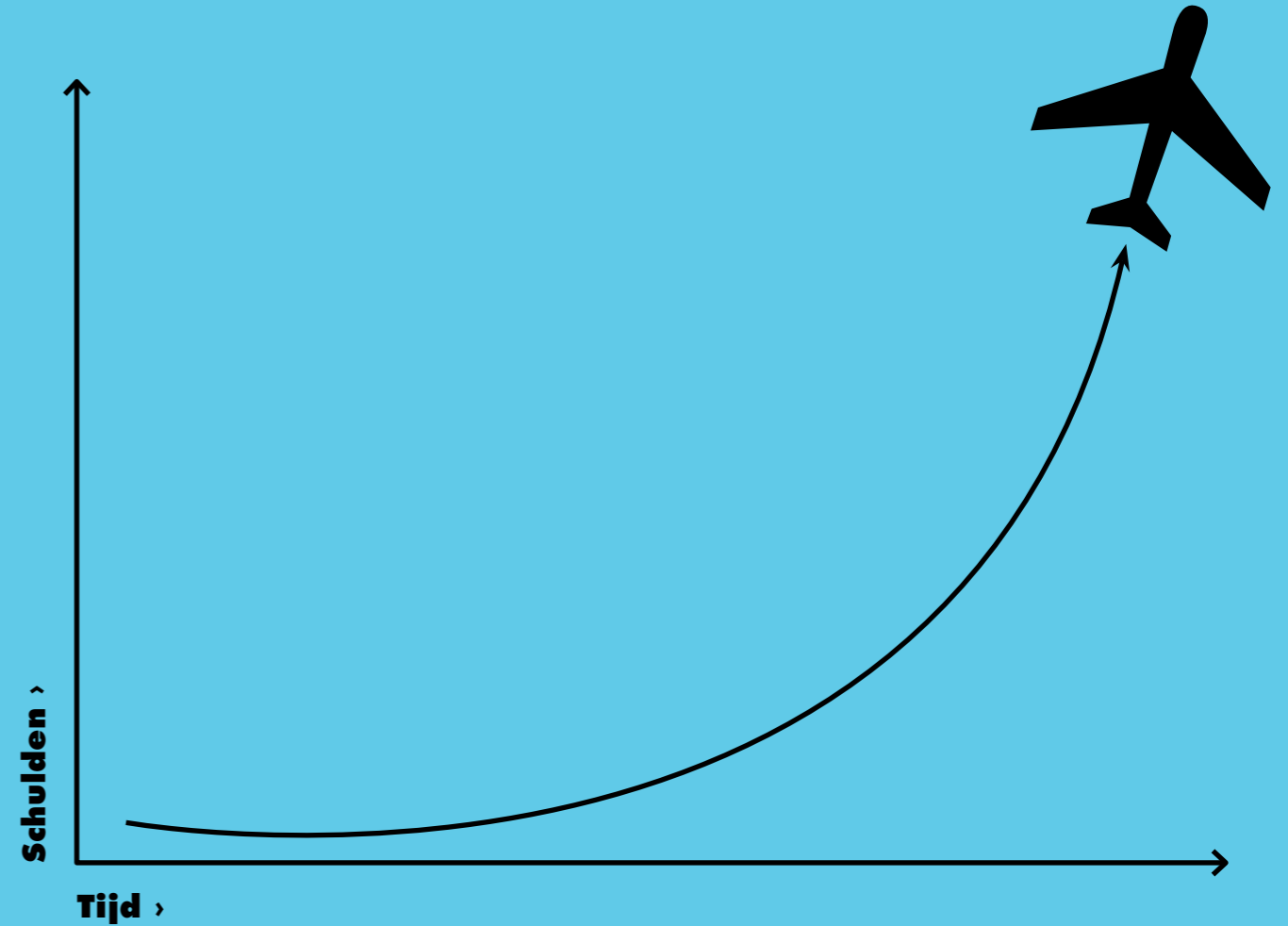
Intussen wordt ook de roep om overheidsingrijpen steeds groter, onder anderen vanuit de VNV. "Wij denken zeker dat er een rol is toebedeeld aan de overheid. Het gaat ons dan vooral om hulp tijdens de opleiding. We zien namelijk dat sommige private vliegscholen een samenwerking zijn aangegaan met publieke HBO-instellingen.

Het probleem is dat nu alleen het twee en een half jaar durende theoriegedeelte onder de studiefinanciering valt. We hebben het ministerie van Infrastructuur en Milieu daarom al meermaals verzocht om ook het praktijkgedeelte onder te brengen in het studiefinancieringsstelsel. Op die manier zijn de studenten niet meer aangewezen op een dure lening bij de ABN Amro, die een monopoliepositie heeft op deze markt."

In januari 2013 kwam Attje Kuiken, Tweede Kamerlid namens de Partij van de Arbeid, met een voorstel om een vangnet te creëren voor jonge werkloze piloten. Dit vangnet zou moeten voorkomen dat schulden nog meer oplopen als er geen baan als piloot beschikbaar is. Sinds die inspanningen is er echter nog weinig concreet van de grond gekomen. Een jaar na dato laat Kuiken weten nog steeds bezig te zijn met het helpen van de werkloze afgestudeerden. Het creëren van draagvlak voor een echte oplossing blijkt echter moeilijker dan gedacht. "Het probleem is dat het niet echt een sexy onderwerp is. De reactie is toch vaak: "Wat zeuren die studenten nou, ze zijn toch zelf de lening aangegaan?" Het plan vindt daarom niet veel navolging. Wel worden er achter de

schermen gesprekken gevoerd tussen de staatssecretaris en de vliegscholen, met name over de instroom van nieuwe studenten. "Het blijven dus onzekere tijden voor zij die hun opleiding al hebben afgerond. Voor Sam en Casper blijven de schulden als een molensteen om hun nek hangen. Aan een carrière als piloot denken zij inmiddels al lang niet meer. "Als ik de afgelopen jaren opnieuw zou mogen doen, zou ik me niet inschrijven bij een vliegschool, en zeker niet bij Stella. Als zeventienjarige kun je je niet voorstellen dat je gewoon glashard wordt voorgelogen", verzucht Sam. Hij realiseert zich terdege dat het aanpakken van de vliegscholen en de luchtvaartmaatschappijen ingewikkeld is. "De Nederlandse overheid staat redelijk machteloos tegenover dit soort internationale ondernemingen. Toch zou men er alles aan moeten doen om deze markt enigszins te reguleren. Wij zijn ons geld misschien kwijt, maar wie weet kan er wat gedaan worden voor de volgende generatie."

De namen Sam Bloemhof en Casper Kamphuis zijn gefingeerd

Els Borst: dank u wel!

Toen ik lid wilde worden van een politieke partij en uitzocht welke partij het beste bij mij paste deden de wapenfeiten van Els Borst mij als snel voor D66 kiezen. Vanochtend hoorde ik dat Els op 81-jarige leeftijd is overleden. De meeste vrouwen van mijn leeftijd zijn misschien het hele idolengedoe ontgroeid, ik niet. Els was mijn idool! Een enorme inspiratiebron en een vrouw waar we ontzettend veel aan te danken hebben.

Korte biografie

Els Borst werd in 1932 in Amsterdam geboren als Else Eilers. Door het leed dat ze zag tijdens WOII, haar onderburen werden meegenomen tijdens de razzia en ze werd gedwongen toe te kijken bij een executie, besloot ze voor een nuttig vak te kiezen. Arts. Ze promoveerde in de immuno-hematologie en werd hoofd van de bloedbank van het academisch ziekenhuis Utrecht (AZU). Later zou ze directeur worden van dat ziekenhuis, maar ze accepteerde die functie pas nadat ze de toezegging had gekregen dat ze mocht mee beslissen wie er werden benoemd tot hoogleraar. Ze wilden hoogleraren die normaal met mensen om kunnen gaan. Hans van Mierlo nodigde haar uit voor een etentje en vroeg haar als minister voor Paars I, ze bedankte. Hans vroeg haar al haar argumenten om het niet te doen en schreef die op een servetje. Aan het einde van het etentje veegde hij er zijn mond mee af. De rest is geschiedenis.

Wapenfeiten

Een vrouw waar we ontzettend veel aan te danken hebben. Waarom? Els stond er om bekend haar liberale standpunten om te zetten in wetten. Ze is het bewijs dat progressief zijn niet alleen voor jongeren is.

Het schoolvoorbeeld van een sociaal-liberaal. Zie hier enkele van haar wapenfeiten:

- Ze stond aan het begin van het nieuwe zorgstelsel dat in 2006 is ingevoerd waarbij meer concurrentie in het stelsel werd gebracht en de wachtlijsten konden worden terug gebracht.
- Ze verhoogde de tabaksleeftijd naar 16 jaar (voor die tijd was er geen leeftijds grens), verbod tabaksreclame en roken in openbare ruimten en werknemers kregen dankzij haar het recht op een rookvrije werkplek.
- Ze regelde dat iedereen vanaf 18 jaar werd aangeschreven om zich te registreren in het, door haar opgestelde, donorregister.
- Ze bracht de wet op de geneeskundige behandelovereenkomst (WGBO) tot stand waarmee patiëntenrechten een stuk beter gewaarborgd werden.
- Ze maakte met de embryowet mogelijk dat embryo's voor andere doeleinden gebruikt kunnen worden dan om daarmee een zwangerschap tot stand te brengen.

Maar het meest bekend is ze waarschijnlijk als voorvechtster van het recht op zelfbeschikking en het mogelijk maken van een menswaardig levenseinde. Els Borst zorgde er namelijk voor dat Nederland als eerste land ter wereld een euthanasiewet kreeg!

Els en de JD

Op een aantal punten zijn de Jonge Democraten een stuk progressiever dan D66. Op die punten hadden wij Els aan onze zijde. Het najaarscongres van 2010 in Nijmegen stond in teken van het Nederlands drugsbeleid. Els Borst was tijdens dat congres één van de sprekers. Na het congres besloten de Jonge Democraten om een motie te schrijven om alle drugs te legaliseren en reguleren. We hingen met Els Borst aan de telefoon om het één en ander voor te bereiden en

mede dankzij haar hulp, zij was één van de sprekers tijdens de fringemeeting, wisten we een motie met die strekking door het D66 congres te loodsen.

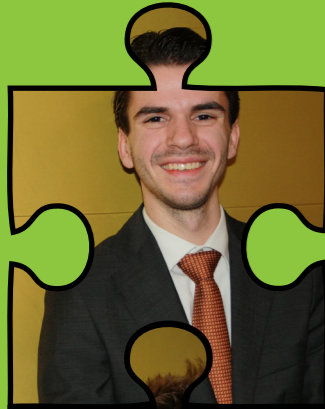
Toen ik vorig jaar de masterclass 'toekomst van de zorg' organiseerde kwam het stoute idee om haar uit te nodigen. Wie niet waagt wie niet wint. Binnen een paar dagen kreeg ik al een e-mail terug: of de data wel klopten want in haar agenda waren die zaterdagen, zondagen. Oeps. Na dat blundertje recht te hebben gezet wilde ze graag komen! Ik heb nog wel wat nachtmerries gehad omdat de middag plaats vond in een werkelder in Utrecht en we haar dus een steile trap af moesten sturen maar met wat hulp van Manuel Buitenhuis is dat helemaal goed gekomen. Het was een ontzettend inspirerende middag waarbij we het heel vaak eens waren en gelukkig soms ook oneens. Over alle artsen in loondienst bijvoorbeeld. Zij was voor, wij wat minder. De volgende dag stuurde ze nog een e-mail met lees tips voor ons. Haar enthousiasme en betrokkenheid tekende haar. Ze heeft zich tot gisteren ingezet voor het recht op zelfbeschikking. Zich hard gemaakt dat 'haar' euthanasiewet ook voor wilsonbekwame dementerende ouderen bedoeld was. In december vroeg ik haar om te spreken tijdens een politiek café over medische ethiek, haar reactie: een volmondig ja. Helaas zijn we door de feiten ingehaald want die avond is 24 februari. Is, want ik heb er geen moment over na gedacht om het te cancelen. Waarschijnlijk, bij het verschijnen van deze DEMO, is de avond al geweest maar ik hoop dat het een prachtig eerbetoon wordt voor een bijzondere vrouw. Mijn idool en een voorbeeld voor veel JD-ers.

Els, dankjewel.

Formatie Annelieke

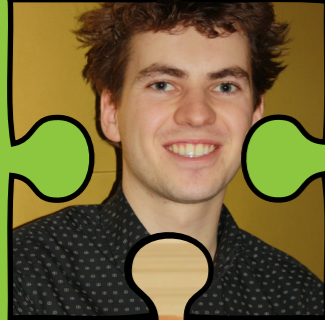
Iedere politiek-geïnteresseerde zou het wel een keer willen doen: zelf een regering formeren. De DEMO geeft doorgewinterde Jonge Democraten een podium om zélf een keer de formateur te zijn. Het enige criterium is dat de regering volledig moet bestaan uit leden van de Jonge Democraten. De ministers verdienen door hun uitverkiezing ook weer punten voor hun afdeling. Twee voor de president en één voor de ministers. Deze editie is het woord aan formateur Annelieke Bergink .

Premier: Koen de Roo

JD Limburg

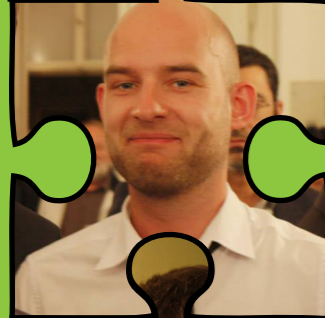
Koen heb ik tijdens mijn bestuursperiodes leren kennen als een rustig voorzitter, die zowel zelf het voortouw kan nemen als anderen de vrijheid geven hun eigen project te trekken. In een kabinet met zulke uitgesproken persoonlijkheden lijkt me dat een belangrijke eigenschap. Zijn eloquentie zal er voor zorgen dat ook de parlementair journalisten binnen no-time fan van hem zijn.

Binnenlandse zaken: Tom Kunzler

Utrecht

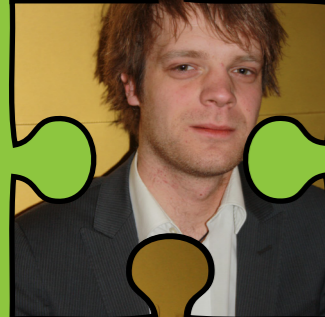
Het ministerie van Binnenlandse Zaken lijkt me een logische plek voor deze expert in ons politieke bestel en parlementaire geschiedenis - hij is er zelfs in afgestudeerd! Verder zal hij als geboren en getogen Limburger er vast voor zorgen dat er een einde komt aan de absurde plannen rondom een fusie van Limburg.

Buitenlandse zaken: Frerik Kampman

JD Utrecht

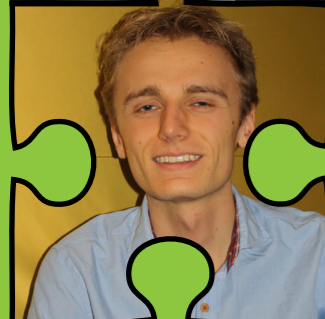
Ik geloof dat ik Frerik vaker in het buitenland tegenkom dan binnen Nederland. Door zijn inhoudelijke kennis, enthousiasme en talentknobbel lijkt hij mij de perfecte kandidaat voor Buitenlandse Zaken. Als huidige Secretaris-Generaal van IFLRY doet hij in ieder geval de nodige ervaring op!

Defensie: Luc Dabekaussen

JD Limburg

Door Luc's grote interesse en brede kennis van zowel de geschiedenis als de huidige stand van zaken van Defensie lijkt me dit een evidente keuze. Door zijn breedsprakigheid en vele anekdotes is er echter wel het gevaar dat de ministerraden tot ver in de zaterdagochtend duren.

Economische zaken: Wiebe Janssen

JD Utrecht

Wiebe heeft zich het afgelopen jaar, samen met zijn werkgroep, volledig ondergedompeld in alles rondom de financiële sector en arbeidsmarkt. Hij zal door zijn inhoudelijke kennis en toewijding zeer waardevol zijn voor dit kabinet.

Financiën: Martin van Montfort

JD Limburg

Martin zal laten zien dat een (Neder)Weertenaar wél succesvol kan zijn op financiën. Als penningmeester pur sang is Martin de aangewezen persoon voor deze portefeuille.

Infrastructuur en Milieu: Nikolai Jacobs / Joost van der Sande JD Amsterdam

Het is voor mij onmogelijk om voor de post van infrastructuur te kiezen tussen deze twee vakidioten. De taakverdeling is in ieder geval duidelijk: Nikolai doet de treinen, Joost zit op luchtvaart.

Onderwijs, Cultuur en Wetenschap: Manuel Buitenhuis

JD Utrecht

Mijn voorganger als formateur verdient natuurlijk ook een plekje in dit kabinet, en onderwijs is dan een logische keuze. Hij heeft een verleden als portefeuillehouder op dit thema en zal het belang van filosofische wetenschappen zeker verdedigen.

Sociale zaken en werkgelegenheid: Robbert Coenmans

JD Brabant

Ik schat in dat Robbert de enige vakbondsleider is die de Jonge Democraten ooit zullen voortbrengen. Met zijn ervaring als voorzitter van FNV Jong is hij in ieder geval geknipt voor deze post.

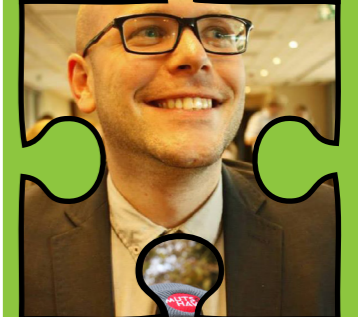
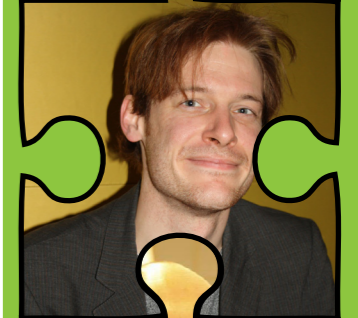
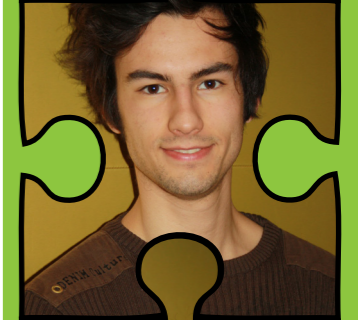
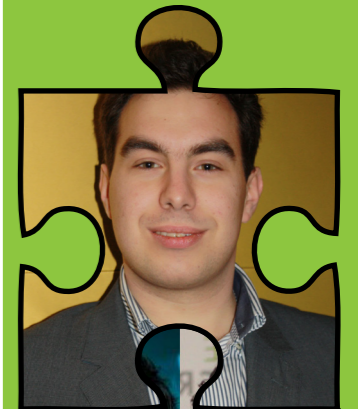
Veiligheid en Justitie: Floris Jan Donders

JD Brabant

Als inwoner van Maastricht ervaar ik hoe belangrijk het is om veiligheid in grensregio's goed te regelen. Door zijn werk bij de Brabantse Commissaris van de Koning heeft Floris Jan de juiste ervaring met het regelen van zulke grensoverschrijdende samenwerking.

Volksgezondheid, Welzijn en Sport: Suzan Kemperman JD Arnhem/Nijmegen

Natuurlijk hoort Suzan als deskundige op het gebied van zorg op dit ministerie thuis. Naast haar inhoudelijke kennis heb ik respect voor haar vermogen om lastige ethische discussies op een zeer respectvolle manier te voeren en haar standvastigheid.

Een goede raad?

De volksvertegenwoordigende functie van het raadslid

Elke DEMO krijgen leden de mogelijkheid om hun opinie te schrijven over een thema. De beste drie, geselecteerd op stijl, originaliteit en of ze (ongeveer) binnen de woordlimiet blijven, worden geplaatst in de DEMO. Iedereen mag zo vrij als ze willen het thema interpreteren.

Deze keer hebben we een overweldigend aantal artikelen binnen gekregen over het thema. 'Mijn gemeente moet zich beter profileren', geeft blijkbaar veel stof tot nadenken. De meeste stukken gingen over het kansloze aspect van citymarketing en bijbehorende slogans. Daar hebben we met het stuk van Floris-Jan Donders er eentje uit geselecteerd.

Arend Meijer brengt ons terug naar de kern van de gemeente en stelt zich de vraag wat eigenlijk precies de kerntaken zijn van een gemeente anno 2014, nu vrijwel alle uitvoeringstaken gedelegeerd zijn. Wat is de waarde van een gemeente als deze toch slechts beperkt worden tot doorgeefluik van geld?

Floor van der Zee geeft een sterke visie over de rol van een gemeenteraadslid. Ben je als raadslid een gemachtigde – met eigen mandaat en plannen – of een volksvertegenwoordiger, die constant voeling moet houden met de achterban. Een sterk werk, dat in de ogen van de redactie tot nadenken aanzet.

Het hoogste woord

Onlangs werd door cijfers over de moeizame werving van raadsleden weer eens bevestigd: De lokale democratie staat onder druk. Al sinds de jaren negentig loopt de discussie omtrent de relatie tussen burger en lokaal bestuur. In 1998 werd daarom Staatscommissie Dualisme en Lokale Democratie (Commissie-Elzinga) ingesteld, welke een advies opstelde over de vormgeving van een gedualiseerd lokaal bestuursmodel.

Het dualisme zou de lokale democratie weer nieuw leven inblazen en burger en bestuur dichter bijeen brengen. De commissie-Elzinga adviseerde tot een versterking van zowel de controlefunctie als de volksvertegenwoordigende functie van de raad, wat uiteindelijk overgenomen werd in de Wet Dualisering Gemeentebestuur. Met het invoeren van het dualisme werd echter een te makkelijk causaal verband gelegd: door de controlefunctie van raadsleden te versterken zouden raadsleden afstappen van de

Burkes liberale theorie, waarin de politicus als gemachtigde wordt beschouwd, en Dahls collectivistische theorie, waarin de politicus als lasthebber wordt gezien. Het verschil zit in de vraag of de politicus zich laat leiden door de wil van zijn kiezers of dat hij handelt naar zijn eigen inzicht. Het doel van de volksvertegenwoordiger als lasthebber is de wil van de achterban zo precies mogelijk vertalen, terwijl de volksvertegenwoordiger als gemachtigde gericht is op het dienen van het algemeen belang van de samenleving. Gemachtigden eigenen zich meer vrijheid toe in het bepalen van standpunten om zo de kwaliteit van besluitvorming te bevorderen, terwijl lasthebbers niet afwijken van de wensen van de kiezers. Hoewel het onderscheid scherp lijkt, is het lastig te bepalen waar het mandaat van de kiezer eindigt en de onafhankelijkheid van de volksvertegenwoordiger begint. Het is deze politiek-filosofische discussie die amper nog gevoerd wordt en waar ook de Commissie-Elzinga aan voorbij ging.

Bovendien is contact met burgers geen goede graadmeter voor het 'juist' uitvoeren van de volksvertegenwoordigende functie. Zowel in de liberale als collectivistische theorie wordt niet gesproken over deze tijdsbesteding van de volksvertegenwoordiger. Beide theorieën zijn zich hier zelfs terdege van bewust. De vraag is echter hoe de volksvertegenwoordiger met de informatie uit de samenleving omgaat. Het antwoord hierop vertaalt zich in het gedrag van de volksvertegenwoordiger als lasthebber of gemachtigde.

Op dit moment is Thobekes liberale visie ("stemmen zonder last") nog leidend in onze Grondwet, hoewel tijden natuurlijk veranderd zijn. De burger is politiek bewuster en wenst meer invloed op de politiek uit te kunnen oefenen. Des te belangrijker is het om het debat over invulling van de volksvertegenwoordigende functie te voeren. Aangezien het een politiek vraagstuk is, is het de vraag of het mogelijk en zelfs wenselijk is om richtlijnen op te stellen voor de 'verbetering' van deze rol. Het zou raadsleden goed doen zich (opnieuw) te bezinnen op vraag: Wat versta ik onder de term 'volksvertegenwoordiger'?

“'Volksvertegenwoordiger' is immers een misleidend begrip”

beleidsmatige kant van de gemeentepolitiek. Op die manier zouden zij meer tijd hebben zich buiten het gemeentehuis te bevinden en het contact met burgers te vergroten. Voorts zou de volksvertegenwoordigende functie van het raadslid versterkt worden.

Ruim tien jaar later blijkt het vertrouwen van de burger in lokaal bestuur nog amper verbeterd. Het is daarom de vraag in hoeverre de commissie-Elzinga raadsleden met een reële opdracht op pad stuurde. 'Volksvertegenwoordiger' is immers een misleidend begrip. Iedereen denkt te weten wat het betekent, maar er bestaan uiteenlopende opvattingen over. Ruwweg kan een onderscheid gemaakt worden tussen

Toch legde de commissie-Elzinga het accent op het raadslid als volksvertegenwoordiger. De onderbouwing van de hele dualiseringsoperatie bleek hier in feite op te berusten. Het is echter de vraag in hoeverre het dualisme het geschikte middel was om de volksvertegenwoordigende functie van raadsleden te verbeteren. Doordat Elzinga de theoretische fundering van de volksvertegenwoordigende functie negeerde, was de opdracht voor raadsleden nog steeds onduidelijk. Elzinga vertaalde deze functie bovendien in het contact tussen raadsleden en burgers. Ook hierbij kun je je afvragen wat dit met dualisme te maken heeft. Dat raadsleden contact met de samenleving moeten onderhouden, staat buiten kijf. Maar was dit niet evengoed nodig tijdens het monisme?

Zilver Arend Meijer

De gemeente heeft geen toekomst

Een kijkje in de keuken van de gemeente leert dat het er volop borrelt. Met behulp van dwarsdenkers, 'piraten' of traditionele duurbetaalde experts, alle gemeenten zijn het erover eens: het moet anders. Onder de altijd actuele en unieke titel "meer doen, met minder" maken gemeenten wanhopig plannen om het hoofd boven water te houden.

Conform het boekje gebeurt dit vanuit een visie op de toekomst. Een vergezicht waarin iedere gemeente – stuk voor stuk met groen karakter, oog voor de inwoner en op de as tussen twee wereldsteden – betoogt waarom zij uniek is. Zet er maar eens een stel op je tablet en ga eens lekker op de wc zitten lezen. Mijn ervaring: Na het vegen ben

van de gemeenschap en de dienstverlener richting de inwoner. Langs deze lijnen schrijf ik over het bestaansrecht van de gemeenten, of eigenlijk het verdwijnen ervan.

Het beheer van de openbare ruimte wordt in de toekomst door de inwoners zelf geregeld. De vergrijzende samenleving met steeds fittere ouderen is de goedkoopste oplossing om de perkjes op peil te houden. Dat is geen vergezicht. Nu al moeten wij zelf de stoepjes voor de deur schoonhouden. Nu al onderhouden parttime ouders de speelplaatsen. Het grootschalig onderhoud besteden gemeenten al lang uit. En iedereen weet: bij uitbesteden is de regel 'massa is kassa'. Dus dat kan uitstekend in een

“De vergrijzende samenleving met steeds fittere ouderen is de goedkoopste oplossing om de perkjes op peil te houden.”

je vergeten over welke gemeente je las. Bij mij werpt dat de vraag op: is er dan nog wel een toekomst voor gemeenten? Waarom komen die schrijvers niet tot een echt vernieuwend verhaal? Ligt dat aan hen, of is er eigenlijk helemaal geen onderscheidend verhaal te produceren?

Ik denk het wel, maar dan moet het perspectief radicaal anders. Dus niet "de bestuurslaag die het dichtst bij de inwoners staat". En ook niet "samenwerken of samenvoegen". Dat kennen we nu wel.

Gemeenten hebben in hoofdlijnen drie kerntaken: beheerder van ruimte, ontwikkelaar

regionale dienst, onder toezicht van het ministerie.

Beleed moet in coproductie en via beleidsparticipatie. De gemeentelijke visies zijn er mee doorspekt. Maar als beleid tot stand moet komen uit de hoofden van de inwoners, waar hebben we die beleidsontwikkelaars in het gemeentehuis dan nog voor nodig? Digitalisering maakt het mogelijk om via internet binnen een dag honderden oplossingsrichtingen voor maatschappelijke vraagstukken te ontwikkelen. Met meer creativiteit, draagvlak en efficiency dan één beleidsafdeling ooit kan bereiken.

Blik eens terug en concludeer met mij dat mensen elkaar via internet rondom gemeenschappelijke problemen al lang vinden. En elkaar aan uitstekende oplossingen helpen. De hoeveelheid fora over pijntjes en kwaaltjes, bewijzen dat. En steeds vaker gebeurt dit met maatschappelijke problemen ook. Het zal wennen worden om geen beleid meer over ons uitgestort te krijgen en veel meer zelf te moeten doen. Maar in de digivaardige samenleving van de toekomst zie ik kansen.

Ten slotte: Wat is de relevantie van onze dienstverlenende gemeente in een gedigitaliseerde wereld? Digitaal documenten aanvragen – als documenten in de toekomst worden georganiseerd. Bezwaren tegen vergunningen kunnen via de mobiele telefoon - inclusief foto van de situatie. En hoeveel zorgtaken doet een gemeente nu helemaal? Daar zijn stichtingen, verenigingen en andere kantoren voor. Voor hen is de gemeente enkel een doorgeefluik van euro's. Ook daarvoor zeg ik: dat is een administratieve proces, dus gewoon centraal.

Met mijn ervaring op diverse toiletten concludeer ik dat gemeenten momenteel geen toekomst hebben. Uiteraard mogen al die dappere gemeentelijke visionairs mij proberen te overtuigen. Voor nu houden gemeenten wat mij betreft het hoofd niet boven water, maar springen ze van de duikplank nu er nog water in het zwembad zit.

Floris Jan Donders
Jonge Democraten Brabant

Promogemeente zonder publiek

Als van oorsprong Amsterdammer in Brabant houd ik mezelf voor het beste van beide werelden te kennen. Van 'grote' anonieme stad, tot de Brabantse gemoedelijkheid, waar mensen vriendelijk naar je lachen op straat. Zo verschillend de accenten in Nederland, zo verschillend de volksaard. Dat klinkt misschien wat ouderwets, maar, zo is mijn recente ervaring, er zit wel degelijk een kern van waarheid in.

Wat mij opvalt aan gemeenten is dat deze verschillen, Randstad en periferie, stugge noorden of gemoedelijke zuiden, niet opgaan als het om profilering en zelfbeeld gaat.

Toegegeven, sommige gemeenten is een calimero-effect niet onbekend. Vraag een willekeurige wethouder in de landelijke provincie maar eens wat hij van Den Haag vindt. Maar let op, zodra hij over profilering van zijn stad begint, komt een zelf-overschatting naar boven die bij mij altijd een kleine bron van ergernis weet aan te boren.

Een greep uit de collectie gemeenteslogans: "Meppel, stad met stijl", "Ronduit Hattem", "Asten: Samen Aanpakken en Genieten", en mijn favoriet: "Harlingen heeft wad". Om nog maar te zwijgen van de slogans die zijn verzonnen om bedrijven naar gemeenten te lokken. In het economisch domein vliegen de valleys (metal valley, food valley, maintenance valley) en campussen (healthy ageing campus, emerging disease campus) je om de oren.

Grote boosdoener in deze profileringsorgie is de inmiddels beroemde geograaf Richard Florida. Zijn theorie bestaat simpel gezegd uit twee stellingen. Creativiteit is noodzakelijk voor economische groei. En sommige steden hebben een sterkere aantrekkingskracht voor creatieve mensen dan andere.

Deze theorie heeft de aanzet gegeven tot een golf van zelfpromotie die in eerste instantie

nog gericht was op "de creatieve klasse" uit Florida's boek. Het feit dat steden zich nu met daadwerkelijk alles op de markt proberen te zetten, laat zien dat de maakbaarheid van succes de laatste strohalm is geworden voor gemeenten in bange dagen.

Wat mij het meeste verbaast, is het gebrek aan inhoud. Prima, sommige slogans slaan ergens op ("Bergen op Zoom, waar Brabant Zeeland

snelste bouwvergunning van Nederland. En promoot jezelf door burgers en hun initiatieven serieus te nemen. Niet alleen voor de bühne, want daar prikt iedereen zo doorheen. Gewoon omdat je als overheidsorganisatie tot het uiterste wil gaan om jouw klant als koning te behandelen.

Het is echt heel simpel. Gemeenten, schud die onzekerheid van je af en gooi die slogans

“Wat mij het meeste verbaast, is het gebrek aan inhoud.”

kust" bijvoorbeeld, vind ik leuk gevonden), maar verder dan een grappige associatie kom je bij dit soort kreten vaak niet.

Wat hier gebeurt is dat die ouderwetse volksaard van zonet onterecht wordt vastgeplakt aan een organisatie die eigenlijk niet écht bijzonder is. Natuurlijk, gemeenten hebben autonomie, mogen bepaalde dingen zelf bepalen. Maar de gemiddelde burger zal geen seconde wakker liggen over die nuance. Die wil gewoon dat hij zijn bouwvergunning snel geregeld heeft. Dat hij de sociale dienst kan inschakelen als dat nodig is. Dat de sportclub haar speelvelden mag houden.

De gemeente zou zich veel dus wel degelijk beter moeten profileren. Alleen niet door haar inventiviteit of rust en ruimte te benadrukken. Dat beeld ontstaat vanzelf wel. Bovendien: wat de gemeente ook probeert, credits voor dat soort dingen komen gewoon nooit op het stadhuis terecht.

Wat dan wel? klantvriendelijkheid, transparantie en communicatie. Laat maar zien wat je precies doet om regeldruk voor bedrijven te verminderen. Wees trots op de

Verenigingsleven

Jonge Democraten Stedendriehoek in gesprek met lokale D66 lijsttrekkers

Op vrijdag 24 januari organiseerde de commissie Jonge Democraten Stedendriehoek (afgekort: JD S3H) hun nieuwjaarsborrel. Voorafgaand gingen zij in gesprek met de lokale D66 lijsttrekkers van de afdelingen Apeldoorn (Olaf Prinsen), Deventer (Bas Noor) en Zutphen (Willemijn Voorham).

De avond leverde interessante discussies op, mede gezien er diverse politieke jongerenorganisaties vertegenwoordigd waren. Zo zorgde het thema 'gereguleerde wietteelt', waarvan alle lijsttrekkers aangaven er voorstander van te zijn, voor de nodige pro's en contra's. Vorig jaar heeft JD S3H hier actie voor gevoerd in Apeldoorn.

Een ander belangrijk discussiepunt vormde studentenzaken. Apeldoorn, Deventer en Zutphen hebben de boot hierin gemist, aangezien het hoger onderwijsaanbod zeer beperkt is. Daarnaast werd het uitgaansleven door de meeste aanwezigen als 'saai' beoordeeld. In ieder geval blijven de lijsttrekkers zich inzetten om de steden aantrekkelijk te houden voor studenten. Bijvoorbeeld door leegstand om te toveren in studentenwoningen en de koopzondagen en horecaopeningstijden vrij te geven.

In ieder geval heeft het debat ertoe geleid dat de steden het dialoog met elkaar aangaan en de samenwerking met elkaar opzoeken. De lijsttrekkers gingen namelijk voorafgaand aan de activiteit voor het eerst samen uit eten om politieke zaken te bespreken!

Mariëtta Buitenhuis (Jonge Democraten Stedendriehoek)

Excursie ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap door JD Brabant

Er werken 2500 mensen en het heeft een budget van bijna 40 miljard. De afgelopen jaren is er voortdurend discussie geweest over thema's waar dit ministerie over gaat en ook nu moeten er beslissingen worden genomen die invloed hebben op veel Jonge Democraten. Reden genoeg voor de JD-Brabant om langs te gaan en te kijken wat er met al dat geld wordt gedaan. 24 januari werd de JD, waaronder veel niet-Brabanders ontrouwen door Joost Kuggeleijn, een ambtenaar die vooral werkt op het snijvlak van cultuur en onderwijs.

De presentatie begon met een introductie over het ministerie door assistent-directeur cultureel beleid Henri van Faassen, die de organisatiestructuur van het ministerie en de taken van de verschillende departementen en uitvoeringsinstanties uitlegde. Het ministerie is een zeer complexe organisatie waar steeds meer onderdelen worden gefuseerd of moeten samenwerken om de efficiëntie te versterken, maar waarbij het nog vaak voorkomt dat ambtenaren die in bijvoorbeeld Groningen werken niet weten dat zij collega's van hetzelfde departement in Zoetermeer hebben.

Aansluitend vertelde de heer Kuggeleijn over zijn ervaringen op het ministerie aan de hand van de perikelen rondom de cultuurkaart. Na jaren lang werk, werd de cultuurkaart vlak na de lancering afgeschaft door de VVD. Door het lobbyen van de CJP-directeur en met medewerking van het bedrijfsleven is het gelukt om de kaart te laten blijven bestaan. Het cultuuronderwijs, waar Kuggeleijn een oprechte passie voor heeft, was dus gered en verbeterd.

De commissie Tilburg had de afgelopen tijd een OCW-reeks gehouden tijdens haar activiteiten, met onder andere discussies over het onderwijs, en over het nut en de waarde van cultuur. Het was interessant om nu te zien hoe het beleid in de praktijk tot stand komt en uitgevoerd wordt. Het was verder ook leuk om de verhouding tussen de ambtenaren en de politiek te zien. Met een groepsfoto in de boardroom op de bovenste verdieping met een mooi uitzicht over Den Haag was de activiteit een waardige afsluiting van de OCW-reeks van de JD-Brabant.

Door: Dennis Berens, Secretaris Organisatie

Sjoerd Wannet

Hoe word je op jonge leeftijd lijsttrekker van een politieke partij in je gemeente?

Sjoerd Wannet voert bij de komende gemeenteraadsverkiezingen in maart 2014 de lijst aan van D66 in Lingewaard. De 24-jarige Huissenaar volgt Pierre Cuypers op als voorman." De lead van het artikel uit De Gelderlander van 17 september spreekt boekdelen. Zelden gebeurt het dat een politicus van een dergelijke leeftijd als lijsttrekker naar voren wordt geschoven. Een knappe prestatie van Sjoerd, die al enkele jaren aan de weg timmert. Eerst was hij actief als Secretaris Promotie bij de JD Arnhem-Nijmegen en daarna als landelijk Portefeuillehouder Democratie. Bij de D66 nestelde hij zich (in 2010) bovendien in de gemeenteraad van Lingewaard.

Zijn politieke honger werd hier echter niet mee gestild. Daarom stelde hij zich vorig jaar beschikbaar als lijsttrekker van de fractie, en met verve. Sjoerd werd vóór de plaatselijke bekendheid Pierre Cuypers gekozen, en is de komende vier jaar het uithangbord van D66 in zijn gemeente. Daarnaast mocht hij zich gaan opmaken voor de gemeenteraadsverkiezingen. "Afgelopen januari zijn we begonnen met de campagne. De formule was er in het begin nog niet precies, maar gelukkig beschikken we over het nodige improvisatietalent. Ik probeer in ieder geval stevast veel tijd en moeite te investeren in het contact met de kiezers. Zij moeten weten wie je bent en waar je voor staat." Een interview met Sjoerd Wannet, gemeenteman en mensenmens.

Tekst: Dion Mebius

Van **bierviltje** tot **beleid**

De liefde voor de politiek zat er al vroeg in bij Sjoerd. Als negentienjarige laat hij voor het eerst van zich spreken. "De raadsleden van de gemeente Lingewaard waren van plan om een groot gedeelte van het oude centrum van 'mijn' Huissen te slopen. Mijn ongenoegen werd opgepikt door de lokale pers en voor ik het wist hadden we een organisatie tegen de sloop opgericht." Zijn enthousiasme was aangewakkerd en hij begon zich politiek te oriënteren. Dat hij D66'er zou worden, werd vrij snel duidelijk. "Ik zocht een liberale partij met een sterk pro-Europees standpunt, die zich bovendien sterk maakt

Ondanks zijn activiteiten bij de JD-afdeling in Arnhem-Nijmegen bleef hij zich inzetten voor de gemeente Lingewaard. Na vier jaar in de fractie van D66 is hij nu verkozen tot lijsttrekker. Zijn keuze voor de regio zet hij in duidelijke bewoordingen kracht bij. "In de gemeente is er veel meer plek voor contact met de burger. Je bent bereikbaarder, dus je spreekt de mensen sneller. Bovendien is het resultaat eerder zichtbaar. Zo was er een discussie over de Automarkt, die van Utrecht naar Lingewaard verplaatst zou worden. De mensen waren op z'n zachtst gezegd not amused. De Lingewaarders hadden

'Na hevige meningsverschillen met elkaar het Huissens volkslied zingen'

voor burgerparticipatie. Ik hou daarnaast van de ruimte die er is voor discussie binnen de partij. Wat dat betreft is D66 uniek in z'n soort."

Sjoerd werd, als een van de jongste gemeenteraadsleden van Nederland, tegelijkertijd actief bij de Jonge Democraten in Arnhem-Nijmegen. Van bierviltje tot beleid - als je zijn verhaal hoort lijkt de naam van deze rubriek hem op het lijf geschreven. "Het begon allemaal bij een borrel. De afdeling Arnhem-Nijmegen bestond niet in die tijd, dus staken we de koppen bij elkaar om het hele zootje nieuw leven in te blazen. Het was flink sappelen in het begin, zeker. Dan organiseerden we een avond en kwamen er vijf man kijken. Het gaat te ver om te zeggen dat de moed dan in je schoenen zakt, maar leuk is het niet. Na verloop van tijd werd de opkomst steeds groter en groeide het enthousiasme. Het is mooi om te zien hoe je met goede wil en enthousiasme een hoop kan bereiken."

nog net geen hooivorken en brandende fakkels meegenomen. Maar dan drink je een biertje en bedaren de gemoederen al snel. Zo lang je de dialoog blijft aangaan is er veel haalbaar."

"Een ander verhaal was de trolleybus, die Arnhem en Huissen met elkaar zou gaan verbinden. Het nieuws werd door onze inwoners ontvangen als modern imperialisme van de 'grote stad'. Wegens alle commotie hebben we toen een infoavond georganiseerd in een oude gymzaal in de buurt. Daar heb ik drie uur lang met foeterende mensen staan praten. Als je dan aan het einde van de dag, ondanks de meningsverschillen, met elkaar het Huissens volkslied staat te zingen... Dat maakt dit werk het waard." Aspiraties heeft Sjoerd nog genoeg. "Het burgemeesterschap zou echt een droom zijn. Je hebt flink wat in de melk te brokkelen en toch verlies je nooit de aansluiting met de samenleving. Dat is wat mij drijft, en dat is ook wat eigenlijk iedere politicus zou moeten drijven."

Scoren!

De DEMO vindt het erg belangrijk dat afdelingen hun geluid kunnen laten horen, zodoende is er een rubriek bedacht waarbij de afdelingen van de Jonge Democraten punten kunnen scoren per media-uitlating. Het systeem werkt heel simpel. Verschijn je ergens in de lokale, regionale of zelfs landelijke media, dan krijg je daar punten voor met je afdeling.

In de praktijk gebeurt het vaak (lees: altijd) dat media elkaar napraten, om die reden krijgt iedere verschillende boodschap één keer punten, waarbij het grootste medium leidend is voor het aantal punten dat de afdeling ontvangt.

Puntenverdeling			
Bron	Punten	Voorbeeld	Bereik
Lokale media	1 punt	Dorpskrant, wijkkrant, stadsradio, stadsv	0-10.000
Regionale media	2 punten	Provinciale krant, tv, radio, landelijk blog	50.000
Landelijke media	5 punten*	Landelijke TV, krant, radio	100.000+

JD Amsterdam

- NSA-avond met de JOVD
Bron: ATV 5
- Uitstel sociaal leenstelsel
Bron: Salto TV
- D66 moet populistischer
Bron: NRC

Punten: 1
Punten: 1
Punten: 5

Punten 7

JD Arnhem / Nijmegen

- Over nachtnet tussen Utrecht en Arnhem
Bron: De Gelderlander

Punten: 2

Punten 2

JD Brabant

- Evenementen slechts tot 23:00? Nee!
Bron: BN De Stem

Punten: 2

Punten 2

JD Utrecht

- Avond over HLB-rechten over gehele wereld. Bron: Uitburo
- JD'er over situatie in Oekraïne op de radio. Bron: Studentenradio

Punten: 1
Punten: 1

Punten 2

Tussenstand afdelingen						
	Scoren	Formatie	Opinie	Eerder behaald	Rectificatie	Totaal
Amsterdam	7	1	5	10	0	23
Utrecht	2	4	0	8	0	14
Brabant	2	2	3	8	0	15
Rotterdam	0	0	0	5	0	5
Arnhem / Nijmegen	2	2	0	3	0	6
Twente	0	0	0	2	0	2
Limburg	0	0	0	1	0	4
Groningen	0	0	0	1	-1	0
Friesland	0	0	0	0	0	0
Leiden / Haaglanden	0	0	0	0	1	1

Lieve Robert

MIDDELBURG

- Motie van orde populair in Brabant
- 'Groninger de kroeg uit gedragen'
- Olde en Oskamp samen gesignaleerd...

DE KRANT VAN WAKKERE JONGE DEMOCRATEN

No. 1 – 2e jaargang – Hoofredactie: mr. Paroza – 1 pagina – maart 2014

Hoogverraad leidt tot motie van treurnis!

Lieve Robert, Wat ik nu toch weer heb meegemaakt is weer zo ongelooflijk. Ga zitten en spits je oren!

Consternatie op het congres Robert! Je zal wel denken: 'waar gaat dit over!' Over cabaretiers, die hun vak gemist hebben? Over Jenever-shotjes als ontbijt? Over homoseksuele handelingen tijdens het eten van kebab? Over vrouwen gehuld in ADO-shirts? Over een voorzitter die zijn eigen speech mist of over de laatste vrouwelijke aanwinst van een Brabants besuurslid? Welnee Robert, dat zijn allemaal voorspelbare zaken, die horen bij Jonge Democraten. Amper het benoemen waard. Nee Robert, er is iets veel ergers gebeurd. De trots van de periferie is geschonden. Vele generaties zullen er nodig zijn om dit te herstellen. Er is hoogverraad gepleegd!

Pechtold over geneugten des levens: 'Behalve PVV en D66 zijn alle partijen 50 tinten grijs'

Ga even zitten Robert. Het begon allemaal een aantal congressen geleden. De Limburgse trots ging zich meer en meer manifesteren. Ieder congres werd het erger. Het begon met studentikoze leuzen, maar er

kwamen meer en meer symbolen bij. Het Limburgs volkslied werd meermaals gezongen en bovendien kwam de vlag erbij. Dát is precies waar het fout ging Robert, met die vlag.

Bij de congresfoto van Den Haag, aan het einde van zomer 2013 staan alle Limburgers nog trots achter hun vlag. De leeuw op het wit, blauw, gele doek verbergt de wallen en brakke gezichten, veroorzaakt door vele alcoholische consumpties een nacht eerder. Toch zie je achter de vlag de trots van de Limburgers. Diezelfde trots maakte een bepaald slag mensen jaloers. Noem het vakbondstypes, je kent ze wel Robert. Zo'n type wist de vlag te stelen. Ondanks dat de Limburgers de vlag snel terug wisten te stelen begon hier het verval van de trots.

Neem nog een dubbele whiskey Robert. Het zal nodig zijn. Tijdens het congres in Middelburg waren het niet die maf-fie Groningers, waar ik vorige DEMO over sprak. Of vakbondstypes, zoals in Den Haag, maar kwam het kwaad van dichterbij. Er is verraad gepleegd in eigen kring! Een voormalig bestuurslid van de afdeling Limburg, eenje met formatie-drang, wist de vlag uit eigen kring te ontfutselen, en gaf deze af aan de vijand. Het erge is dat dit menspersoon dat deed,

terwijl ze in functie was als congresvoorzitter! Nog nooit is zoiets vertoond. Een woede barstte los achterin de congreszaal, waarbij vingers omhoog gestoken werden en meermaals 'Amaai, amaai', geroepen werd door personen uit de betreffende afdeling.

Er was geen keus voor de afdeling, Robert. Er moesten consequenties volgen voor de congresvoorzitter. Een golf van verontwaardiging klapte door

'ESCAPADES D66-LIJSTTREKKER OP CU2'

de zaal toen een bestuurslid het woord nam. 'Een motie van treurnis, is dat niet iets te zwaar voor een dergelijk vergrijp', werd er gefluisterd in de zaal. Vele monden vielen open. 'Dat ik dat ooitnogmee mocht maken!', sprak een 29-jarige Jonge Democraat met verbijstering, terwijl hij van de schrik bekomen was en een flacon met sterke drank aan zijn mond zette. Robert, ik weet niet of het ooit nog goed komt met de trots van Limburg.

Pauline Kastermans

The road to Europe

Met haar 23 jaar is Pauline Kastermans de jongste kandidaat voor het Europees Parlement op de lijst van D66. Maar met een indrukwekkende CV – Internationaal secretaris van de Jonge Democraten, voorzitter van de JD, en nu Junior International Officer bij D66 – bewijst ze dat ervaring zeker niet alleen met de jaren komt. Ze is een kandidaat uit de rangen van de JD, met de ambitie om alle sociaal-liberale jongeren te vertegenwoordigen in het Europees Parlement.

Tekst: Timothy Langstraat

Coming full-circle

Er is een vraag die bij iedereen opborrelt wanneer Pauline vertelt over haar positie. "Wat iedereen wilt weten is hoe ik hier ben gekomen. Het is soms een beetje vreemd dat ik vijf jaar geleden niet eens actief was bij de Jonge Democraten, maar nu op de lijst sta voor het Europees Parlement. In 2009 mocht ik voor het eerst stemmen, bij de Europese verkiezingen. Toen ik in het stembokje stond realiseerde ik me iets: ik wilde meer doen."

Dat lukte zeker. Begin 2010 was haar eerste activiteit: het introweekend. Hierna legde Pauline zich toe op de internationale posities, als achtereenvolgend algemeen secretaris en voorzitter van de Internationale Commissie. Uiteindelijk leidde haar inspanningen haar naar Den Haag. "Begin 2012 stapte Robert Windraecken op als secretaris internationaal in het Landelijk Bestuur. Hoewel ik toen in Berlijn zat voor mijn uitwisseling, was dit een kans die ik niet wilde missen. Ik boekte dus snel een treinkaartje voor de bestuursverkiezingen in Utrecht".

Met haar rijke ervaring bij de JD werd ze makkelijk aangenomen als Junior International Officer bij D66. Daarvoor deed ze een korte stage bij Lousewies van der Laan. "In oktober liep ik een korte stage bij Lousewies (van der Laan). Op een moment zaten we op een zonnig terras wat te drinken, toen ze uit het niets een opmerking maakte over een

eventuele kandidatuur. Ik had het daarvoor niet eens serieus overwogen, maar hoe meer ik er over na dacht hoe beter het leek. Na veel wikken en wegen, overleggen met vrienden en familie, besloot ik om er vol voor te gaan. Op 13 december maakte ik mijn kandidatuur voor het Europees Parlement bekend." Een avontuur dat vijf jaar geleden in een stembokje begon, bereikte een hoogtepunt die dag. Pauline's besluit om meer te doen dan alleen stemmen leidde tot haar kandidatuur als jongste kandidaat op de lijst van D66. Ook al is de meerderheid enthousiast, bestaat er ook zeker weerstand tegen een 23-jarige vrouw op de lijst, waaronder de reactie: "Op kandidaten onder de 35 stem ik sowieso niet".

Europa verdient beter

De afgelopen jaren hebben politici altijd gewezen naar Europa als de grote boosdoener. Of het de crisis en de immigratie van binnen en buiten Europa, politici van bijna alle partijen zien in Europa de bron van hun problemen. D66 gaat hier hard tegen in. Pauline onderschrijft dan ook de titel van het verkiezingsprogramma Europa verdient beter. "Het is belangrijk dat we meer gaan letten op Europa. We hebben bijna geen keus. Als Nederland zijn er weinig zaken die we alleen beter kunnen oplossen dan in Europees verband. Kijk bijvoorbeeld naar wat er is gebeurd met de NSA. Nederland alleen zal weinig indruk maken op Obama met onze kritiek. Maar wanneer we als Europa een vuist maken, dan krijgen we wat gedaan."

En belangrijk voor Pauline is de internationale samenwerking. "Het moet makkelijker worden om te schakelen tussen de landelijke politiek en het Europees Parlement. Op dit moment staan die twee nog te ver van elkaar af. Natuurlijk moeten we onze eigen autonomie bewaren, maar er moet zeker een verbetering van de communicatie zijn. Het moet duidelijk worden wie waarvoor verantwoordelijk is, maar taken moeten ook beter worden verdeeld. Neem bijvoorbeeld defensie. Nu moeten we bijna een specialist op elk gebied zijn. Als dit op Europees niveau wordt georganiseerd kunnen we ons specialiseren op één gebied, en er op vertrouwen dat andere landen zich ook specialiseren. Dan, wanneer er een missie is kunnen we die op Europees

niveau uitvoeren, waarbij elk land hun eigen specialisten stuurt."

"Veel jongeren vragen zich op dit moment af wat ze hebben aan Europa"

Niet alleen de internationale samenwerking moet worden verbeterd, de positie van jongeren in Europa moet ook worden versterkt. Op dit moment is jeugdwerkloosheid een groot probleem, waardoor we het risico lopen om een verloren generatie te creëren. Pauline ziet een uitkomst in een Europese oplossing. "Veel jongeren vragen zich op dit moment af wat ze hebben aan Europa. Ze groeien op in een tijd van economische krimp, met weinig zicht op een uitkomst. Ik denk dat we juist jongeren moeten activeren om niet meer te denken op landelijk niveau, maar op Europees niveau. Je moet bijvoorbeeld het reizen makkelijker maken voor jongeren. We hebben nu wel Schengen, maar als ik naar Duitsland verhuis moet ik wel een nieuwe rekening openen. Het zou makkelijker moeten zijn om telefoonnummers, bankrekeningen of mijn BSN mee te nemen naar een ander land als ik daar wil gaan werken."

Het gaat haar niet alleen om het reizen. Ons onderwijs is volgens Pauline nog steeds te veel gericht op ons eigen land. "Wanneer we denken aan arbeidsmigratie denken we bijna altijd aan de Polen die in de bouw werken. Maar we moeten het niet alleen maar zien als anderen die naar Nederland komen. Als jij in Bulgarije wilt gaan werken, dan moet dat kunnen. Maar op dit moment zijn er maar een paar opleidingen in het universitaire onderwijs die in het Engels worden gegeven. Als je op ROC-niveau kijkt, is er echt bijna niks. Dat betekent dat we een groot deel van de mogelijkheden die Schengen creëert gewoon laten liggen."

De jongeren vertegenwoordigd

Het is Pauline's hoop dat ze de jongeren in het Europees Parlement mag vertegenwoordigen. Met haar sterke focus op onderwijs, persoonlijke vrijheden en de internationale betrekkingen is ze de perfecte kandidaat voor de baan. Toch realiseert ze zich dat als ze wordt verkozen, het een grote uitdaging zal zijn. "Het eerste wat ik ga doen wanneer ik word verkozen? Panieken. Daarna natuurlijk alles regelen, en me inlezen in de dossiers. En dan op naar Brussel!"

De werkgroepen belicht

Financiële sector na de crisis Studiereis werkgroep Economie, Financiën en Sociaal naar de Londense City

Tekst Emile van Ommeren, Henk Jan Reinders,
Tom van Dijk en Wiebe Janssen

Van 14 tot en met 17 november bezocht een deel van de werkgroep Economie Londen. Hier zijn we in gesprek gegaan met (ex-)bankiers, beleidsmakers, lobbyisten, adviseurs en journalisten. De aanleiding was de resolutie "toezicht financiële sector" die op het 64e congres in Groningen is aangenomen. Londen City staat bekend om zijn bankwereld en hun liberale ideeën over regulering. Veel van deze ideeën bestaan nog steeds in dit wereldje, en een aantal behandelen we in dit artikel.

Schaduwbanken

Schaduwbanken, het klinkt als een groep criminelen die illegaal leningen verstrekken met witgewassen bankbiljetten. Het tegendeel is waar. Het zijn professionele financiële instellingen die alternatieve manieren van fondsenwerving bieden, zoals hedgefondsen en investeringsfondsen. Hierin gaat in Nederland het astronomische bedrag van \$2500 miljard

om. Traditionele banken en schaduwbanken zijn nauw met elkaar verweven, waardoor ze wederzijds afhankelijk zijn. Economen zeggen dat schaduwbanken essentieel zijn voor het functioneren van de economie.

'Schaduwbanken zijn de grote winnaars van de crisis' werd gezegd bij een groot advocatenkantoor in de City. Nieuwe regels zorgen ervoor dat traditionele banken niet meer in alle behoeften van de consument kunnen voldoen, en schaduwbanken breiden dankbaar hun marktaandeel uit. Een zorgelijke ontwikkeling? Zolang deze instellingen in de schaduw opereren en we ze niet erkennen als belangrijke financiële spelers wel. Als we deze sector meer bij ons huidige bankensysteem betrekken, in ruil voor transparantie en standaarden, kan een groot deel van de zorgen weggenomen worden.

Kredietbeoordelaars

Kredietbeoordelaars (zoals Moody's en S&P) hebben weliswaar niet in de schaduw geopered, maar hebben wel een schimmige

rol gespeeld tijdens de crisis. Ze waren de afgelopen jaren volop in de media door de vele 'inschattingfouten' op het gebied van kredietwaardigheid. Het businessmodel van kredietbeoordelaars, waarbij financiële instellingen hen betalen in ruil voor een (onterecht) hoge rating, was achteraf gezien ook niet waterdicht. Het risico van allerlei financiële producten werd onderschat, wat onder andere leidde tot de welbekende economische 'bubbel'.

Experts geven aan dat kredietbeoordelaars inmiddels aan veel meer regelgeving moeten voldoen. Toch begrepen we dat 'het issuer-pays probleem' nog steeds aanwezig is en dat kredietbeoordelaars nog steeds een grote rol hebben. Indien grote verzekeraars of pensioenfondsen deze ratings blind blijven volgen, moet er ingegrepen worden.

Kapitaaleisen

Banken moeten een bepaalde hoeveelheid kapitaal aanhouden. Deze buffer is nodig om de fluctuerende waarde van leningen op

te vangen, zodat alle andere schuldeisers van de bank (zoals jij en ik, wanneer je een bankrekening hebt) in barre tijden gewoon van de bancaire diensten gebruik kunnen blijven maken.

Deze buffers bleken tijdens de financiële crisis te laag. Hierdoor konden banken niet meer aan hun verplichtingen voldoen en werden ze genationaliseerd of failliet verklaard. De nieuwe regelgeving, die om hogere buffers vraagt, is niet zonder controversen. Dit hebben we ervaren tijdens onze trip door Londen. Bankiers vertellen dat wanneer zij te maken krijgen met hogere kapitaaleisen, de kosten van producten (zoals hypotheek) zullen toenemen. Maatschappelijk gezien kan dit nadelig zijn omdat duurder lenen in Europa ook betekent dat er minder geld geïnvesteerd wordt in de economie. Voornamelijk vanuit academische hoek bestaat er kritiek op de aanname dat een hogere kapitaalbuffer tot gemiddeld hogere kosten voor de bank leidt. Wetenschappers beargumenteren dat meer kapitaal een bank

veiliger maakt en dat daardoor zowel aandeelhouders als obligatiehouders tevreden zullen zijn met een lager rendement. In theorie hoeft het extra kapitaal dan niet tot extra kosten te leiden. Banken en hun adviseurs zijn het hier niet mee eens. Banken zijn voor hun private belang duurder uit wanneer zij meer kapitaal aanhouden. Aan de andere kant leiden hogere kapitaaleisen tot meer stabiliteit in de sector en minder overheidsgaranties. Met de introductie van de bail-in regelgeving en het verhogen van de kapitaaleisen volgt men deze maatschappelijke overwegingen in de Europese Unie.

Het was een leerzame en interessante reis! De reis had niet tot stand kunnen komen zonder de organisatie bestaande uit Joost van der Sande en Lucas Vos. Beide heren willen we bij dezen nogmaals bedanken!

Diversiteit en participatie

De portefeuille diversiteit en participatie staat dit jaar voor een aantal uitdagingen! Zoals de term diversiteit al stelt is het een portefeuille waarbinnen veel onderwerpen besproken kunnen worden. Diversiteit is een containerbegrip en dat maakt het moeilijk om helder te krijgen wat wij Jonge Democraten met dit onderwerp willen. Dit is de reden waarom de werkgroep dit jaar zoveel mogelijk afdelingen bezoekt om samen tot een visie te komen. Wat het gebied van diversiteit en participatie zo interessant maakt is dat het altijd met de vraag van minderheden

zit. Hoe wordt die groep in een specifieke situatie toch gehoord en gestimuleerd om actief deel te nemen aan de maatschappij?

Vaak raakt deze portefeuille daarom ook moreel-ethische vraagstukken. Het is simpelweg niet een kwestie van onderzoeken en statistieken om daar vervolgens een mening over te vormen. Het gaat over mensen, de maatschappij en de wereld. Voorbeelden van onderwerpen die worden besproken: asielzoekersbeleid, prostitutie, etnisch profileren, participatie van niet-westerse

inwoners, LGBT rechten en de participatiewet.

Er is veel ruimte om eigen interessegebieden in te brengen en hier met een ruimdenkende mindset naar te kijken. Typisch aan deze portefeuille is dat er altijd geprobeerd wordt om vanuit de positie van de minderheid te redeneren. Ik merk ook dat dit een manier is om te verbinden tussen verschillende groepen in de maatschappij. In het kader van de participatiesamenleving wil de werkgroep dit jaar graag een symposium organiseren: een leuke uitdaging om naar toe te werken!

Vorig jaar hebben wij een debat rondom de zwarte pietten kwestie georganiseerd, waar het Parool complimenteaus over schreef. In november is er een sessie over gendergelijkheid in politieke processen in Tunesië gegeven en aageerden we tegen de delegatie naar Sotsji. Op dit moment werken we samen met de portefeuille kunst, cultuur en media aan een debatavond over de ondervetegenwoordiging van bepaalde bevolkingsgroepen op de arbeidsmarkt en in de politiek, de rol van cultuur en kunst hierin

en de invloed van media op de beeldvorming en komt er een expertmeeting met gemeente Amsterdam over prostitutie. Kortom, er valt veel te doen! Leden ervaren de werkgroep als uitdagend en beschouwend. Naast de vele discussies hoort gezelligheid, etenjes en borrels ook zeker bij onze werkgroep. Check ons ook op facebook: jonge democraten diversiteit en participatie. Wij zoeken naar nieuwe leden dus een reactie is van harte welkom! ph.diversiteit@jd.nl

31e jaargang - nummer 1 - maart 2014
DEMO is een uitgave van de Jonge Democraten,
onafhankelijke politieke jongerenorganisatie sinds 1984.
Oplage 5500 stuks

Kopij
Demo@jongedemocraten.nl
Deadline DEMO 2: 1 mei, thema: Topsport en politiek
moet gescheiden blijven!

Hoofdredacteur:
Mart Roumen

Adjunct-hoofdredacteur:
Timothy Langstraat

Redactie:
Dion Mebius (ook beeld), Jesse de Jong

Fotografie:
Meriam de Lange, Marleen Kroon

Hoofdvormgever:
Emil Pepic

Vormgevers:
Niels Joormann, Joëlle van Lavieren

Eindredactie:
Mart Roumen, Timothy Langstraat, Dion Mebius, Jesse
de Jong

Aan deze DEMO werkten verder mee:
Stefan de Koning, Jan Paternotte, Sywert van Lienden,
Attje Kuiken, Malu Pasman, Sam Bloemhof, Casper
Kamphuis, Klaas-Jeroen Terwal, Evert-Jan Hilgeman,
Annelieke Bergink, Frank Olberts, Mr Paroza, Suzan
Kemperman, Arend Meijer, Floris-Jan Donders, Floor van
der Zee, Dennis Berens, Mariëtte Buitenhuis, Sjoerd
Wannet, Pauline Kasternans, Samira Rafaëla, Lilian
Oskamp, Emile van Ommeren, Henk Jan Reinders, Tom
van Dijk, Wiebe Janssen en de afdelingen voor input
DEMO-award

Landelijk bestuur JD
Postbus 660
2501 CR Den Haag
070 - 364 19 17
info@jongedemocraten.nl
www.jongedemocraten.nl

Drukker
Veldhuis Media BV
Kanaaldijk OZ 3
8102 HL Raalte
Postbus 28100 AA Raalte
0572 - 397 00
info@veldhuis.nl
www.veldhuis.nl

Wil je DEMO voortaan liever alleen digitaal ontvangen?
Mail dan naar digidemo@jongedemocraten.nl.

Adverteren in DEMO? Mail naar
demo@jongedemocraten.nl.

DEMO

SPORT & POLITIEK

Boris Held!

Tom Kunzler formeert
zichzelf in het kabinet

Jurjen Hoekstra:
'Sportbonden, word
democratischer!'

Chris Aalberts: 'Jonge
Democraten op social
media? Tijdsverspilling!'

Bezoek aan Israël:
'Oplossing conflict nog
decennia weg'

BORIS VAN DER HAM
DE KONING
KUN JE
NIET
SPELEN
HET LIEFTEBRIEF VOOR HOEZEER EN POLITIEK

Hoofredactioneel

Sport en zeer zeker voetbal zijn gespreksonderwerp nummer één bij de koffieautomaat op maandagmorgen. Roda- en NEC-supporters ontwijken zelfs de koffieautomaat op hun werk in de laatste competitierondes. Voetbal is veel meer dan twee keer vijfenveertig minuten voetballen. Miljoenen Nederlanders ontlenen hun identiteit aan dit spelletje, lopen met de borst vooruit als de club uit hun stad gewonnen heeft en balen een week lang als ze punten gemorst hebben aan de concurrent of de rivaal.

Als je nooit een stadion van binnen hebt gezien, is het makkelijk oordelen over de negatieve incidenten op het veld die de krant halen. Voetbal wordt in D66- en JD-kringen vaak weggezet als volks en vaak vinden zij het volstrekt logisch dat er geen cent subsidiegeld naar dit 'vermaak' gaat. Ik ben het daar niet mee eens. Sterker nog, ik denk dat het ontkennen van de waarde van sport en voetbal de grootste blinde vlek van onze partij is.

Dat voetbal óók gezien kan worden als kunst bewijst mijn ex-collega Willem Visser iedere dag in de Volkskrant. De man van de metafoor schrijft over de volkssport alsof het de beste uitvoering van Shakespeare is. 'Ajax is als de Sagrada Familia, nooit af maar een bezoekje waard', schreef hij achteloos over het spel van de Amsterdammers na twee zinderende wedstrijden achter elkaar. Boris van der Ham wijst ons erop dat D66 scherp moet blijven in het onderkennen van haar blinde vlekken. Zodoende vroeg ik aan Boris wat hij dacht dat het grootste theater van Amsterdam was. 'Stopera', reageerde hij enigszins aarzelend. Fout! Het grootste theater van Nederland op dit moment is de Amsterdam ArenA, waar jaarlijks zo'n 1,5 miljoen mensen van de volkssport nummer één genieten. Bij deze nodig ik alle JD'ers die bij voorbaat klagen over cofinanciering van Rijk en Rotterdam voor de verbouw van de Kuip uit om je een keer te laven aan de hoogste kunstvorm van Nederland: voetbal.

Voorzitter

Beste Jonge Democraten, het knotsgekke eerste half jaar van 2014 nadert zijn einde en de komkommertijd breekt aan. Maar wat voor komkommertijd? Hebben we deze zomer kaarsrechte komkommers die door een speciale 29e Eurocommissaris in ordentelijke rechte rijen achterin een Poolse vrachtwagen worden geladen? Of krijgen we een divers aanbod aan kromme komkommers, die door een enthousiaste mix van soevereiniteit en nationaal belang uit hun licht-erotische cellofaantjes barsten in de supermarkt?

Bovenstaande keuze is natuurlijk overtrokken, maar de echte campagnes grossierden in overdrijvingen en dystopieën die hier niet veel voor onderdeden. Dóó zette Nederland in de uitverkoop, een stem op het CDA was een stem op Berlusconi en de door de PVV gewenste uittreding uit de EU zou Nederland in een diepe afgrond storten waar we in geen honderd jaar uit zouden klimmen. Tegen de tijd dat deze DEMO uitkomt zal geen van die dingen bewaardheid geworden zijn. Al was het alleen maar omdat het Europees Parlement in die discussies niet van belang is. Noch zal het Nederlands belang in gedrang zijn, want daarover zijn onze Europarlementariërs het slechts in 7% van de gevallen met elkaar eens.

Op verzoek van jullie sportgekke hoofdredacteur zal ik ook mijn sportieve duit nog in het zakje

doen. De komkommertijd begint namelijk pas echt ná een groot sporttoernooi en dit keer staat het wereldkampioenschap voetbal in Brazilië op het programma. Hetzelfde land dat ook de volgende Olympische Spelen organiseert. De geschiedenis van het WK voetbal telt niet één maar meerdere Sotsji's en ook de grote armoede, de sociale ongelijkheid en het schoonvegen van tientallen favela's maken Brazilië tot een controversiële gastheer voor het populairste sportevenement ter wereld. Niet zo controversieel als het Argentinië van Videla, Poetins Rusland of het Qatar van al-Thani, uiteraard. Dit keer zal de sterspeler van Oranje niet à la Cruïjff uit protest thuisblijven. Maar, aan de andere kant: dat deed ook geen enkele Olympiër die zich kwalificeerde voor Sotsji. Hun mening, en die van van veel Nederlanders met hen, is dat sport en politiek gescheiden moeten blijven. Het probleem is echter dat het organiseren van een groot toernooi of zelfs de Olympische Spelen vaak een politieke daad in zichzelf is. Ook de niet sportliefhebber moet erkennen dat (televisie) sport deel is van ons culturele gemeengoed. De balans tussen het beschermen daarvan en het uitsluiten van andere (politieke) culturen is delicaat. Maar er niet over discussiëren omdat sport en politiek gescheiden moeten blijven is mijnsminziens te naïef.

Inhoud

Hoofdgast: Boris van der Ham - 4

Boris: 'Mart, er komt binnenkort een nieuw boek uit, wellicht interessant voor de DEMO?'

Gastcolumn Chris Aalberts – 10

'Social media inzet Jonge Democraten? Zinloos!'

Bierviltje tot beleid – 12

Pieter Rogaar waarschuwt: 'Er zijn geen ICT'ers die zich geen zorgen maken'

Mystery Guest – 14

Meesterlijk weekend op Schiermonnikoog

Formatie Kunzler – 16

Narcisme is een groot goed: formateur geeft zichzelf een ministerpost

Analyse Qatar – 18

Redacteur Julian omschrijft de hoop die het WK brengt voor Qatar

Scoren – 20

Zouden de punten nu wel kloppen? Klachten? 06-30718930

Lieve Robert – 21

Paroza is woest! Maar waarom?

Opinie – 22

Jurjen Hoekstra, Luc Dabekaussen en Sjoerd Wannet over de relatie tussen politiek en sport

Van bierviltje tot beleid – 24

Pieter Rogaar, autoriteit op gebied van digitalisering

Analyse sportmarketing – 26

Hoe de politiek sportsponsoring kan beïnvloeden

Israël reis – 30

Jonge Democraten verwonderen zich tijdens Israël-reis

Boris van der Ham
scherper en
geslepener dan ooit

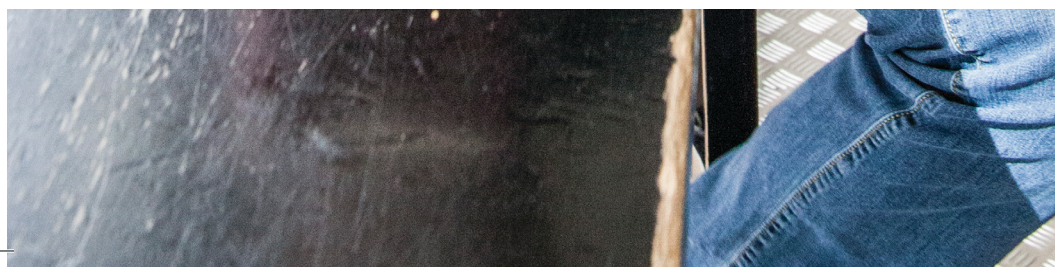
Auteur: Mart Roumen
Beeld: Meriam de Lange

'Boris! Boris! Boris!', klonk er massaal in kasteel De Berckt toen Boris van der Ham zijn oeuvre-award in ontvangst nam van de Jonge Democraten. Scherp, vrijzinnig en altijd in voor een biertje: JD'er pur sang. Jarenlang zette hij zich in voor de vereniging. Ook nu nog vult hij jaarlijks vele avonden in de honken van de verschillende JD-afdelingen. Enkele dagen voor het lustrumweekend sprak de DEMO Boris. Eén ding is duidelijk: het ex-Kamerlid zit vol vuur. 'Politici worden pas echt goed op het moment dat ze meer hebben meegemaakt.'

“In gemeente of provincie heb je soms **een voorstelling, met niemand in de zaal.**”

Slechts vijftien jaar was de jonge Boris van der Ham, toen hij zich aanmeldde bij de D66 en de Jonge Democraten. Een kleine tien jaar later werd - de nog steeds jonge - Boris voorzitter van de Jonge Democraten. Tussen 1998 en 2000 viel hij met *zijn JD* op door studentendemonstraties en vele acties. Daarnaast voerde hij het combilidmaatschap met de D66 in, dat vele nieuwe leden voor de jongerenorganisatie betekende. ‘Tot op de dag van vandaag’, stelt hij trots.

We spraken Boris op de bovenste etage van de Openbare Bibliotheek Amsterdam, met uitzicht over de prachtige binnenstad. Zo benaderbaar als Boris voor veel Jonge Democraten is, zo is hij dat ook voor willekeurige voorbijgangers. Terwijl de catering nog amper de koffiemachines heeft aangesloten, zijn er zo al drie personen die *iets* van Boris willen. ‘Wacht even hoor Mart. Dat is mijn geschiedenisdocent.’ Enthousiast vertelt de oude docent aan Boris dat hij een boek schrijft over wandelaars. ‘Een van die wandelaars wil van München naar Parijs gaan wandelen om daar mensen te gaan redden,’ vertelt de docent. ‘Wat een raar idee’, lacht Boris. ‘Als de nood zo hoog is om iemand te redden zou ik toch even het vliegtuig pakken!’

Na medewerker te zijn geweest in het Europees Parlement en aan het Binnenhof kwam Boris bij de verkiezingen van 2002 zelf in de Kamer. In 2012 besloot hij tot een politieke ‘time out’. ‘Eigenlijk vind ik dat voor een tijdje wel een lekkere positie’, beschouwt hij. ‘Na 10 jaar was het tijd om het politieke toneel van meer afstand te zien. Ik kan tijdens beschouwingen in zalen, op radio, en televisie spreken over standpunten die ik zelf belangrijk vind, maar vooral ook nieuwe ideeën opdoen. Bovendien was ik 28 toen ik de kamer in ging, nog zonder veel verantwoordelijkheden. Nu heb ik zelf een huis, ben ik vader. Je kijkt toch weer op een andere manier naar de wereld. Dat is wel verfrissend.’ Hij is op dit moment onder meer voorzitter van het Humanistisch Verbond – de organisatie die atheïsten, humanisten en vrijzinnigen verenigt - en ondernemer.

Hij kwam tijdens zijn Kamerlidmaatschap al duidelijk met een eigen geluid. Op structurele wijze probeerde hij tekst en uitleg te geven over zijn visie en zijn werkzaamheden. Ook als er geen verkiezingen in zicht waren. ‘Ik heb altijd *volksvertegenwoordiger* willen zijn, dus vond het ook belangrijk om met voorkeurstemmen gekozen te worden,’ blikt hij terug. ‘Sommigen vroegen zich af waarom

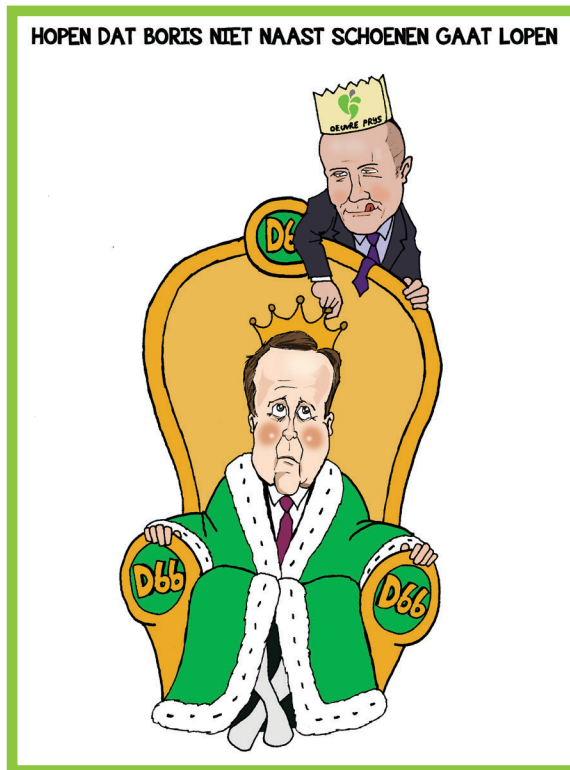
ik – als nummer twee van de fractie – dat zo graag wilde. Waarom zo van me laten horen in de media en via social media? Het is immers de fractievoorzitter die in de ogen van velen het geluid van de partij moet vertolken. Maar daar ben ik het niet mee eens. Ik vind dat je als politieke partij ervoor moet zorgen dat de kiezer niet slechts één iemand van de fractie kent. Je moet het brede scala aan kleuren en geluiden willen laten zien. Dat alles bij elkaar opgeteld is D66. Dat is niet alleen voor de 'vorm' leuk, maar ook inhoudelijk belangrijk. Linkse, rechtse, conservatieve en progressieve geluiden in de fractie zijn heel goed voor het complete beeld.' Volgens Van der Ham gold dit ook voor hem 'Ik ben tamelijk 'groen' op milieu en natuur, maar ben juist weer wat rechtser dan de huidige lijn van D66 op veiligheid en defensie. Ja, ik ben vrijzinnig en liberaal, maar ben niet voor lukrake vrijheid, die je sommigen wel hoort bepleiten. Daarom trok ik samen met de Jonge Democraten op om de alcoholleeftijd naar achttien jaar te verhogen.' Boris stelt dat een open debat belangrijk is, ook als die soms afwijkt van de heersende partijkoers. 'Wil D66 de grootste politieke partij worden, dan moet je stevig in je schoenen staan. Dat begint met je eigen ideeën goed doordenken en kritisch te ondervragen. Kamerleden moeten dan dus ook nooit klagen dat ze daarvoor niet 'voldoende ruimte krijgen' – het is namelijk je eigen verantwoordelijkheid om die ruimte te nemen.'

Bij veel debatten, thema-avonden en landelijke weekenden van de Jonge Democraten is Boris nog steeds een graag geziene gast. Als voorzitter van de 'vrienden van de JD', als ex-Kamerlid of gewoon als Boris. De band tussen de JD en Van der Ham lijkt alleen maar sterker te worden in de loop der jaren. De Jonge Democraten gaan hem aan het hart.

'D66 heeft nog wel eens koudwatervrees om bestaande opvattingen te doorbreken. De Jonge Democraten hebben daar geen last van. Zij waren al veel eerder dan D66 voor het verhogen van de AOW-leeftijd en voor het hervormen van de hypotheekafrek, bijvoorbeeld. De JD heeft een ongelooflijke meerwaarde door op inhoudelijke punten de koers te veranderen.'

Boris suggereert de JD om ook eens kritisch te kijken naar de ouderenzorg. 'Het klinkt misschien gek, maar juist de Jonge Democraten zouden als eerste vraagtekens moeten zetten

bij de aannames die bij dat beleid steeds klinken. De tendens is dat iedereen nu vindt dat oude mensen zo lang mogelijk thuis moet blijven wonen. Als mensen dat inderdaad zelf graag willen, vind ik dat als liberaal natuurlijk prima. Maar nu dreigt het tegenovergestelde te gebeuren. Onder het mom van keuzevrijheid worden mensen feitelijk verplicht thuis te blijven wonen, eigenlijk vanwege enorme bezuinigingsmaatregelen. Sommige ouderen zijn eenzaam, bang om te vallen, soms afgezonderd en alleen. Bij dit soort complexe onderwerpen moet je geen genoegen nemen met het eerste oppervlakkige antwoord van mensen, maar doorvragen. Als je bij sommigen goed doorvraagt of ze nou echt zo gelukkig zijn, hoor je heel andere dingen. Misschien is het voor de Jonge Democraten sowieso wel een mooie taak om eens een mooi stuk te schrijven hoe de laatste tien of twintig jaar van je leven je mooi in kan richten.'

Boris maakt zich ook zorgen over de decentralisatie van de gezondheidszorg naar gemeenten. 'Sommige gemeenten zijn helemaal niet klaar voor die nieuwe taken, en dan komt er ook nog eens een enorme bezuiniging overheen. Dat is vragen om moeilijkheden. Ik begrijp niet dat de coalitiepartijen en de gedoogpartijen deze hervorming zo roekeloos invoeren. Bovendien zijn gemeenten heel verschillend – in grote steden zal dit allemaal wel goed in de gaten worden gehouden door de aanwezig lokale media, maar in grote delen van Nederland ontbreekt het zelfs daar aan. Hier is echt

een probleem met democratische controle op miljarden euro's.'

Dat brengt Boris ook richting het onderwerp van zijn nieuwste boek: 'De Koning Kun Je Niet Spelen', over het theater van de politiek. In de conclusie ervan stelt hij dat we moeten waken voor het uithollen van de politiek. Boris: 'Goede politiek en goed theater proberen beiden inzicht te geven in meningsverschillen en ze ten overstaan van het publiek tot een oplossing te brengen. Iedereen zit voor eventjes geconcentreerd naar hetzelfde verhaal te kijken, en als dat goed gebeurt dan zie je dat kijkers en kiezers de overwegingen van de personages serieus te nemen. Zolang mensen op het podium maar eerlijk hun verhaal vertellen, in alle openheid. Ook als je van mening verandert, zijn kiezers best bereid je argumenten aan te horen, maar draai er niet omheen. Toon je overwegingen.'

Maar Boris stelt dat er dan wel mensen in de zaal moeten zitten die interesse hebben in dat wat er getoond wordt. 'In de Tweede Kamer is die interesse er bij kiezers en journalisten wel. Helaas is het zo dat in gemeenteraden, en in Provinciale Staten politici fantastisch werk kunnen doen. Maar als er dan geen kiezers geïnteresseerd zijn, of er geen journalisten zijn om een recensie van hun werk te schrijven, dan heb je wel een probleem. Er is wel een voorstelling, maar er zit niemand in de zaal!

In het Europees Parlement zie je hetzelfde probleem. Een theater met 751 acteurs, die allemaal andere talen spreken. Het publiek, journalisten, weten niet waar ze naar kijken, ze verstaan het simpelweg niet. Dat D66 de Europese verkiezingen heeft gewonnen is mooi, maar we moeten waken dat de Europese visie van D66 geen papieren waarheid wordt, en alleen te volgen voor de kosmopolitische fijnproevers. Als het theater van de politiek niet meer te volgen is, dan verliest de politiek zijn relevantie, en blijven veel mensen gewoon weg.'

In 'De Koning Kun Je Niet Spelen' gaat het niet alleen over de politiek, maar vooral over het vak van politici. In het boek komen tal van 'wetten' voor waar huidige en toekomstige politici wat aan hebben. Moeten politici niet een beetje acteur zijn? Boris heeft recht van spreken om over dit onderwerp iets te zeggen. Hij zat immers lang in de Tweede Kamer, maar studeerde ooit, naast geschiedenis, vier jaar aan de Toneelacademie Maastricht. In zijn boek vertelt hij over de toneelwetten

waar politici bewust en onbewust gebruik van maken. Hoewel woord 'acteur' vaak een negatieve bijklank heeft in de politiek, stelt Boris dat er juist een tekort is aan goed acteerwerk in de politiek. 'Een acteur en een politicus hebben gemeen dat iedereen naar ze zit te kijken. Daar wordt een normaal mens bloedzenuwachtig van, houdt op met nadenken en hapt naar adem. Om onder die druk te blijven ademen, nadenken, en dicht bij jezelf te blijven moet je dus iets bijzonders doen. Het is een misverstand dat 'acteren' betekent dat je 'nep' bent. Nee, een acteur wordt pas goed gevonden als 'ie waarachtig is. Dat geldt ook voor een politicus.'

Boris vertelt dat zowel politici en acteurs hierbij vaak geplaagd worden door een *derde oog*. Dat betekent dat je van een afstandje naar jezelf aan het kijken bent, waardoor je niet meer geloofwaardig bent. Eén van de politici die daar volgens Van der Ham veel last van heeft is de voorman van de PVV. 'Ik heb Wilders een keer los zien gaan tegenover de toenmalige regering, maar vlak na zijn scheldsalvo kwam er een minzaam glimlachje rond zijn mond van *'goh, dat heb ik goed gedaan'*. Dus al dat gescheld was vooral een truc, het kwam niet uit zijn tenen.'

'Ook op de beruchte avond na de gemeenteraadsverkiezingen van 2014 zag je dit bij Wilders terugkeren. Hij kwam toen met zijn *'minder minder minder'* Marokkanen uitspraak. Maar het bleek achteraf een strategische actie om geen verantwoordelijkheid te hoeven dragen in Den Haag of Almere. Kijk. Als je dat soort verwerpelijke uitspraken doet, woedend, omdat een Marokkaanse jongen net je fiets heeft gestolen, dan kan ik me er nog iets bij voorstellen, en dan kan je 'm zo'n uitval nog wel vergeven. Maar bij Wilders is alles gecalculeerd, er is altijd een derde oog. Hij kijkt naar zichzelf als hij spreekt. Dat maakt

hem niet waarachtig, waar Fortuyn en Rita Verdonk dat veel meer waren.'

Dan komt er opeens een glimlach rond zijn mond. 'Dion Graus van de PVV is ook een voorbeeld van een oprecht, eerlijk persoon. Hij is heel echt. Het probleem is alleen dat hij ook totaal onvoorspelbaar is. Je weet echt nooit wat hij gaat doen. Hij mist vaak strategie. Tussen dat heel gecalculerde van Wilders en het wilde hondje dat Graus is moet je dus een evenwicht vinden.'

Boris neemt even de tijd als hem gevraagd wordt welke politici er op dit moment goede acteurs zouden zijn. 'Hoe langer je in de politiek zit, hoe beter je dat evenwicht weet te vinden. Jan Terlouw kan nu – op zijn tweeëntachtigste - nog steeds een fantastisch politiek verhaal houden. Hij boeit, spreekt mooie zinnen, maar durft ook mensen tegen te spreken. In sommige landen hebben dit soort oudere mensen nog steeds zware politieke functies. In Nederland helaas niet. Enkele jaren geleden hadden we Jan Marijnissen en Femke Halsema in de Kamer. Ook zij kregen dit in hun laatste jaren goed onder de knie. Verder terug nog was Frits Bolkestein, mijn persoonlijke politieke held. Hij had een combinatie van zelfstandigheid en het vermogen om een partij te kunnen leiden. Wat mij betreft staat hij op dezelfde hoogte als Jan Terlouw. Zij schrijven veel en durven zich kwetsbaar op te stellen.'

De naam van onze eigen voorman - Alexander Pechtold - is nog niet gevallen. Is dat geen goede acteur? 'Hij is een mooi voorbeeld hoe iemand groeit in zijn rol. In het begin koos hij soms de rol van een soort partijleider die hij niet was. Hij ging zich associëren met heel gewichtige filosofieën over staatsrecht waar hij eigenlijk helemaal niets mee had. Dat heeft hij gelukkig achter zich gelaten. Hij accepteert zichzelf nu zoals hij is, en heeft inmiddels enorme kennis van zijn dossiers. En

hij is bovendien vaak heel grappig! Het zou dom zijn om hem de komende verkiezingen niet ook gewoon naar voor te schuiven als partijleider. Hij is nu beter dan ooit.'

Ook politieke jongeren wordt wel eens verweten dat ze een onnatuurlijke rol spelen. Zijn al die tieners en twintigers niet te veel politicusje aan het spelen? Boris herkent dat verwijt wel bij sommige politieke actieve jongeren. 'Sommige gedragen zich alsof ze vijftig zijn! Die gaan het verkeerde soort politiek nadoen. De kunst is om, net als in de volwassen politiek, je weg te weten, maar tegelijk ook jezelf te blijven. Behoud je frisheid! Pas je niet te snel aan.' Juist in het vinden van dat evenwicht heeft de JD hem erg geholpen, zegt Boris: 'Ik leerde moties schrijven en hoe ik strategisch een meerderheid kan halen. Dat heb ik zeker in de Tweede Kamer gebruikt. Alles wat je meemaakt bij de *Jonge Democraten*, kom je opnieuw – zij het wat grootschaliger - tegen in de *volwassen* politiek. Mensen zijn nu eenmaal overal hetzelfde, van het schoolplein tot in de Tweede Kamer. Ambities, jaloezie, maar ook vriendschap. Het actief zijn bij de Jonge Democraten zou je kunnen zien als politieke inenting waardoor je weerbaarder wordt als het er echt op aan komt. Daar doorloop je alle menselijke en politieke processen al een keer. Ook ik heb natuurlijk in het begin veel fouten gemaakt, maar ik wist hoe moeilijk het was en liet me minder snel uit het veld slaan. Het voorkwam bij mij een aantal potentiële teleurstellingen die je bij sommige nieuwkomers nog wel eens ziet. Met andere woorden: Ik kon meer 'mezelf' zijn omdat ik al iets meer wist waar ik in terecht kwam.'

Boris is het dan ook niet eens met Sywert van Lienden, oprichter van vernieuwingsbeweging G500, die in dit blad schreef dat politieke jongerenorganisaties als de JD tijdverspilling zijn omdat ze *partijje spelen* 'Initiatieven zoals de G500 zijn heel goed voor een

korte-termijn project, maar hebben meestal een kortstondig leven - na een tijdje hoor je er niets meer van.' 'De Jonge Democraten zijn er al dertig jaar, en nog steeds belangrijk. Niet alleen bij het vormen van politiek talent, maar ze blijken al die tijd een voortdurende kwalitatieve impuls voor de politiek te zijn, voor D66 in het bijzonder.'

Boris had natuurlijk het liefste de hele ochtend gesproken over zijn nieuwe boek 'De Koning Kun Je Niet Spelen'. Onder Jonge Democraten worden er altijd al grapjes gemaakt over de verkoopskills van Boris. Hij zal geen presentatie voorbij laten gaan, waarin hij niet even - zij het met een knipoog - refereert aan de boeken die hij geschreven heeft. 'Uiteraard voor een vriendelijk prijsje', vertelde hij met een grote glimlach tijdens het lustrumweekend. Maar we willen het ook over een nog veel belangrijker onderwerp hebben: Het Wereldkampioenschap voetbal. Gaan we winnen en zou Nederland ook dat soort grote sportwedstrijden moeten organiseren?

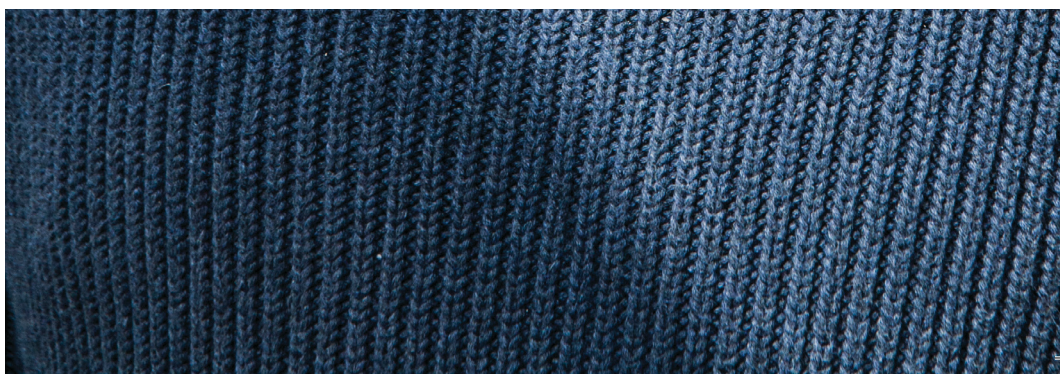
'Ja en ja', is het antwoord van Boris. 'Vroeger als Kamerlid en nu bij mijn huidige werkzaamheden heb ik regelmatig stageplekken vergeven. Ik probeer ze dan te ondervragen op nieuwsgierigheid en ambitie. 'Vind je dat Nederland een missie naar Mars financieel moet steunen?' of 'Waar ben jij heel goed in?' Jonge mensen schrikken van dat soort vragen. Ze zijn wel voorbereid om te vertellen wat ze niet goed kunnen, maar de omgekeerde vraag beantwoorden lijkt lastiger. En toch is dat heel belangrijk. Die vraag moet Nederland zich ook stellen. Niet alleen maar klagen, maar ook durven te formuleren waar wij nou heel goed in zijn of in kunnen worden. Nederland is ongelooflijk rijk, dus moet in staat zijn om de beste sporters op te leiden. Omarm die ambitie dan! En we zijn ontzettend creatief en goed in logistiek. Dus natuurlijk moeten we de ambitie hebben om het WK naar Nederland te halen. Het was ook heel miezerig van de huidige regering om de ambitie los te laten om de Olympische Spelen naar Amsterdam proberen te krijgen. Als Londen het kon, kunnen we het in Amsterdam ook, beter! Probeer een beetje groot te denken. Nederland moet niet bescheiden zijn, we moeten de ambitie hebben om nummer een te zijn. Ook weer op dit WK Voetbal. En ja, natuurlijk moeten we naar Mars.'

Is dit een inleiding om te vertellen dat je binnenkort weer de politiek in wilt?

'Ooit weer. Maar voorlopig bevalt die frisse neus halen me wel.'

“Heel **miezerig** van regering om Olympische Spelen **niet naar Nederland te halen.**”

Gastcolumn Chris Aalberts

Beeld: Meriam de Lange

Twitteren

als politieke
jongerenorganisatie?

**Grote
tijdsverspilling!**

Hoe kunnen politieke partijen en hun jongerenorganisaties jongeren bij de politiek betrekken? Het antwoord op die vraag is de laatste jaren steeds hetzelfde: ze moeten via sociale media met jongeren communiceren en dan zullen jongeren vanzelf meer interesse in politiek krijgen. Zou het werken? Iedereen die dit gelooft moet maar eens proberen het Malieveld vol te twitteren.

Het advies sociale media voor jongeren in te zetten is een gevolg van de Obama-campagne uit 2008. Obama zette een groot aantal sociale media in als Facebook, Twitter, YouTube en een eigen sociaal netwerk. Het was een groot succes met een enorm aantal door burgers georganiseerde activiteiten, een megabudget dat door burgers bijeen werd gebracht en uiteindelijk ook een klinkende overwinning.

Waren al deze mooie resultaten het gevolg van de inzet van sociale media? Dat is zeer twijfelachtig, maar het weerhield velen binnen en buiten de politiek er niet van aan sociale media een enorme macht toe te gaan kennen.

er berichten over ontvangen omdat ze zich er niet op abonneren.

Via sociale media bereiken politieke jongerenorganisaties precies de groep die ze altijd al bereikten: een jong politiek geïnteresseerd publiek dat uit zichzelf politieke informatie opzoekt. Dit kleine publiek wordt door politieke jongerenorganisaties ook via andere middelen ruimschoots bereikt. Sociale media veranderen in dit opzicht niets: de meeste jongeren zijn niet geïnteresseerd in politiek en het is moeilijk hen voor politieke jongerenorganisaties te interesseren.

Het feit dat berichten op sociale media onderling gedeeld kunnen worden doet hier niets aan af. Vrienden en volgers verspreiden relatief weinig informatie naar anderen en als deze informatie al door anderen opgepikt wordt is die informatie grappig, schokkend, geil of opvallend. Serieuze informatie verspreidt zich veel langzamer dan grapjes en schandalen. Politieke informatie wordt bovendien weinig gedeeld omdat jongeren elkaar hun politieke voorkeuren niet willen opdringen.

importantie kunnen winnen. In werkelijkheid is dit slechts een van de factoren om anderen voor bepaalde standpunten te winnen.

Politieke beïnvloeding is vooral een proces van de lange adem, heel veel debatteren, goed luisteren naar anderen, ingaan op de zorgen van anderen en argumenten op een aantrekkelijke manier verpakken die past bij wat voor die anderen belangrijk is. Dat is een proces van jaren. De eerste keer dat iemand over een homohuwelijk begon, voelde geen enkele toehoorder iets voor dat idee. Alleen door langdurig politiek handwerk kon dat veranderen. Dierenwelzijn is door de PvdD op de agenda gekomen, maar alleen twitteren is niet genoeg om wetgeving te veranderen.

Sociale media suggereren dat als je iets roept anderen wel zullen luisteren en zullen handelen. Maar iedereen die iets langer nadent weet wel beter.

Chris Aalberts is docent en onderzoeker politieke communicatie.

“Het lukt jullie nooit het Malieveld vol te twitteren.”

Sociale media zouden dé manier zijn om jonge burgers te betrekken. Er is inmiddels geen Kamerlid dat niet op Twitter aanwezig is en bij iedere verkiezingscampagne wordt Facebook van stal gehaald. Ook de JD tuitert er lustig op los.

Het is opvallend dat tegenwoordig in iedere campagne sociale media een belangrijke rol speelt, maar dat nooit wordt gekeken naar de resultaten van deze online inspanningen. De resultaten van Obama zijn nooit herhaald en de resultaten van de twittercampagne van – pak hem beet D66 Diemen – zijn nooit echt onderzocht. Wat kunnen we met zekerheid zeggen over wat sociale media opleveren? Betrek je via deze weg potentiële stemmers of jongeren bij de politiek?

Eerst is het belangrijk te bekijken wie er via sociale media kunnen worden bereikt. In theorie lijkt dit gemakkelijk: jongeren zijn massaal op sociale media aanwezig. Het daadwerkelijke bereik van tweets en Facebook-pagina's over politiek is echter afhankelijk van de interesses die jongeren hebben. Als jongeren politieke interesse ontberen, is de kans klein dat ze

Het effect van sociale media is al met al gemakkelijk samen te vatten. Ondanks dat veel jongeren zich op sociale media bevinden, zullen politieke jongerenorganisaties via deze weg vooral hun oude vertrouwde doelgroep bereiken. De bestaande doelgroep wordt dubbel geïnformeerd, krijgt een nieuw communicatiekanaal en kan via sociale media worden opgeroepen om naar activiteiten te komen. Maar die interactie, mobilisatie en informatie-uitwisseling bestonden allang.

Heeft het inzetten van sociale media dan wellicht wel politiek-inhoudelijke gevolgen? Zouden politieke jongerenorganisaties via Facebook en Twitter in staat zijn meer invloed uit te oefenen op de politiek, hun moederpartij of het publieke debat? Ook bij deze vraag is het antwoord dat sociale media weinig of niets veranderen.

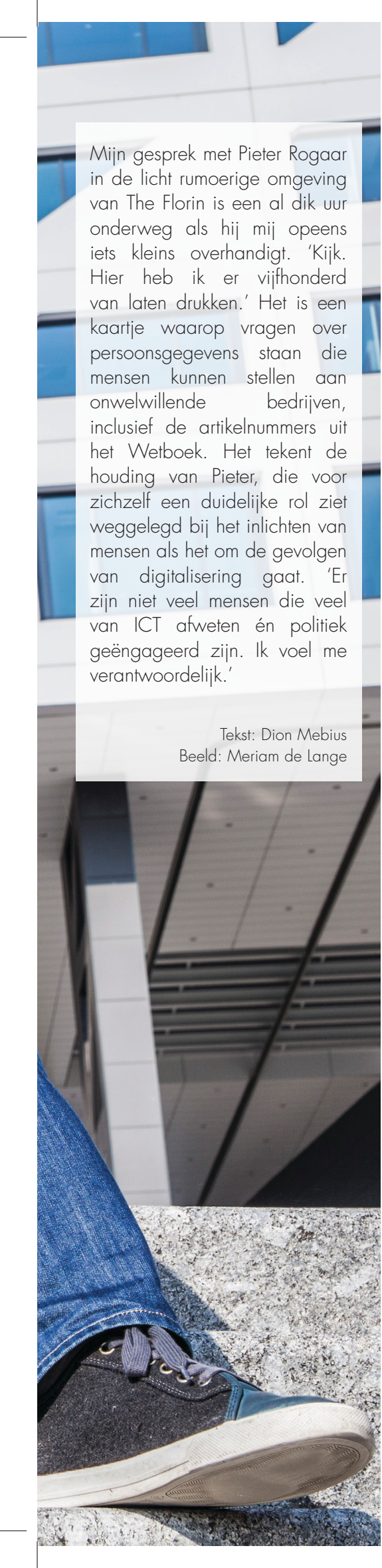
Hoe kun je iets bereiken in de politiek? Sociale media suggereren dat het vooral nodig is om standpunten steeds weer te verspreiden en breed kenbaar te maken. Zolang een standpunt maar vaak genoeg wordt herhaald, zou het aan aanhang en

Jurjen Hoekstra,
persvoorlichter Jonge Democraten:

“Zoals een rotte fundering funest is voor een huis, zo is een verkeerde inleiding dat voor een opiniestuk. Dat bewijst het stuk van Chris Aalberts wederom. Door losjes met feiten en aannames om te gaan doet hij het lijken alsof de JD sociale media enkel en alleen gebruiken om jongeren bij de politiek te betrekken. Dat is niet het geval, en wel precies om de redenen die Aalberts noemt in het vervolg van zijn stuk. Het betrekken van jongeren bij de politiek doen we op talloze andere manieren, zoals het bezoeken van scholen, het geven van trainingen, en het op ludieke manieren campagne voeren. Sociale media gebruiken we om onze bestaande doelgroep te enthousiasmeren en activeren. Hen gebruiken we voor het betrekken van jongeren bij de politiek. En zo zetten we sociale media dus toch effectief in.”

Mijn gesprek met Pieter Rogaar in de licht rumoerige omgeving van The Florin is een al dik uur onderweg als hij mij opeens iets kleins overhandigt. 'Kijk. Hier heb ik er vijfhonderd van laten drukken.' Het is een kaartje waarop vragen over persoonsgegevens staan die mensen kunnen stellen aan onwelwillende bedrijven, inclusief de artikelnummers uit het Wetboek. Het tekent de houding van Pieter, die voor zichzelf een duidelijke rol ziet weggelegd bij het inlichten van mensen als het om de gevolgen van digitalisering gaat. 'Er zijn niet veel mensen die veel van ICT afweten én politiek geëngageerd zijn. Ik voel me verantwoordelijk.'

Tekst: Dion Mebius
Beeld: Meriam de Lange

Van bierviltje tot beleid

Pieter hoort bij de oudste generatie van Nederlanders voor wie het omgaan met techniek tot op bepaalde hoogte vanzelfsprekend werd. In Huize Rogaar stond al snel een computer, zij het een met duidelijke gebreken. 'Er klopte niets van de hardware. Het onding crashte om de haverklap en omdat ik er vaak mee bezig was kreeg ik de zwarte piet toegespeeld. Ik moest er zelf maar voor zorgen dat ik het allemaal weer draaiende kreeg.' De jonge Pieter raakte gefascineerd door deze kijkjes onder de motorkap. 'Veel mensen zien een computer als een vraagteken, een mechanisme dat het om duistere redenen soms zomaar begeeft. Ik begon juist door te hebben dat een computer alles doet wat je wilt, als je tenminste weet wat je aan het doen bent.'

Techniek werd de rode draad in het leven van de in de Hofstad opgroeiende Pieter. Toch wist hij pas na een college over encryptie tijdens zijn studie wiskunde in Leiden wat hij wilde. 'Ik zat daar en het voelde alsof de puzzelstukjes ineens in elkaar vielen. Als kind was ik al verzot op geheimen. Ik had zelfs een boekje dat 'Hoe word ik een spion' heette. Het hebben van geheimen en het kunnen kraken van die van anderen geeft je een afhankelijkheid die mij erg aanstaat.' Na zijn tijd in Leiden studeerde hij daarom Computer Security aan het Kerckhoffs Institute, een samenwerking van de universiteiten in Eindhoven, Enschede en Nijmegen. De studie bezorgde hem een ideale basis voor zijn huidige functie als ethisch hacker, waarbij hij mogelijke digitale lekken bij bedrijven aantoonde.

Binnen de Jonge Democraten strijdt Pieter al sinds een kennismakingsavond bij de afdeling Arnhem-Nijmegen in 2010 voor een grotere aandacht voor digitalisering. Hij kreeg een eigen portefeuille, organiseerde kaderdagen en nam zelfs het initiatief voor een thema-afdeling binnen D66: Digitaal-66. Het past allemaal binnen zijn plan om mensen te enthousiasmeren en een bepaald gevoel van urgentie te creëren. 'Door de gezwinde digitalisering van de samenleving is er een gat aan het ontstaan tussen wat de burger weet, en wat bedrijven weten. Er zijn drie

groepen mensen: ICT'ers die zich zorgen maken, niet-ICT'ers die zich zorgen maken, en niet-ICT'ers die zich geen zorgen maken. Het ontbreken van een groep ICT'ers die zich geen zorgen maakt, zegt eigenlijk al voldoende.'

De digitale wereld en de échte wereld zijn volgens hem zo aan het vervlechten dat er grote consequenties aan worden verbonden. 'Een vriendin van me moest laatst langs het gemeentehuis omdat ze niet meer ingeschreven stond in haar gemeente. Een routineklus zou je zeggen, maar de ambtenaar vertelde haar doodleuk dat ze 'in het buitenland zat'. Let op: hij zei niet dat het verkeerd in het systeem stond, maar dat zij hier nu niet hoorde te zijn. Het maakt pijnlijk duidelijk dat je het beheer van je digitale identiteit niet uit handen kunt geven.' Ook vindt hij dat, om de veiligheid te waarborgen, onderdelen van het internet via wetgeving aan banden moeten worden gelegd. 'Het is te makkelijk om te zeggen dat het internet niet te reguleren is. Als ze in Noord-Korea een heel land van de buitenwereld kunnen afschermen is het voor ons ook niet onmogelijk om, waar nodig, restricties op te leggen.'

Volgens Pieter vallen mensen en bedrijven nog veel te vaak te prooi aan hackers, die in de perceptie van de burger 'bijna enigmatisch zijn geworden'. 'Er is veel te weinig aandacht voor veiligheid op het web. Als een fietsendief op Utrecht Centraal rondloopt en tien fietsen zonder slot meeneemt, maakt dat hem dan een meesterdief? Dat lijkt mij toch niet. Hackers doen precies hetzelfde: ze treffen bedrijven en personen die niet tot nauwelijks beveiligd zijn, maar dat lijkt geen afbreuk te doen aan hun bijna mythische status.' Er dienen nog heel wat hordes te worden genomen voor we onze achterstand inhalen en weer de baas worden over het internet in plaats van andersom. Dat betekent niet dat Pieter geen vertrouwen heeft in een goede afloop. 'Ik weiger mezelf neer te leggen bij een dergelijk defaitisme. We zien de laatste tijd steeds vaker dat mensen in opstand komen als ze in hun privacy worden aangetast, bijvoorbeeld na de recente plannen van ING. Dat geeft mij hoop voor de toekomst.'

Mystery Guest

JD Groningen en JD Friesland bundelden de krachten om samen een Lustrumweekend te organiseren. Op het idyllische Schiermonnikoog verzamelden zo'n dertig Jonge Democraten om met elkaar te vieren dat..... ehm..... owja! De vereniging 30 jaar bestaat. Om een bestuurslid van JD Groningen te citeren: 'Iedereen weet toch dat dit gewoon bedoeld was om met elkaar zoveel mogelijk lol te maken', en dat is dan nog een gekuiste versie, omdat het natuurlijk wel de bedoeling is dat de Mystery Guest vaker wordt uitgenodigd door Groningen of Friesland. Al was het maar door wat er ontstond op het eiland.

Al toeterend kwam de stoet op de boot aan, waar al snel de bar gevonden werd door menig Jonge Democraat. Het was een weerzien vol nostalgie, een hoog 'aha' gehalte en voor de rest enkele nieuwkomers die zich prima bij het bonte gezelschap aansloten. Enkele iets te vroeg piekende Oranjegezinde JD'ers wisten de sfeer te verhogen door vlaggetjes op de wangen en een flinke portie slap geouwehoer te introduceren bij de groep meesterlijke Friezen en losbandige Groningers.

9
ontvangst

Top. Gewoon top. Toffe afdeling, diverse groep personen. Voor ieder wat wils.

10
sfeer

Eén groot feestweekend. Op inhoudelijk vlak was de burgemeester van Schiermonnikoog: 'Bij ons kijkt 60% naar de raadsvergaderingen' de enige die daadwerkelijk wat potten kon breken. Voor de rest was het een bonte mix aan oudgedienden of lokalen die – op een enkele uitzondering na – niet echt wisten te bekoren. Helemaal niet erg, aangezien alles gade werd geslagen met een koud pilsje in de hand.

5
inhoud

Waarschijnlijk was de organisatie aan financiële handen en voeten gebonden, want het weekend vond plaats op een soort kampeerboerderij. 'Vroeger, toen ik nog bij de JOVD zat, had dit dus nooit gekund', fluisterde een Jonge Democraat mij toe onderweg naar de locatie. Toch nodigde het wel weer uit om koeien te laten ontsnappen en/of na sluitingstijd bier van de burens over te nemen. Voor de geringe vaste slaap die mensen daadwerkelijk hadden was het een prima locatie.

6,5
locatie

Eén van de eerste zaken die opviel werd dat er veelvuldig liedjes voor verschillende leden werden gezongen. Een tamelijk schorre jongen, van ver buiten de afdelingen wist het zelfs te presteren om voor een lokale voorzitter een lofzang in te zetten. Eén ding is duidelijk, voor toffe mensen moet je in Groningen of Friesland zijn. Chapeau!

10
aanspraak

Friesland +4, Groningen +4

Formatie Kunzler

Iedere politiek-geïnteresseerde zou het wel een keer willen doen: zelf een regering formen. De DEMO geeft doorgewinterde Jonge Democraten een podium om zélf een keer de formateur te zijn. Het enige criterium is dat de regering moet bestaan uit leden van de Jonge Democraten. De ministers verdienen door hun uitverkiezing ook punten voor hun afdeling. Twee voor de president en één voor de ministers. Deze editie is het woord aan formateur Tom Kunzler.

President

Floris Jan Donders
Brabant

Floris Jan heeft al enige tijd vanuit de luwte kunnen observeren hoe Brabant bestuurd werd door de Commissaris van de Koning. Nu is hij zelf aan zet en mag Nederland zich internationaal weer progressieve koploper noemen als Vadertje Donders. Als familielid van Roy Ronders geniet hij ongekende populariteit in de Brabantse krachtwijken en hij weet de juiste snaar te raken door daadkrachtig en bezielend Nederland naar een hoger plan te tillen en onderwijl de kemphanen in zijn Kabinet onder de duim te houden.

Binnenlandse Zaken

Pieter Rogaar
Leiden-Haaglanden

Als ik Pieter Rogaar ergens zeggenschap over wil geven is het wel de AIVD. Als iemand die privacy hoog in het vaandel heeft staan, duurt het vast niet lang voor hij ook de MIVD uit Kevin zijn handen grist. Zijn trouwe schare van Python-ontwikkelaars zal het ingeslapen ministerie van Plasterk nieuw leven inblazen. De bestuurlijke vernieuwing die hij wenst zal hand in hand gaan met digitale innovatie en besparing.

Infrastructuur & Milieu

Margo Kosters
Utrecht

Margo heeft verstand van eerlijk en duurzaam! Zij doorkruist klimaatneutraal het ganse land met haar FairPhone om de Nederlandse ingezetenen bewust te maken van duurzaamheid. Naar kantoor om te werken is zo jaren '80 en dankzij haar neemt het nieuwe werken pas echt een vlucht. Dit nieuwe werken resulteert in akelig rustige snelwegen en Moeder Aarde is haar dankbaar.

Als échte Limburger staat Luc natuurlijk al met een been in het buitenland. Luc ziet in dat Duitsland de katalysator van de vaderlandsche economie is en hij richt zijn blik oostwaarts. Met zijn ausgezeichnete kennis van de Duitse taal weet hij in de gunst te komen van Angela Merkel. Dit beleid zal zorgen voor economische hoogtijdagen. Nadeel is wel dat Luc voortaan bijna alle wedstrijden van Roda JC mist. Luc moet echter op zijn club letten, voor hij er erg in heeft is Roda op decreet van minister Roumen gefuseerd met Fortuna Sittard.

Kevin zal het Nederlandse defensieapparaat met ziel en zaligheid tegen het eufemisme 'ombuiging' beschermen. Zeker nu Rusland ons Europa in de nek hijgt is het in de ogen van Kevin van wezenlijk belang dat 'onze jongens' ontzien worden. Als Europeaan kijkt hij echter wel over de grenzen en onder zijn bewind zal het eerste Europese leger het daglicht zien. Met deze Europese krijgsmacht valt niet te spotten en als dank zal het eerste Europese fregat de 'Kevin van Dal' gedoopt worden. Dit maakt het verlies van de MIVD aan Pieter iets draaglijker.

Henk Kamp kon het na twee ministersposten niet laten om zichzelf als informateur wederom het kabinet in te wurmen. Welk zichzelf respecterende formateur is zo gek zichzelf niet een uitdagend baantje toe te bedelen middels de banencarrousel? Waarom dan Economische Zaken? Op deze wijze kan ik dat vreselijke topsectorenbeleid eens aan banden leggen, de economie duurzaam proberen aan te jagen en Europa te overtuigen minder geld over de balk te smijten met onnodige landbouwsubsidies.

Sander zal op 's Rijks schatkist zitten als een zwaan die haar kuikens beschermd tegen onheil. Op zijn Spartaans ingerichte kantoor hangen de gevleugelde woorden: 'Penny wise, pound foolish'. De overheid is er namelijk niet om allerlei pet projects te bekostigen, maar moet zich richten op de kerntaken. Alle andere ministers zullen beven van angst als zij een miljoentje kwijtraken. Op deze manier weet Sander er voor te zorgen dat het woord begrotingsoverschot weer langzaam uit de vergetelheid geraakt.

Also, sprach Cars de Rooij! Wir müssen wieder Deutsch lernen. Luc heeft al aangetoond dat Duitsland de katalysator kan zijn van de Nederlandse economie. Deze economische groei mag natuurlijk niet geremd worden door een gebrek aan Duitse taalvaardigheid en begrip voor hun rijke cultuur. Cars zorgt er eigenhandig voor dat de Nederlandse publieke omroep alles in het Duits moet nasynchroniseren. Die katalysator slaat zo wel aan inderdaad!

Seriously!? Ja, seriously Jonna gaat het sociale stelsel eens grondig herzien. Jonna heeft als basisschooljuf geleerd om te gaan met zeurende kinderen en het onderscheid tussen eerlijke werkzoekenden, arbeidsongeschikten en kwaadwillende arbeidsontduikers heeft Jonna zo gemaakt. Verder houdt zij de heren tijdens de vergaderingen van de ministerraad strak zodat er nog tijd is voor een VrijMiBo in de prachtige ambiance.

Er gaat niets boven Groningen, maar voor deze mooie job verruilt hij de provincie graag voor het Binnenhof. Hij zorgt voor een sterke arm van de wet, zonder daarmee de privacy aan te tasten. Het dreamteam Pieter en Carlo lichten door middel van kekke Postbus 51 filmpjes de burgers voor over hun online veiligheid. De drones kunnen voortaan dan ook ingezet worden om bijvoorbeeld volautomatisch asperges te steken in Limburg of om Carlo op vrijdag een welverdiend biertje te brengen.

Omdat Mart eenmaal brak arriveerde tijdens de ministerraadsvergadering (het Nederlands Elftal had de wereldbeker gewonnen in Brazilië) draait Sander de geldkraan dicht. Dat betekent dat Tom zijn geluk niet op kan, voetbal zal voortaan enkel uitgezonden worden op SBS 6. Gelukkig weet Mart met zijn sportbeleid alle bevolkingslagen te bereiken en hij weet: niets verbreedert zo als een wedstrijdje! Met een sportieve bevolking besparen we weer op de zorgkosten en dan kan er af en toe gerust een biertje gedronken worden, toch?

Buitenlandse Zaken

Luc Dabekaussen
Limburg

Defensie

Kevin van Dal
Utrecht

Economische zaken

Tom Kunzler
Utrecht

Financiën

Sander Cortenraad
Brabant

Bildung, Kultur und Wissenschaft

Cars de Rooij
Amsterdam

Sociale zaken en werkgelegenheid

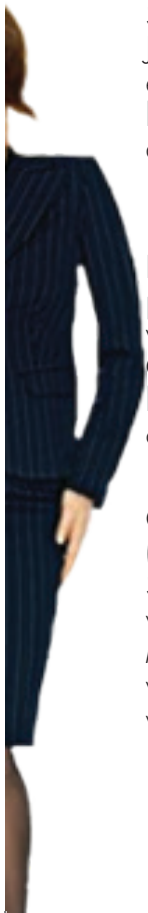
Jonna Termorshuizen
Arnhem-Nijmegen

Veiligheid en justitie

Carlo Schimmel
Groningen

Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Mart Roumen
Amsterdam

Voetbal in de zandbak

Door Julian Lambermon

Het is bijna drie jaar geleden dat ik in Qatar woonde en dus de donderdag voor het laatst als de start van mijn weekend zag. Van al die donderdagen staat 2 december 2010 veruit het scherpst in mijn geheugen gegrift. Zittend in een naar Indische kruiden ruikende taxi reed ik, verbaasd over de relatieve rust op de Qatari wegen, richting de traditionele markt om met een aantal vrienden het einde van de week in te luiden. Plots kreeg ik een SMS:

“Dude, tune in to Virgin radio! They’re announcing the 2018/2022 World Cup Bids!”

Niet lang nadat ik de chauffeur had verzocht zijn eentonige doch vrolijk klinkende Hindi kanaal in te wisselen voor de Arabische variant van het Britse megastation kondigde de nerveuze radiotolk aan dat Rusland het WK van 2018 zou gaan organiseren. Ik baalde. Nederland en België hadden een ogenschijnlijk sterk aanbod aan organisatie, voetbalcultuur en stadions maar het was klaarblijkelijk niet voldoende om de Russen van de uitverkiezing af te houden.

Lang tijd om hierover in te zitten had ik niet. Intussen was FIFA-

baas Sepp Blatter amper meer te verstaan door de steeds nerveuzer klinkende verslaggever. Na een aantal minuten kwamen bijna gelijktijdig, vanuit alle hoeken van de omliggende wijken, met Qatari rood en wit bekladde Land Cruisers de, eerst zo rustige, autowegen opgereden: Qatar mocht het Wereldkampioenschap voetbal van 2022 gaan organiseren. Een gigantische uitdaging voor een land waar het merendeel van de grootouders van mijn Qatari vrienden letterlijk nog in tenten hadden gewoond in de woestijn. Het feest was er niet minder door, en het heeft een uur langer geduurd voor ik op mijn bestemming was. Dansende vrouwen op claxonnerende auto’s, rennende mensen over straat, en juichende kinderen op de schouders van familie en vrienden. Het was alsof ze het aanstaande toernooi winnend hadden afgesloten.

De toewijzing van Qatar is, hoe je het onder het mom van eventuele omkoping ook wendt of keert, een beloning van tientallen jaren onafgebroken economische en maatschappelijke groei. Onder de zeer gewaardeerde regent Sheikh Hamad bin Khalifa al-Thani zijn onvoorstelbare stappen gemaakt om het land klaar te stomen voor een toekomst waar fossiele brandstoffen geen rol meer spelen, onderwijs en kennis de basis vormen voor innovatie en ontwikkeling, en wederzijds respect vanuit de Golfregio voor ‘het Westen’ een brede acceptatie geniet.

Wil dit zeggen dat het allemaal koek en ei is in het oliestaatje? Helaas is dat, in een land dat honderden jaren aan ontwikkeling in een aantal decennia aan het inhalen is, vrijwel onmogelijk. Zoals de (door de mislukte Engelse WK-poging enigszins gefrustreerde) Britse krant The Guardian snel na de toewijzing pijnlijk duidelijk maakte vindt er, door met name lokale ondernemingen, op grote schaal uitbuiting plaats van goedkope arbeidskrachten uit landen als Bangladesh, Nepal en India. Uiteraard is dit op geen enkele manier goed te praten. Desondanks zie ik juist om dit verwerpelijke feit de toewijzing van het WK 2022 als een godsgeschenk.

Het is dankzij de uitverkiezingen voor het organiseren van het WK dat dergelijke toestanden anno 2011 al aan het licht zijn gekomen, anders hadden deze praktijken nog jaren plaatsgevonden. Door drukuitoefeningen vanuit westerse landen en de FIFA heeft de Qatari overheid nadrukkelijk afstand genomen van dergelijke praktijken en heeft het de afgelopen jaren actief maatregelen genomen om de omstandigheden voor arbeidskrachten ten aller tijden te verbeteren.

Ook de voetbalcultuur is, ondanks de lege tribunes tijdens competitiewedstrijden, niet zo afwezig als menig buitenstaander beweert. Zo ging er geen dag voorbij dat er niet gesproken werd over de 10-0 van Eindhoven of de beet van Luis Suárez, en werd voor

iedere El Clásico bij een Qatari vriend thuis een groot scherm opgetogen om gezamenlijk de wedstrijd te bekijken. Beleeft een Arabier het voetbal net zo intensief als een seizoenkaarthouder van een grote Europese club? Nee. Maar voetbal is verre van onbelangrijk in het leven van de Qataris.

**“WK 2022
zie ik als een
godsgeschenk”**

Afgelopen winter had ik na al die jaren eindelijk weer de kans om terug te keren. Vooral aan infrastructuur is het nodige veranderd in het land waar het woord ‘crisis’ verder niet in het woordenboek voor komt. Van de futuristische hypermoderne stadions is nog geen spoor te bekennen en ook de nieuwe uit de zee opgespoten stad Lusail, waar de WK-finale gehouden zal worden, is nog volop in aanbouw. Wantrouwen in een goede afloop van de voorbereidingen is echter misplaatst. Toen ik afgelopen december op datzelfde stuk asfalt reed als op die late donderdagavond in 2010, werd ik overvallen door een zeker gevoel van trots. Ik keek uit op een gigantische skyline waar 15 jaar geleden nog geen enkele wolkenkrabber boven de woestijn uittorende. Ver in mijn nostalgische gedachtes herinnerde ik de met een licht Arabisch accent uitgesproken woorden uit de autoradio waar een ieder op kan vertrouwen:

**“We will not let you down,
and I promise you this”**

Scoren!

De DEMO vindt het erg belangrijk dat afdelingen hun geluid kunnen laten horen, zodoende is er een rubriek bedacht waarbij de afdelingen van de Jonge Democraten punten kunnen scoren per media-uitlating. Het systeem werkt heel simpel. Verschijn je ergens in de lokale, regionale of zelfs landelijke media, dan krijg je daar punten voor met je afdeling.

In de praktijk gebeurt het vaak (lees: altijd) dat media elkaar napraten, om die reden krijgt iedere verschillende boodschap één keer punten, waarbij het grootste medium leidend is voor het aantal punten dat de afdeling ontvangt.

Amsterdam

Ikea: 5 punten
Coffeshop test: 5 punten
Parool over PJO-debat (twee keer over dezelfde gebeurtenis): 2 punten
Parool artikel over akkoord met DWARS en JOVD: 2 punten
Gemeenteraadsverkiezingen debat: 1 punt
Privacy artikel op AT5: 1 punt

Twente

Coffeshop test: 2 punten
Interview Joris met lokale organisaties: 1 punt

Puntenverdeling			
Bron	Punten	Voorbeeld	Bereik
Lokale media	1 punt	Dorpskrant, wijkkrant, stadsradio, stadsv	0-10.000
Regionale media	2 punten	Provinciale krant, tv, radio, landelijk blog	50.000
Landelijke media	5 punten*	Landelijke TV, krant, radio	100.000+

Limburg

Structurele bijdrage op L1: 2 punten
In Le Parisienne met iets Frans: 5 punten
Senioren in de politiek: 1 punt
Nieuwe voorzitter: 1 punt
Debat europarlementariërs: 1 punt

Utrecht

Liefde in de AH: 2 punten
Gemeenteraadsverkiezingen: 5 punten
Asielbeleid: 1 punt
Mensenrechtenstuk op Post Online: 1 punt
Uitdelen aanstekers aan scholieren: 2 punten

Limburg

Aandacht voor jongeren bij ouderen: 1 punt
Radio-commentaar provinciale zender: 2 punten

Brabant

Wiet en legaliseren (2 punten)
Harddrugs en legaliseren (2 punten)
Bevrijdingsdag (2 punten)
Pers Tilburg over Europese verkiezingen (1 punt)
Pers Tilburg over huisvesting (1 punt)
Eindhovens dagblad over mdmja (1 punt)
Actie in Baarle Nassau (2 punten)

Arnhem Nijmegen

Aangifte College B&W: 2 punten

Rotterdam

Niets

Friesland

Niets

Groningen

UK artikel over Oekraïne: 1 punt
MDMJA: 2 punten
Coffeshoptest: 2 punten

Leiden Haaglanden

Internationaal busvervoer: 1 punt
Kieslijst D66 Leiden: 2 punten
Genderneutrale WC's: 2 punten
Legalisering wietteelt: 1 punt
langere openingstijden winkels etc.: 1 punt
rectificatie: 4 punten genderneutrale WC's, + lijsttrekker

Tussenstand afdelingen

	Scoren	Formatie	Opinie	Mystery Guest	Rectificatie	Totaal
Amsterdam	15	2	0	0	0	40
Utrecht	11	3	0	0	0	28
Brabant	11	2	0	0	0	28
Rotterdam	0	0	0	0	0	5
Arnhem / Nijmegen	2	1	1	0	0	10
Twente	3	0	0	0	0	5
Limburg	10	1	2	0	0	17
Groningen	5	1	0	4	0	10
Friesland	0	0	5	4	0	9
Leiden / Haaglanden	7	1	0	0	4	13

Lieve Robert

VERMIST! 06-NUMMER VAN NIEK VAN DE BERCKT: VINDER WORDT VORSTELIJK BELOOND.

Vakbondsman breekt in toren voor muntjes

Er was paniek Robert! Grote paniek! Sterker nog: het slagen van de DEMO kwam in het gedrang. Dan weet je dat het heftig is, als dat soort woorden gebezigd worden. Tijdens het lustrum-weekend leek het even helemaal fout te gaan Robert. Ga zitten en neem een glaasje jenever van een D66-lijsttrekker.

Eerst ging alles helemaal goed Robert. Er werd geflirt op dat weekend, er waren stelletjes. Kwade tongen beweerden zelfs dat ook jij onderdeel van het weekend was, maar daar gaat mijn verhaal niet over dit keer. Die maffe delegatie uit Groningen was helemaal niet nodig om de boel op stelten te zetten. 'Dat doen ze maar op één van die waddeneilanden', klonk er geniepig door de zalen. Bier, breeze, passoa en gratis rode wijn deden haar werk fantastisch tijdens het lustrumweekend in Baarlo. En dus gingen vrijwel alle jonge en oude Democraten hun gang. Tongen, lichaamssappen, die naar kastanjes smaken, en zelfs 06-nummers werden massaal geruild.

De organisatoren stelden achteraf dat iedere tong gemiddeld 1,77 bezoekers heeft gehad die nacht. Dan weet je dat we ouderwets op dreef waren Robert.

Maar nu komt het. Toen iedereen bezig was met slapen, afterparty, knuffelen, wandelen langs hoeren of andere urgente zaken sloop er een geniepig Eindhovenenaar naar de Klokkentoren. Dat was de zaal waar alle Jonge Democraten hun plannen voor de DEMO mochten presenteren. Op flipovers mochten ze helemaal los gaan over hoe Nederland er in 2024 uit zou zien. En nu komt het. Die flipovers stopte hij stiekem in zijn tas. En hij sloop weg naar zijn kamer. Hij nam ze mee!

Nu heb ik het sowieso al niet op mensen die in Eindhoven wonen Robert. Die proleten zijn vaak lelijk, bijdehand en hebben geen humor. Om nog maar te zwijgen over de grafsfeer die in de stad

hangt op een zaterdagavond. Aggressieve nerds zijn het Robert. Verschrikkelijk volk. Zelfs mensen uit Drenthe lachen Eindhovenaren uit. En terecht. Om over PSV nog maar te zwijgen. Daar spelen geen voetballers, maar geautomatiseerde verdedigende machines. Verschrikkelijk.

En dat tuig haalt het dus in zijn hoofd om hét culturele erfgoed van de Jonge Democraten te stelen. Ow! Wat ben ik kwaad Robert. Ik hoop maar dat deze Eindhovenenaar zich niet meer laat zien binnenkort. De straf zal niet mild zijn. En dan weten we allebei wat we bedoelen Robert. Misschien dat ik wel een meesterlijke Fries ga inhuren voor deze klus. Dan weten we allebei dat deze persoon een koosnaampje zal krijgen na afloop. Verder zeg ik niets meer Robert. Ik kook!

**Organisator
Lustrum acteraf:
'Alles is gefilmd!'**

**Van der Ham zingt
uit volle borst
Limburgs volkslied**

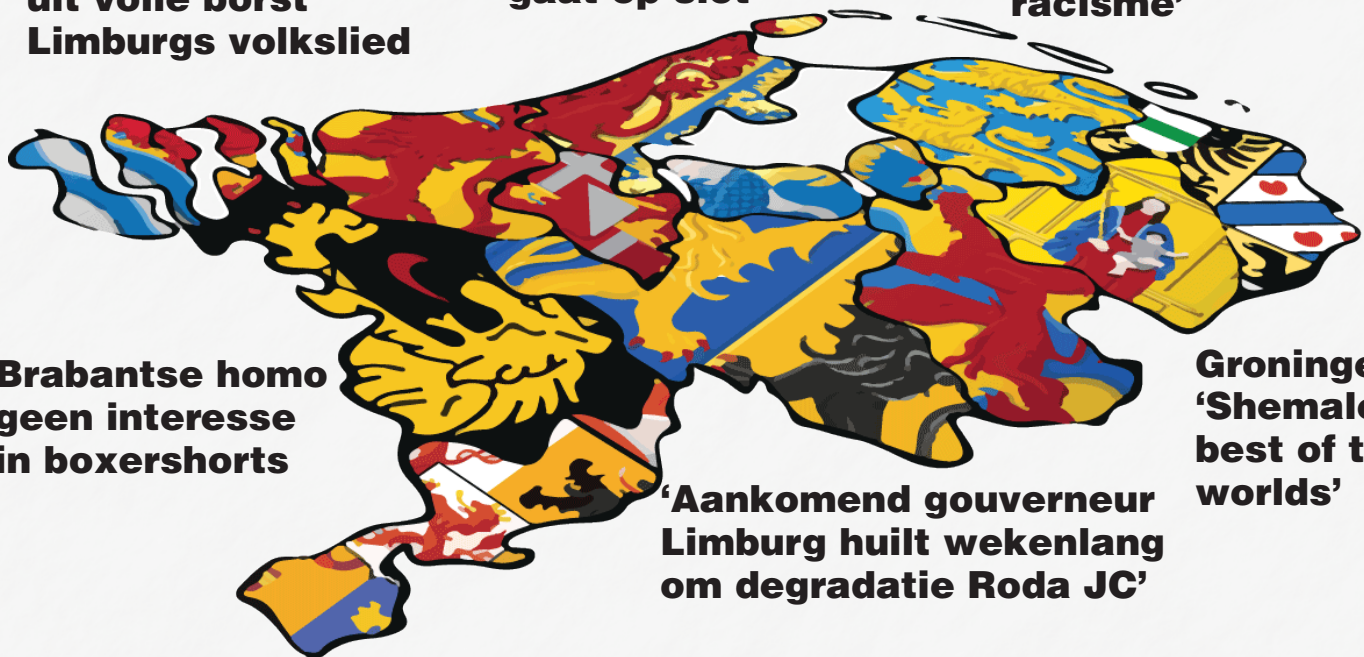
**Utrechtenaar
gaat op slot**

**Wetenschappelijk
onderzoek Friesland:
'Weinig kinderen is
racisme'**

**Brabantse homo
geen interesse
in boxershorts**

**Groninger:
'Shemales,
best of two
worlds'**

**'Aankomend gouverneur
Limburg huilt wekenlang
om degradatie Roda JC'**

*Veroudering
kun je niet
tegenhouden,
vernieuwing
wel.*

*Politiek is
geen weten-
schap, zoals
veel heren
professoren
zich ver-
beelden, maar
een kunst.*

*Het moeilijkst te
bewaren geheim
van een man is
zijn opinie over
zichzelf.*

Opinie

Elke DEMO krijgen leden de mogelijkheid om hun opinie te schrijven over een thema. De beste drie, geselecteerd op stijl, originaliteit en of ze (ongeveer) binnen de woordlimiet blijven, worden geplaatst in de DEMO. Iedereen mag zo vrij als ze willen het thema interpreteren. Het beste artikel verdient vijf punten voor zijn/haar afdeling, de tweede twee punten en de derde een punt.

Deze editie willen we alle leden van harte bedanken die de moeite hebben genomen om artikelen te schrijven. Als het goed is hebben zij gefundeerde feedback gekregen over hoe zij hun artikelen in de toekomst zouden kunnen verbeteren. We moedigen alle JD'ers aan om ook voor komende editie weer flink in de pen te kruipen.

Sport; natuurlijk een fantastisch en emotioneel onderwerp. Jurjen Hoekstra sneed een actueel en belangrijk thema aan: de democratie binnen (invloedrijke) sportbonden, die vrijwel totaal afwezig is vaak. Laat je meeslepen en inspireren door 'de beste persvoorlichter ooit', aldus een congresganger.

Luc Dabekaussen kwam – zoals de meesten hem ook kennen - met een briljant en emotioneel betoog over zijn eerste (en laatste?) liefde: Roda JC. Hij schrijft over de impact die de potentiële degradatie met zich mee brengt en helaas voor Luc is deze degradatie inmiddels waarheid gebleken. Team-DEMO wenst Luc uiteraard veel sterkte in Groesbeek, IJmuiden en Almere; daar waar Jupiler rijkelijk vloeit.

Ten slotte schrijft onze vorige 'coverboy' Sjoerd Wannet over hoe het WK Voetbal in Brazilië offers kost. We zijn trots op een goede line-up deze DEMO.
Keep up the good work!

Ons leven delen we voor een groot deel zelf in. Maar waarom hebben we eigenlijk zo weinig invloed op onze populaire hobby's, zoals voetbal, zwemmen en hockey?

De achterkamertjes. Wie kent ze niet? Elke rechtgeaarde democraat zijn ze een doorn in het oog: de kamertjes waar stiekempjes besluiten worden genomen. Al jarenlang vechten Jonge Democraten voor openbaarheid van bestuur. Voor referenda, voor de gekozen burgemeester, voor openbare coalitieonderhandelingen en zelfs voor een beperking van de macht van de koning. Toch mogen we niet ontevreden zijn met de democratische rechten die we al hebben. We kiezen onze volksvertegenwoordigers, we dienen burgerinitiatieven in en we mochten zelfs de Europese Grondwet wegstemmen. Ook op de markt hebben we als consument

een bepaalde (directe) invloed. Als producten of een fabrikant ons niet aanstaan, kopen we iets niet. Als een bedrijf een monopoliepositie heeft, waardoor „stemmen met de voeten” niet werkt, dan kan de overheid ingrijpen. Een mooi voorbeeld is Microsoft, die consumenten de keuze tussen verschillende browsers moest geven. Als werknemer op de arbeidsmarkt heb je ook inspraak, bijvoorbeeld via de vakbonden, via de OR of door te gaan staken.

Waar onze invloed op dit moment nog zwaar tekort schiet, is als het gaat om de traditionele sporten. Binnen de eigen club of vereniging gaat het vaak nog wel. Er zijn bestuursverkiezingen en ALV's, waar over de contributie en andere belangrijke zaken wordt gepraat. Een niveau hoger, op districtsniveau, wordt het allemaal al wat abstracter. Besturen van de deelnemende verenigingen kiezen op een bepaalde manier (wie weet welke?) het bestuur van het district. Echt vaag wordt het op het landelijke niveau. Laten we bijvoorbeeld de bond van de populairste sport van Nederland nemen, de KNVB. De bondsvoorzitter wordt gekozen door 60 vertegenwoordigers, waarvan 30 uit het amateurvoetbal en 30 uit het profvoetbal. De 30 uit het amateurvoetbal worden aangewezen door de districtsbesturen. In totaal is de verkiezing van de bondsvoorzitter dus vier keer getrapt. Niet alleen is de verkiezing getrapt, de sterke vertegenwoordiging uit het profvoetbal betekent dat de invloed van de amateurs ook nog

de hoofdrol spelen in het filmpje „FIFA President Sepp Blatter falling of a stage” (zeer de moeite waard). Toch besloot het bestuur van de KNVB de kandidatuur van Blatter te steunen.

Ook andere sportbonden nemen soms beslissingen die indruisen tegen de wil van de meerderheid van hun leden. Denk bijvoorbeeld aan het toewijzen van de nieuwe Nederlandse schaats-topsportlocatie. Na een onduidelijke procedure, waarvan de spelregels tijdens het spel een aantal keer veranderde, werd de Icedôme in Almere de winnaar. Hoewel de financiering van het 183 miljoen euro kostende monstroom nog steeds niet rond is blijft de schaatsbond, KNSB, volharden in de toewijzing.

Het is tijd dat de overheid ingrijpt bij deze sportbonden en oplegt dat er directe verkiezingen van de landelijk besturen komen. Op die manier leggen de besturen direct verantwoording af aan hun leden, en worden de leden beter

Weg met de bestuurskamer, beslissen in de kantine

eens miniem is. Andere bonden kennen een vergelijkbare organisatiestructuur, waarbij de invloed van de leden minimaal te noemen is.

De schimmige structuur van de sportbonden leidt ertoe dat voor „gewone leden” onbegrijpelijke beslissingen onbestraft blijven. De besturen leggen immers enkel verantwoording af aan een klein groepje driemaal getrapt verkozenen. Deze incrowd neemt, ongehinderd door enige serieuze inspraak, besluiten die soms op weinig steun kunnen rekenen. Als we bij het voorbeeld van de KNVB blijven, is dat bijvoorbeeld de herbenoeming van Sepp Blatter. Zijn voorzitterschap is gekenmerkt door omkoping, zelfverrijking en corruptie. Het enige lovenswaardige dat Blatter in de afgelopen tijdens zijn termijn heeft gedaan is

betrokken bij de besluiten die zo'n bond neemt. Het argument dat het niet aan de overheid is om in te grijpen in sportbonden, gaat in dit geval niet op. De overgrote meerderheid van de sportbonden neemt immers een monopoliepositie in, waardoor sporters geen keus hebben.

Als wij mensen mee laten beslissen over milieu, over sociaal beleid, over het strafrecht en over belastingen, waarom laten wij hen dan niet meebeslissen over hun eigen sport?

Door: Jurjen Hoekstra

+5 Friesland

Het is 26 mei 2013. De klok gaat richting half vijf op deze miezerige lentemiddag. Achttienduizend mensen houden gezamenlijk hun adem in. Kort daarna rolt tergend langzaam een rond leren object langs een man met handschoenen die tussen twee palen staat. Een oorverdovende explosie van geelzwarte vreugde volgt. Duizenden vuisten gaan de lucht in en volwassen mannen vallen elkaar jankend en schreeuwend als kleine kinderen in de armen. Een bannerliefhebbende Roermondse vriend valt vier rijen naar beneden. Langzaam arriveert het besef dat in een kwestie

Geld werd doelbewust jarenlang over de balk gesmeten en eind vorig decennium sloeg het financiële noodlot onverbiddeijk toe. Snel daarna werd aan het prestigehoofdstuk een nieuw kapittel toegevoegd toen notabene de gouverneur aanstuurde op een fusieclub, teneinde alsnog een Limburgse topclub te creëren. Gesjoemel met rapporten, gerommel met declaraties en zelfs knokpartijen in de business-seats waren het gevolg. Seizoenkaarthouders en sponsors – toch de bakermat van een gezonde club – haakten massaal af. Uiteindelijk werd de fusie in extremis afgeblazen omdat het bedrijfsleven blijkbaar toch niet zoveel geld wilde investeren als verwacht werd. De Gemeente Kerkrade mocht opdraaien voor de ontstane schuldenlast, nam de stadionaandelen over en hangt nu bij degradatie een miljoenenstrop boven het hoofd. Maar binnen diezelfde gemeente hebben lange tijd ook genoeg politici als katalysator voor de misplaatste expansiedrift gefungeerd.

en wanbeleid, dat in dit eredivisiejaar zijn exponent heeft gevonden en zijn tol lijkt te eisen. Het bestuur, het team en alle bemoeizuchtige politici verdienen degradatie en teloorgang meer dan wie dan ook. Maar de club en de plaatselijke bevolking nooit.

Afscheid van Roda JC? Ik kan het me nog steeds niet voorstellen. Roda, wat er ook moge gebeuren de komende tijd, het ga je goed!

Door: Luc Dabekasussen

+2 Limburg

AFSCHEID VAN RODA JC?

van seconden- en millimeterwerk Mark-Jan Fledderus het eredivisieleven en daarmee waarschijnlijk voorlopig het voortbestaan van de club heeft gered. Terwijl ik met vreugdebetraand gezicht de laatste peuk opsteek realiseer ik mij: fan zijn van Roda JC is slechter voor je gezondheid dan jarenlang twee pakjes per dag roken.

Nu, een jaar na dato, hangt het leven van de lokale trots opnieuw aan een zijden draad. Hoe heeft het in godsnaam zo ver kunnen komen? Decennialang reisden de clubs uit de Randstad met knikkende knieën af naar Limburg. Koempels schreeuwden hun elf week na week naar voren en de geelzwarten groeiden uit tot een gerenommeerde subtopper die voetballers voor Oranje leverde. Spelers verdienden directe transfers naar wereldclubs als Barcelona en Schalke '04 en, nog niet eens zo heel lang geleden, werd zelfs van AC Milan gewonnen in de UEFA Cup. Maar met dit succes werd ook de prestigedrang bij bestuurders en lokale notabelen aangewakkerd. Daarvoor lijkt Roda nu de ultieme prijs te betalen. Tomeloze ambities van gemeente en bestuurders eind jaren negentig zorgden voor de bouw van een nieuw stadion dat voor alles, behalve de egos van sommigen, te groot bleek te zijn. Roda JC zou de top bestormen.

Dit is allerm minst een aanklacht tegen gemeentelijke bestuurders die weloverwogen de club wilden steunen. Als fan ben ik daar, enigszins hypocriet, alleen maar dankbaar voor. In het kader van citymarketing, projectontwikkeling, en werkgelegenheid kunnen gemeenten goede redenen hebben om in een club te investeren, zij het marktconform en weloverwogen. Menig voetbalclub is daar een uitstekend voorbeeld van. Maar met sponsorinkomsten en een fanschare die niet kleiner waren dan bij menig andere voetbalclub mag men terecht vraagtekens zetten bij de bodemloze investeringsdrang van bestuurders en notabelen eind vorige eeuw en afgelopen decennium. Waar prestige in beeld komt en bestuurders hun naam ergens aan willen verbinden gaat het bijna altijd onherroepelijk fout. Daar hoort de belastingbetaler mijns inziens niet voor op te draaien, hoe erg het momenteel voor deze verstokte fan ook is.

Het tij lijkt nu niet meer te keren. De noeste arbeidersgeest van de koempels van weleer waart nog steeds rond op de tribunes. In de bestuurskamer en op het veld is deze echter al lang niet meer te vinden. De organisatie is vervreemd van alles wat met de bescheiden doch gepassioneerde club van weleer te maken had. Roda JC is het slachtoffer geworden van jarenlange misplaatste prestigedrang

Ons leven delen we voor een groot deel zelf in. Maar waarom hebben we eigenlijk zo weinig invloed op onze populaire hobby's, zoals voetbal, zwemmen en hockey?

De achterkamertjes. Wie kent ze niet? Elke rechtgeaarde democraat zijn ze een doorn in het oog: de kamertjes waar stiekempjes besluiten worden genomen. Al jarenlang vechten Jonge Democraten voor openbaarheid van bestuur. Voor referenda, voor de gekozen burgemeester, voor openbare coalitieonderhandelingen en zelfs voor een beperking van de macht van de koning. Toch mogen we niet ontevreden zijn met de democratische rechten die we al hebben. We kiezen onze volksvertegenwoordigers, we dienen burgerinitiatieven in en we mochten zelfs de Europese Grondwet wegstemmen. Ook op de markt hebben we als consument een bepaalde (directe) invloed. Als producten

of een fabrikant ons niet aanstaan, kopen we iets niet. Als een bedrijf een monopoliepositie heeft, waardoor „stemmen met de voeten” niet werkt, dan kan de overheid ingrijpen. Een mooi voorbeeld is Microsoft, die consumenten de keuze tussen verschillende browsers moest geven. Als werknemer op de arbeidsmarkt heb je ook inspraak, bijvoorbeeld via de vakbonden, via de OR of door te gaan staken.

Waar onze invloed op dit moment nog zwaar tekort schiet, is als het gaat om de traditionele sporten. Binnen de eigen club of vereniging gaat het vaak nog wel. Er zijn bestuursverkiezingen en ALV's, waar over de contributie en andere belangrijke zaken wordt gepraat. Een niveau hoger, op districtsniveau, wordt het allemaal al wat abstracter. Besturen van de deelnemende verenigingen kiezen op een bepaalde manier (wie weet welke?) het bestuur van het district. Echt vaag wordt het op het landelijke niveau. Laten we

is de hoofdrol spelen in het filmpje „FIFA President Sepp Blatter falling of a stage” (zeer de moeite waard). Toch besloot het bestuur van de KNVB de kandidatuur van Blatter te steunen.

Ook andere sportbonden nemen soms beslissingen die indruisen tegen de wil van de meerderheid van hun leden. Denk bijvoorbeeld aan het toewijzen van de nieuwe Nederlandse schaats-topsportlocatie. Na een onduidelijke procedure, waarvan de spelregels tijdens het spel een aantal keer veranderde, werd de Icedôme in Almere de winnaar. Hoewel

An offer you can't refuse!

bijvoorbeeld de bond van de populairste sport van Nederland nemen, de KNVB. De bondsvoorzitter wordt gekozen door 60 vertegenwoordigers, waarvan 30 uit het amateurvoetbal en 30 uit het profvoetbal. De 30 uit het amateurvoetbal worden aangewezen door de districtsbesturen. In totaal is de verkiezing van de bondsvoorzitter dus vier keer getrap. Niet alleen is de verkiezing getrap, de sterke vertegenwoordiging uit het profvoetbal betekent dat de invloed van de amateurs ook nog eens miniem is. Andere bonden kennen een vergelijkbare organisatiestructuur, waarbij de invloed van de leden minimaal te noemen is.

De schimmige structuur van de sportbonden leidt ertoe dat voor „gewone leden” onbegrijpelijke beslissingen onbestraft blijven. De besturen leggen immers enkel verantwoording af aan een klein groepje driemaal getrap verkozenen. Deze incrowd neemt, ongehinderd door enige serieuze inspraak, besluiten die soms op weinig steun kunnen rekenen. Als we bij het voorbeeld van de KNVB blijven, is dat bijvoorbeeld de herbenoeming van Sepp Blatter. Zijn voorzitterschap is gekenmerkt door omkoping, zelfverrijking en corruptie. Het enige lovenswaardige dat Blatter in de afgelopen tijdens zijn termijn heeft gedaan

de financiering van het 183 miljoen euro kostende monstroom nog steeds niet rond is blijft de schaatsbond, KNSB, volharden in de toewijzing.

Het is tijd dat de overheid ingrijpt bij deze sportbonden en oplegt dat er directe verkiezingen van de landelijk besturen komen. Op die manier leggen de besturen direct verantwoording af aan hun leden, en worden de leden beter betrokken bij de besluiten die zo'n bond neemt. Het argument dat het niet aan de overheid is om in te grijpen in sportbonden, gaat in dit geval niet op. De overgrote meerderheid van de sportbonden neemt immers een monopoliepositie in, waardoor sporters geen keus hebben.

Als wij mensen mee laten beslissen over milieu, over sociaal beleid, over het strafrecht en over belastingen, waarom laten wij hen dan niet meebeslissen over hun eigen sport?

Door: Sjoerd Wannet

+1 Arnhem/Nijmegen

Marketing

De advertenties van trotse sponsors kan niemand ontgaan zijn tijdens de afgelopen Olympische Spelen. Coca Cola, McDonalds, Visa, en Procter and Gamble zijn maar een kleine selectie van de merken die elke twee jaar hun naam verbinden aan het grootste sportevenement ter wereld. Het is naïef om te denken dat deze sponsoring voortkomt uit een liefde voor de sportwereld. Naamsbekendheid en het associëren met saamhorigheid van landen zijn belangrijkere doelen die deze sponsoring drijven. Maar wat gebeurt er als je een evenement sponsort, dat uiteindelijk helemaal verkeerd uitpakt?

Door Timothy Langstraat

Dit is de vraag die afgelopen februari door veel mensen werd gesteld. Rusland, dat nooit bekend heeft gestaan om zijn tolerantie tegenover minderheden, voerde een wet in waarin homoseksualiteit nog net niet verboden werd. Wel werden alle uitingen van 'homo-propaganda' verboden, en mocht niemand zich meer positief uitlaten over homoseksualiteit. Daarnaast protesteerden Oekraïense burgers tegen hun overheid, die met hun pro-Russische houding zich probeerden af te wenden van Europa. Het westen van het land, waar veel pro-Europese Oekraïners wonen, wilde de banden versterken met Europa. Als respons op deze mogelijke afwijking van Rusland stuurde het Kremlin militaire troepen. Eerst werden ze verhuuld als pro-Rusland demonstranten uit Oekraïne. Op 26 februari, drie dagen na het officiële einde van de Olympische Winterspelen, viel Rusland de Krim binnen.

Het is niet de eerste keer dat de Olympische Spelen te maken kregen met mensenrechtenschendingen. In 2008, toen China de Olympische Spelen mocht organiseren, gebeurde iets soortgelijks. Mensen die in de buurt woonden van de nieuwe stadions werden uit hun huizen gezet, en bouwvakkers werkten onder zeer onveilige omstandigheden.

Hoewel het te betwijfelen is of volgende grote sportevenementen te maken zullen hebben met militaire invasies, zijn er tekenen dat

ook de andere toernooien niet soepel zullen verlopen. In Brazilië, waar op dit moment het wereldkampioenschap voetbal wordt gespeeld, zijn er tijdens de bouw van de stadions favela's gesloopt, en zijn 170.000 mensen uit hun huis gezet. In 2013 zijn er protesten uitgebroken over de inflatie in het land, en het financiële mismanagement door de overheid, allebei veroorzaakt door het organiseren van het WK. Waarschijnlijk zullen de protesten weer oplaaien tijdens het wereldkampioenschap zelf, en zal dit

De toekomst ziet er niet rooskleurig uit

voor de grote sportevenementen van de toekomst.

zich herhalen in 2016, als Brazilië gastland is voor de Olympische Spelen.

De toekomst ziet er niet rooskleurig uit voor de grote sportevenementen van de toekomst. In 2018 zal het wereldkampioenschap voetbal worden gehouden in Rusland, waar de strikte wetten tegen homoseksualiteit nog altijd van kracht zullen zijn. In 2022 is Qatar aan de beurt, waar er meer mis is dan alleen het weer*. De stadions worden gebouwd door aannemersbedrijven die werknemers inhuren uit Bangladesh, Nepal, en India. Deze werknemers worden niet of nauwelijks beschermd door wetgeving, en verhalen over slachtoffers in de bouw van deze stadions komen geregeld naar buiten. Ook in Qatar is het slecht gesteld met de wetgeving over

homoseksualiteit, en buitenlanders die homoseksueel zijn zullen actief worden geweigerd aan de grens.

De reactie van de politiek op dit soort gebeurtenissen is vaak eenduidig: politiek moet niet worden gevoerd over de rug van sporters. Dit mantra werd herhaald toen de afvaardiging voor de Olympische Spelen van 2014 bekend werd gemaakt. Premier Rutte, koning Willem-Alexander, koningin Maxima, en de minister van Sport Edith

Schippers waren allen aanwezig tijdens dit evenement. Veel mensen waren tegen deze delegatie, en Neelie Kroes veroordeelde het: 'Een zwaardere delegatie is er niet. Het kon ook een onsje minder.'

Bedrijven hebben ook de neiging om te zeggen dat het enkel over de sport gaat. Hun sponsoring gaat over de waarden die geassocieerd zijn met de sportevenementen, niet de politiek die daar omheen speelt. Als reactie op de oproep zei Coca Cola in november 2013 in een persbericht dat ze niet achter discriminatie staan, en dat ze enkel de waarden van de Olympische

*Voor een andere blik op dit verhaal, lees 'Voetbal in de zandbak' op pagina 18

is ook een sport

Spelen (excellentie, vriendschap, en respect) onderschrijven. Ze hoopten door het sponsoren van evenementen in gebieden waar dit niet altijd het geval was deze waarden te verspreiden. McDonalds en Visa stuurden gelijke persberichten de wereld in, waarin ze de Olympische gedachte benadrukten.

Consumenten zijn het niet met hen eens. Tweets, een goede manier om te meten hoe het publiek denkt over zaken, werden snel negatief. McDonalds had hier het meeste last van, en tegen het einde van de Olympische

de perceptie van je merk. Als dit evenement, om welke reden dan ook, slecht uitpakt is de investering voor niets geweest. In het ergste geval - als je je merk associeert met een negatief evenement - kan dit je merk schaden." Bedrijven moeten duidelijk afstand nemen van wat er gebeurt, om te voorkomen dat dit overslaat op hun eigen merk.

De Olympische Spelen zijn vaak het toonbeeld geweest van sportmanschap, en het samenkomen van landen om zich te meten aan elkaar. Echter, afgelopen februari is een

Spelen was nog maar 1% van de tweets positief over hun merk. De hashtag #cheerstosochi werd gekaapt door activisten, die het gebruikten om de mensenrechtenschendingen te benadrukken. In Londen werd een Coca Cola promotie evenement gekaapt door homorechtenactivisten, die met leuzen en spandoeken het evenement wisten te beïnvloeden.

Volgens experts zal de bijna lakonieke houding van bedrijven moeten veranderen in de toekomst. Professor Stefano Puntoni, die zich heeft gespecialiseerd in brand management, is duidelijk. "Als je je associeert met een evenement, geef je de controle weg over

koude douche geweest voor veel bedrijven die dachten zich te verbinden aan een groot, onschuldig sportevenement. Bedrijven kunnen niet meer claimen verantwoord te ondernemen, terwijl ze politiek geladen evenementen sponsoren. Consumenten vinden het niet meer genoeg dat bedrijven alleen maar zeggen dat ze geven om mensenrechten - nu moeten bedrijven ook actie ondernemen. Zo niet, dan zal de consument uiteindelijk hun onmin laten blijken, op welke manier dan ook.

Stefano Puntoni is PhD, Assistant Professor of Marketing, RSM School of Management

De waarde van een merk in de gedachten van consumenten wordt 'brand equity' genoemd. Een van de hoofddoelen van sponsoren is om deze brand equity op te bouwen voor hun merk. Een manier om dit te bouwen is door een marketing plan te implementeren dat de waarde van het merk versterkt, bijvoorbeeld door geweldige producten of advertenties. Een andere manier om de waarde van je merk te verbeteren is door mee te liften op de brand equity van een andere entiteit, in de hoop dat een deel van de waarde van deze entiteit op jouw merk overgaat. Voorbeelden hiervan zijn celebrity endorsements (bijvoorbeeld het inhuren van Doutzen Kroes voor een campagne) en claims over het land van origine (bijvoorbeeld "gemaakt in Duitsland"). Sponsoring van evenementen kan dit doel ook dienen. Het associëren van een merk met populaire evenementen zoals de Olympische Spelen of de UEFA Champions League kan een groot voordeel bieden voor het bouwen van brand equity. Maar deze strategie heeft een zwakte. Als je je associeert met een evenement, geef je de controle weg over de perceptie van je merk. Als dit evenement, voor welke reden dan ook, slecht uitpakt dan is de investering voor niets geweest. In het ergste geval kan het gebeuren dat als je je merk associeert met een negatief evenement, dit je merk schaadt.

‘Een **illegaal** land in een ander land, bewaakt door militairen’

Door Sarai Bisseling en Wiebe Janssen

A row of Israeli flags flying against a sunset sky. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The flags are silhouetted against the bright light. In the foreground, there are some dark, indistinct shapes that could be people or structures.

Jonge Democraten op bezoek in Israël: ‘Oplossing **Israël** nog decennia weg’

Eind februari reisden 13 JD'ers af naar Israël en de Westelijke Jordaanoever, op een 'fact-finding' missie. Het was een indrukwekkende reis naar een ongelooflijk interessant en complex gebied, waarbij bleek dat die feiten nog helemaal niet zo makkelijk te vinden zijn. Hoe dieper de groep zich in het conflict verdiepte, hoe verwarrender en tegenstrijdiger alles leek te zijn. Opvallend was hoe sterk zowel de Israëliërs als de Palestijnen geground zijn in hun eigen verhaal, hoe slecht ze elkaar (willen) begrijpen en hoe ze dezelfde termen anders interpreteren of juist voor dezelfde concepten opzettelijk andere termen gebruiken. Sarai Bisseling en Wiebe Janssen schreven een uiteenzetting over het anti-normalisatie beleid, BDS, en de Israelische nederzettingen.

Een nederzetting is in deze tekst een stuk land waarop Israëliische kolonisten zijn gaan wonen, dat in een gebied ligt wat volgens internationaal recht niet rechtmatig in handen is van de kolonisten.

Het is lastig voor te stellen wat een nederzetting is als je het nooit met eigen ogen hebt aanschouwd, bovendien zijn er behoorlijk diverse varianten. De kleinste nederzettingen, outposts, bestaan uit enkele primitieve makkelijk verhuisbare woningen. De grootste nederzettingen kunnen worden gezien als een volwaardige stad. Dopor tussen zijn er soorten zoals een uitbreiding van een stad zoals een woonwijk in Jeruzalem of een nederzetting midden in een Palestijnse stad zoals Hebron. Het bouwen van deze nederzettingen begon in 1967. In 1979 werden de nederzettingen illegaal verklaard door een VN-Veiligheidsraad resolutie. Het aantal nederzettingen is sinds die tijd vooral toegenomen. Ze bevinden zich op de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem, in Palestijns gebied. In het verleden waren er ook nederzettingen in Gaza.

Ze'ev. De economische nederzettingen zijn er omdat de grond in Jeruzalem schaars is. Dankzij de nederzetting kunnen de Israëliërs/ kolonisten hun aanbod aan grond vergroten en zo de prijs drukken. Het is voor de leek niet duidelijk dat deze wijken nederzettingen zijn: de tram rijdt er zelfs doorheen.

De nederzetting in Hebron is onvergelykbaar met die in Jeruzalem. De situatie die wij in Hebron aantreffen was voor velen van ons een uitzonderlijk indrukwekkende belevenis. Deze nederzetting is uit religieuze motieven ontstaan en ligt midden in de Palestijnse stad waardoor het Palestijnse gedeelte doormidden is gespleten. Hebron is de tweede stad van de Westelijke Jordaanoever met rond de 200.000 Palestijnse inwoners en 600 Joodse kolonisten in de nederzetting. Om de kolonisten te beveiligen is er een enorme legermacht aanwezig. De situatie in de nederzetting in Hebron is behoorlijk gespannen en komt over als een oorlogsgebied. Ondanks dat het in de nederzetting uitgestorven lijkt, is het verder een grote en levendige stad. Dit contrast doet surrealistisch aan.

Militairen worden aan de andere kant wel opgedragen om streng te reageren op enig verdacht gedrag van een Palestijn. Wat in de praktijk erop neerkomt dat Palestijnen die van oorsprong in een bepaald huis wonen, nu dagelijks worden gefouilleerd om naar hun huis te kunnen komen.

De oprichter van deze organisatie, Yehuda Shaul, nam ons mee naar het gebied ter zuiden van Hebron. Die nederzetting was voor ons – buitenstaanders - een bizarre ervaring. Een illegaal land in een ander land, omringd en omheind, soms bewaakt met militairen. Een oplossing lijkt niet voorhanden, maar is wel nodig.

BDS en Anti-normalisatie

BDS staat voor Boycott, Divestment and Sanctions, en is een campagne die in 2005 is gestart door allerlei Palestijnse NGO's, geïnspireerd door de anti-apartheid beweging. Het doel van de campagne is om door middel van verscheidene vormen van boycot Israël zo ver te krijgen dat het zich houdt aan internationale wetgeving en

'De dialoog bloedt nu langzaam dood, en de hoop op vrede daarmee ook.'

De bouw van nieuwe nederzettingen wordt volgens sommigen gezien als een langzame uitbreiding van Israëliisch grondgebied. De situatie wordt daardoor onomkeerbaar door de grote investeringen die Israël doet in de nederzettingen. Dit versterkt volgens veel landen in Europa en de Europese Unie de spanningen in de regio. Een gevoel dat ook door de Palestijnen wordt gedeeld. De Israëliische overheid staat daar anders in. Volgens hen zijn nederzettingen niet het voornaamste probleem.

We hebben tijdens de reis kennis kunnen maken met verschillende nederzettingen. In Jeruzalem zijn enkele economisch-gerelateerde nederzettingen zoals French Hill of Pisgat

De precieze situatie in de Westelijke Jordaanoever en in de nederzettingen is ook voor veel Israëliërs onbekend. Om dit gebrek aan informatie te verkleinen is de organisatie Breaking the Silence opgericht. Dit is een organisatie die landelijk en internationaal openheid wilt geven over de situaties die ex-militairen hebben meegemaakt. Op de website van Breaking the Silence (breakingthesilence.org.il) staan veel verhalen over de situatie in Hebron. Een ex-militair legt bijvoorbeeld uit dat het hun taak is om de kolonisten in Hebron te beschermen, maar dat ze vooral bezig zijn om tussen de kolonisten en Palestijnen in te springen. Kolonisten provoceren, omdat ze weten dat het Israëliische leger alleen in heel uitzonderlijke situaties mag ingrijpen.

de universele rechten van de mens, met als specifiekere doelen:

1. Een einde aan de bezetting van alle 'Arabische' landen (een term waarover te twisten valt) en de afscheidingmuur (waaronder terugtrekking van Israël uit nederzettingen).
2. Arabisch-Palestijnse burgers in Israël moeten volledig gelijke rechten krijgen.
3. Palestijnen vluchtelingen hebben een recht op terugkeer naar hun huizen en grond volgens VN Resolutie 194, uit 1948.

Het grootste gedeelte van de Palestijnse politieke partijen, organisaties en vakbonden

staat achter deze campagne, waaronder de PLO en studenten van de Birzeit Universiteit in Ramallah, die wij beiden bezocht hebben. Concreet houdt het beleid in dat er wordt gestreden tegen samenwerking met Israël, indien er niet aan de bovenstaande criteria wordt voldaan. Dit betekent ook dat de financiële hulp die de Palestijnse Autoriteit van Israël krijgt en ander soort samenwerkingsprojecten, zoals Palestijnse artsen die in Israël worden opgeleid, grotendeels geheim worden gehouden. Er ontstaat een aparte verhouding waarbij we hebben ervaren dat Israël het gevoel heeft dat het hulp biedt, maar dit allemaal onder de tafel moet doen en niet gewaardeerd wordt. De Israëlische overheid zegt daarom ook steeds minder redenen te zien om tekenen van goede wil te tonen, aangezien die de kans op vrede niet lijken te vergroten. Tuvye Israeli, expert op het gebied van water van het ministerie van buitenlandse zaken zei tegen ons: 'Palestinians sometimes prefer to make a political point rather than joining in cooperation and helping their own people.'

Deze officiële campagne is ook zichtbaar bij burgers in de vorm van anti-normalisatie. Oost-Jeruzalem (geannexeerd in 1967) is een interessant voorbeeld. Hier leven de Palestijnen volgens de Israëlische wet als permanente bewoners, wat betekent dat ze behandeld worden als buitenlanders die in Israël zijn komen wonen. In de praktijk betekent dit dat ze beschouwd worden als gewone burgers, behalve dat ze niet mogen stemmen bij de landelijke verkiezingen en geen recht op terugkeer naar hun thuis hebben. De Palestijnen uit Oost-Jeruzalem kiezen er daarom ook voor om meestal niet te stemmen bij de plaatselijke verkiezingen.

Sinds de tweede intifada (geweldduitbarsting door de opgelopen spanningen) en de afscheidingsmuur is er steeds minder persoonlijk contact tussen Israëliërs en

Palestijnen. Wat vroeger een in elkaar overlopend gebied en geïntegreerde economie was, is nu grotendeels gescheiden. De jongere generaties, de hoop voor de toekomst, weten al helemaal niks over elkaar. Het geloof in vrede blijkt aan beide kanten dan ook ver te zoeken.

Sarai Bisseling: 'Om elk woord wordt hier gevochten'

Ik ben vaker in Israël geweest en ken die (Israëlische) kant van het verhaal erg goed, dus ik zag deze reis als een buitenkans om ook de Palestijnse kant van het verhaal goed te leren kennen. Ik vond het ongelooflijk

'Om elk woord wordt gevochten; alles heeft een onderliggende betekenis.'

spannend, en was eerlijk gezegd heel nerveus toen we de grens overgingen. Ik ben geschokt door wat ik heb gezien. Prachtige Israëlische nederzettingen, net Amerikaanse Suburbs, staan 100 meter van armoedige Palestijnse dorpjes. Ze leven daar met 10 liter water per dag, terwijl de Kolonisten verderop zo'n 280 liter water tot hun beschikking hebben. De hele infrastructuur is opgebroken, zodat Palestijnse studenten soms uren moeten reizen voordat ze bij de universiteit kunnen komen. Ik hoopte een common ground te vinden tussen beide kanten, en behalve dat ze in principe allemaal vrede willen, viel dat vies tegen. Zo heb ik echt bizarre dingen gehoord, van 'daar zie je de stad Tel Aviv aan de Palestijnse kust' tot "wat doet die groep Nazi's hier?". Mij is het meest bijgebleven hoe complex dit conflict is. Om elk woord wordt gevochten; alles heeft een onderliggende betekenis. Aan beide kanten werden 'feiten' genoemd die gewoon compleet tegenstrijdig met elkaar zijn. Er moet meer op persoonlijk niveau

worden gesproken, opdat de menselijkheid weer terug komt in dit conflict. De dialoog bloedt nu langzaam dood, en de hoop op vrede daarmee ook.

Wiebe Janssen: 'Mensen moeten dit verhaal kennen, verspreid het verhaal!'

Het was voor mij de eerste keer in Israel en de Palestijnse gebieden. De reis heeft mij veel gebracht! Ik heb een goed beeld gekregen van de situaties waarin mensen leven en wat voor ideeën mensen hebben over het conflict en meer. Ook is mij duidelijk geworden dat het een gebied is van de contrasten. Alleen

al het contrast tussen Tel Aviv (party stad) en Jeruzalem (religieuze stad) was enorm. Het contrast voor en na een checkpoint is nog veel heftiger. Economisch verschillen de Palestijnse en Israëlische gebieden bijvoorbeeld op werkloosheid (22% versus 7%) of economische productie (factor 12 verschil in BBP per inwoner). Of denk

aan de nederzetting in Hebron, waar je na het passeren van een checkpoint in een uitgestorven stad terechtkomt in vergelijking met de Arabische drukte buiten de nederzetting.

Hoewel we als groep met een gezonde dosis naïef optimisme op fact finding mission gingen met de hoop tekenen te zien van een oplossing, kwamen we helaas terug met een bedrukt gevoel dat er de komende decennia nog geen oplossing gevonden gaat worden. Desondanks hoop ik dat door deze reis en door de kennis die er nu aanwezig is bij de Jonge Democraten, de kennis verder wordt verspreid. Naast het lezen van dit artikel, zijn ook de documentaires van Tegenlicht aan te raden evenals de website van Breaking the Silence.

Tot slot willen wij via deze weg de organisatoren Ivanka Bloom en Dirkjan Tijs bedanken voor de evenwichtige samenstelling van de reis en het super interessante programma!

Rondleiding Zuid-Hebron

“De politie bellen heeft geen zin”

Yehuda Shaul is opgegroeid in een Joodse orthodoxe familie in Jeruzalem. Na zijn militaire dienst, waarbij hij 14 maanden in Hebron zat, richtte Yehuda Breaking the Silence op samen met andere militairen van zijn unit. Breaking the Silence verzamelt en publiceert de getuigenverklaringen van Israëlische militairen die hebben gediend in de Palestijnse Gebieden gedurende de tweede intifada. Dit om de aandacht te vragen voor de gevolgen van de bezetting.

In de heuvels van Zuid-Hebron kregen de Jonge Democraten een rondleiding van Yehuda Shaul. Hij vertelde en liet ons zien over de erbarmelijke situatie waarin de Palestijnen leven, hun beperkte rechten en oneerlijke kansen om een bestaansrecht op te bouwen. Er ligt veel ongebruikt land in de gebieden van de Zuid-Hebron heuvels. Kolonisten beroepen zich op Ottomaans recht en nemen het land in gebruik als het een tijd niet is gebruikt. Om ervoor te zorgen dat land niet gebruikt wordt door Palestijnen, vernielen volgens Yehuda kolonisten Palestijns landbouwareaal zoals olijfbomen. Het bellen van de politie heeft in zo'n situatie geen zin. De rechtshandhaving gaat door Israëlische politie die een zodanig lange aanrijtijd nodig heeft, dat de kolonist allang gevlogen is. Mocht de kolonist toch worden opgepakt, is het zo dat de kolonist onder Israëlisch recht zal worden berecht. Dit terwijl Palestijnen onder het strengere militair recht vallen. In het geval dat het land in gebruik wordt genomen door kolonisten, is vaak het geval dat het land niet efficiënt gebruikt wordt omdat de kolonisten niet de mankracht hebben om het land te verbouwen. Zichtbaar voor ons waren grote stukken grond met slechts enkele bomen per hectare met een olievat eromheen, zodat de boom nauwelijks groeit en ook lastig vernield kan worden door Palestijnen. Het land zal na enkele jaren in het bezit komen van de kolonisten volgens Ottomaans recht.

Een andere opvallende manier hoe kolonisten land verder uitbreiden is door het instellen van bufferzones rondom de nederzettingen. Deze bufferzones hebben als aanleiding een veiligheidszone. Ze stellen de kolonisten daarnaast echter ook in staat om daar landbouw te bedrijven. Na enkele jaren landbouw bedrijven, is volgens Ottomaans recht het land van de kolonisten geworden. Op die manier kan de nederzetting worden

uitgebreid en kan er vervolgens een nieuwe bufferzone worden ingesteld.

Met de groep Jonge Democraten en Yehuda deden we ook het dorp Susiya aan. Susiya is een klein Palestijns dorp waar een paar families wonen. In 1983 kwam er een nederzetting op een paar honderd meter afstand. Enkele jaren later werd aan de andere kant van het dorp de resten van een oude synagoge ontdekt. Omdat Susiya tussen de nederzetting en de oude synagoge lag, werd Susiya gezien als een beveiligingsrisico en gaf het hooggerechtshof opdracht tot slopen van het dorp. Het internationale rode kruis bouwde als reactie een tentenkamp op de plek van het dorp. Door een internationale lobby mag het tentenkamp blijven staan. Verder ontwikkelen van het dorp is echter onmogelijk. Een gebouwde waterput werd na korte tijd verwoest doordat kolonisten een auto erin reden. Bouwen is voor Palestijnen daarnaast ook illegaal omdat een bouwvergunning moet worden afgegeven door het Israëlische leger. Volgens het Israëlische leger voldeed afgelopen jaar geen enkele aanvraag in de gehele Westelijke Jordanoever aan de eisen voor het verkrijgen van een bouwvergunning.

Opvallend aan het bezoek van de heuvels van Zuid-Hebron was dat er zoveel soorten wetgeving van toepassing zijn, dat we een sterk vermoeden kregen van selectieve cherry picking van internationale wetgeving. Bij elkaar wordt een situatie gecreëerd die het meest gunstig uitpakt voor kolonisten en Israëlische overheid. Internationale afspraken zoals de Vierde Geneefse Conventie wordt gedeeltelijk genegeerd/anders geïnterpreteerd waardoor nederzettingen niet illegaal zouden zijn. Ottomaans recht maakt het geoorloofd dat land in bezit wordt genomen door kolonisten.

31e jaargang - nummer 2 - juli 2014

DEMO is een uitgave van de Jonge Democraten, onafhankelijke politieke jongerenorganisatie sinds 1984.

Oplage 5500 stuks

Kopij

Demo@jongedemocraten.nl

Deadline DEMO 2: 1 augustus Thema: 2024

Hoofdredacteur:

Mart Roumen

Adjuncthoofdredacteur:

Timothy Langstraat

Redactie:

Dion Mebius (ook beeld), Jesse de Jong, Julian Lambermon, Michiel van der Linden

Fotografie:

Meriam de Lange, Marleen Kroon

Vormgevers:

Emil Pepic, Niels Joormann, Joëlle van Lavieren, Niels Dowgwillo, Ingrid Weerts

Eindredactie:

Malu Pasman, Mart Roumen, Timothy Langstraat

De DEMO bedankt verder:

Stefan de Koning, Boris van der Ham, Chris Aalberts, Jurjen Hoekstra, Luc Dabekaussen, Sjoerd Wannet, Tom Kunzler, Mr. Paroza, Lilian Oskamp, Pieter Rogaar, Mystery Guest, Wiebe Janssen, Sarai Bisseling, Leon Ploegstra, Peet Wijnen, Mick van Galen, Rens van Dijk, La Chouffe, en alle afdelingen en het landelijk bestuur!

Landelijk bestuur JD

Postbus 660

2501 CR Den Haag

070 – 364 19 17

info@jongedemocraten.nl

www.jongedemocraten.nl

Drukker

Veldhuis Media BV

Kanaaldijk OZ 3

8102 HL Raalte

Postbus 28100 AA Raalte

0572 – 397 00

info@veldhuis.nl

www.veldhuis.nl

Wil je DEMO voortaan liever alleen digitaal ontvangen?
Mail dan naar digidemo@jongedemocraten.nl

Adverteren in DEMO? Mail naar
demo@jongedemocraten.nl

DE KONING KUN JE NIET SPELEN

BORIS VAN DER HAM

Tweede Druk

“Fascinerend”

- NRC Handelsblad

Wat is de overeenkomst tussen een politicus en een acteur? Welke theaterwetten kunnen politici ontmaskeren? In 'De koning kun je niet spelen' houdt voormalig acteur en politicus Boris van der Ham een origineel pleidooi voor waarachtigheid in het theater van de politiek, zowel lokaal, nationaal als Europees.

Nu te koop in de winkel voor €14,95 en online via

www.dekoningkunjenietspelen.nl

In 2012 schreef Boris van der Ham 'De Vrije Moraal' over de dilemma's rond zeden, drank en drugs. Hij duikt in de verrassende, schokkende en soms geestige geschiedenis van de Nederlandse parlementaire discussies. Hoe werd er in de 19de eeuw over alcohol en drugs gesproken? De debatten over prikkellektuur, dancefeesten, de invoering en afschaffing van het bordeelverbod blijken nog zeer actueel. Naast zijn historisch onderzoek haalt Van der Ham hard uit naar liberale onverschilligheid.

devrijemoraal.nl

"Een strak betoog" - Volkskrant

"Uitstekend geschreven" - de 'Maarten' (geschiedenismagazine)

"Rijk aan waardevolle ideeën" - Liberales (België)

"Van der Ham geeft een les ethiek" - Trouw

Dries van Agt: 'Grote sympathie voor D66'

Ledenmagazine Jonge Democraten - Oktober 2014

DEMO

2024

*Voorzitter FNV-Jong:
'salarisafbouw
vanaf 50 jaar'*

Reactie bij WOB-Verzoek: 'We kunnen de data voor u op een CD-ROM branden'

Ilya Boelaars
kreeg pensioenjungle
transpanter

Milan Assies
pleit voor federaal Irak

Vincent Maessen
wil dat Roermond haar trots
terugkrijgt

Wat zijn
kroonjuwelen D66 nog
waard in 2024?

Hoofredactioneel

2024, soms heb je al binnen een maand spijt van het gekozen thema's. "Maar wat moet ik dan schrijven?", was de veelgehoorde vraag omtrent de opinie artikelen. Toch is het niet louter kommer en kwel dat we zo'n breed thema gekozen hebben. Dries van Agt vond het ogenschijnlijk heerlijk om het nog een keer over de toekomst van Nederland te hebben, en niet eeuwig terug te kijken op eerdere resultaten of misstanden. Robbert Coenmans, de winnaar van ons lustrum-programma, doet niets anders dan vooruitblikken, dus kon hij lekker losgaan op 'zijn' thema jeugdwerkloosheid.

Als ik persoonlijk in zou moeten vullen hoe de wereld er in 2024 uitziet, denk ik dat er niet zoveel veranderd zal zijn. Tegen die tijd ben ik vier jaar uit functie als hoofdredacteur van de DEMO en vrees ik met grote vrezen dat de papieren versie niet meer houdbaar is en we een vluchtig hap-snap platform hebben, waar mensen wachtend op het perron twee keer aan hetzelfde artikel beginnen.

In het heden heb ik vooral honger. De DEMO staat in de stijgers en het is nu aan ons om de aankleding zo goed mogelijk te verzorgen. Met een vernieuwde vormgeving en een uitgebreide redactie hebben we in ieder geval een jong, gretig en fris team dat alle uitdagingen van de wereld aan kan. We hopen iedere editie meer van onze ideeën tentoon te kunnen spreiden en ook ervoor te zorgen dat er meer ruimte is voor echte journalistieke thema's en inhoudelijke artikelen, zonder de 'bravoure' van de vereniging te verliezen.

Ook de vereniging zelf zit in een positieve flow. Met 'creatieve teams' en 'actieteams' denk ik dat we goede stappen zetten om de kloof tussen inactieve leden en de kern van de inhoud dichterbij elkaar te brengen. Ik hoop dat we deze energie een keer een jaar lang vast kunnen houden. Aan de DEMO zal het niet liggen in ieder geval!

Mart Roumen
Hoofdredacteur

Voorzitter

Een nieuw verenigingsjaar is aangebroken. In veel afdelingen zijn kersverse besturen vol ambitie aan de slag gegaan, en ook het oude landelijk bestuur heeft inmiddels plaatsgemaakt voor een nieuw negenkoppig team. Met de JD gaat het goed. Het vertrekkende landelijk bestuur heeft een fantastisch lustrumjaar neergezet en met ruim vijf-en-half-duizend Jonge Democraten zijn we groter dan ooit.

Een groeiend ledenbestand betekent dat er een hoop nieuwe leden zijn die vandaag voor het eerst een DEMO op hun mat hebben ontvangen. Aan hen zou ik willen zeggen: welkom! Al ruim vijf jaar voel ik mij ontzettend thuis bij de Jonge Democraten, en ik kan oprecht zeggen dat niets waardevoller is geweest dan mijn besluit om actief te worden. Ik nodig je uit om te ontdekken hoe veelzijdig onze vereniging is. Een vereniging met tien bruisende afdelingen boordevol activiteiten. Een vereniging met jaarlijks vele internationale reizen. Een vereniging met een ontelbaar aantal interessante teams en politieke werkgroepen om actief in te worden. Een vereniging die met haar open en progressieve

blik een voortrekkersrol in het Nederlandse politieke landschap speelt. Een vereniging waarbinnen politieke ideeën ontstaan die tot in de Tweede Kamer en het Europees Parlement besproken worden. Dus ben je inderdaad net lid geworden – of ben je al een tijdje lid, maar is het er tot nog toe niet van gekomen? Ga langs bij die afdeling! Sluit je aan bij die werkgroep! En bovenal, meld je aan voor het introductieweekend dat begin november wordt georganiseerd!

Het vertrouwen dat de vereniging in mij als nieuwe voorzitter geschonken heeft voelt als een enorme eer. Samen met Arnout, Bas, Hanna, Marjolein, Mark, Martin, Milan en Tom zal ik alles op alles zetten om de JD nóg een beetje sterker te maken. Wij barsten van de energie om er een fantastisch JD-jaar van te maken, hopelijk met jou erbij!

Met hartelijke groet,
Dirkjan Tijs
Landelijk Voorzitter

Inhoudsopgave

04: Skyline Nijmegen

05: Puntentelling DEMO

06: Dries van Agt, over Israël en Nederland in 2024

12: Een inblik in de gemeentelijke financiën

14: Wat zijn de kroonjuwelen nog waard in 2024?

16: Ilja Boelaars toont JD'ers de weg naar invloed en succes

18: Opinie

19: Rens Rameakers over de kloof tussen burger en politiek in 2024

20: Vincent Maessen mijmert eloquent over de lokale politiek in Limburg

21: Milan Assies over de gespannen politiek in Irak

22: De metropoolregio in 2024

24: Voorzitter FNV-Jong schetst toekomst werkgelegenheid

26: De nieuwe voorzitter, Dirkjan Tijs, schetst zijn achtergrond en ambities

28: Media-uitingen per afdeling

29: 2024 volgens Jonge Democraten op Lustrumweekend

30 Lieve Robert

32 Politieke cartoon

PUNTENTELLING

Iedere DEMO kunnen afdelingen zich profileren door zich te roeren met opinie-artikelen of media-uitlatingen. De tussenstand staat hier vermeld. Brabant heeft deze editie het meeste punten bij elkaar gesprokkeld, maar Amsterdam gaat nog steeds aan de leiding. Komende editie kunnen de verhoudingen zomaar anders liggen, laat je geluid vooral horen bij de afdeling!

	Koploper			Winnaar editie
	Amsterdam	Utrecht	Rotterdam	Brabant
Scoren	5	0	3	8
Formatie				
Opinie				
Mystery Guest				
Rectificatie				
Totaal	5	0	3	8
Totaal	78	50	18	59

Arnhem- Nijmegen	Twente	Limburg	Friesland	Groningen	Leiden- Haaglanden
2	0	2	0	5	1
		3			
2	0	5	0	5	6
21	9	27	9	16	20

"Omdat de tekst van Sjoerd Wannet van Arnhem-Nijmegen in de DEMO verkeerd gedrukt stond hebben we een foto van zijn afdeling doorgeplaatst. Hoe mooi!"

Beeld: Merian de Lange

‘D66 gaat me aan het hart’

Dries Van Agt

“Bier!”, roept Dries van Agt op bestraffende toon als hij ziet dat zijn interviewers veilig kiezen voor fris en koffie. De 83-jarige ex-premier dartelt fier door hotel Val Monte, praat met wat gasten en straalt in iedere vezel levensvreugde uit. In een ambiance van een hotel dat met name opvalt door zijn prachtige uitzicht, doch ongeïnspireerde inrichting en dito publiek, sprak de DEMO Van Agt over de toekomst van het CDA, ons land en het Israël-Palestina conflict. “D66 heeft veel toekomst.”

Tekst en interview: Mart Roumen
Interview en productie: Tom Kunzler
Beeld: Lize Glas

Uitzichtloos Israël

"2024, vraagt u mij?", zegt Van Agt onderuitgezakt in een diep fauteuil. Hij schudt wat met zijn hoofd. "Dan is Israël nog steeds niet tot inkeer gekomen", vrees ik. Hij veert op uit zijn stoel: "Maar ik vind dat iedereen die iets weet van het kolossale onrecht dat Israël pleegt de morele plicht heeft daartegen in het verweer te komen. Ik werk me te barsten voor een rechtvaardige oplossing van dit conflict."

Hoe complex het conflict over het gebied van Israël en Palestina (zie infographic) is, blijkt uit het feit dat één van de meest vooraanstaande Nederlanders, ex-premier Dries van Agt, ingrijpend van mening veranderde over het gedrag van Israël. Tijdens zijn premierschap (1977-1982) steunde hij het beleid van de Israëlische regering nog. Nu ziet hij in hoe verschrikkelijk de Palestijnen onderdrukt worden in de Westbank en de Gazastrook en maakt hij zich hard voor de rechten van de Palestijnen. "Ik ben somber en pessimistisch."

Schenden verdragen

In 2000 heeft de EU het EU-Israël Associatieakkoord gesloten. Dat verleent Israël aanzienlijke privileges in het handelsverkeer met de Europese lidstaten, zoals (?) grote handelsvoordelen bij het bedienen van onze koopkrachtige markt met 500 miljoen inwoners. De uitvoering van dit akkoord kan worden opgeschort als één van de partijen mensenrechtenschendingen pleegt. Van Agt is duidelijk: "Dat akkoord had de ochtend na de ondertekening opgeschort moeten worden. Israël schendt al decennia fundamentele regels uit diverse mensenrechtenverdragen en het oorlogsrecht."

Van Agt is verbolgen dat Israël zich zo weinig van het internationaal recht aantrekt. "Dit hele conflict zou al lang zijn opgelost als de partijen zich zouden houden aan het internationale recht", stelt Van Agt. Volgens dit recht mag Israël geen muur bouwen in bezet Palestijnse gebied (uitspraak Internationaal Gerechtshof Den Haag, 2004). "Israël heeft zich helemaal niks aangetrokken van die uitspraak. Ook niet van de resolutie van de VN, waarmee 160 landen die uitspraak hebben gesteund. Maar Europa en Amerika verbinden daar geen consequenties of sancties aan. Israël zegt: hartelijke groeten, jullie kunnen allemaal de pot op. En wij gaan over tot de orde van de dag."

Niet alleen de muur op de bezette Westbank is in strijd met internationale verdragen. "De blokkade van Gaza, die aan de wortel ligt van de problemen die we nu hebben, is een vorm van collectieve bestraffing", roept Van Agt verontwaardigd. "Een ernstige schending van het oorlogsrecht! Volgens dat oorlogsrecht, de Geneefse Conventies van 1949, is zo'n blokkade een misdaad. De inwoners van Gaza kunnen geen goederen exporteren. De economie gaat daar dood, de bevolking kwijnt weg. De grootste openluchtgevangenis van de wereld – zo wordt Gaza vaak genoemd."

Ongelijke strijd

Van Agt richtte in 2009 met prominente geestverwanten uit politiek en rechtswetenschap stichting The Rights Forum op, om het publiek en de politiek te informeren over de kernoorzaken van het Israëlisch-Palestijnse conflict. "De Likud-partij van de Israëlische premier Netanyahu wijst faliekant een Palestijnse staat af. Hoeveel Nederlanders weten dat eigenlijk? Het gaat er steeds over dat Hamas het bestaansrecht van Israël niet wil erkennen. Geen twijfel, er zijn Hamas-leiders die onverzoenlijke standpunten uitdragen. Het handvest van Hamas bevat onacceptabele passages. Maar laten we onze ogen niet sluiten voor de fysieke realiteit, voor wat elke dag tastbaar en aanwijsbaar gebeurt: de Israëlische regering vernietigt Palestina."

"Ik heb hier een document voor me waaruit blijkt dat één van de prominente leden uit de partij van Benett, de militante minister van Economische Zaken in het oer-rechtse Israëlische kabinet, openlijk pleit voor de kolonisatie en annexatie van Palestina", vertelt Van Agt. "Ze ging zelfs nog verder, zei 'schiet vrouwen dood, dan komen er geen nieuwe terroristen'. En als je een zwangere vrouw doodschiet, is het dubbel goed." Van Agt zucht terwijl hij het document voorleest, voegt toe: "De Palestijnen hebben vrijwel geen PR. Op alle terreinen is het een ongelijke strijd."

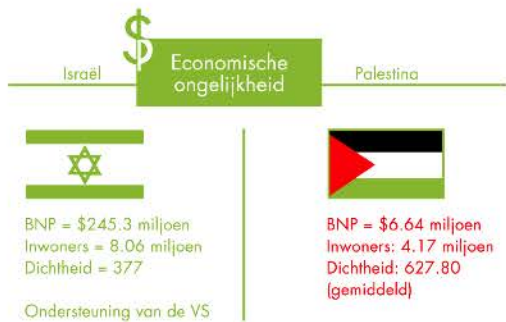
Ondanks dat de Israëliërs vaak beweren dat vredesonderhandelingen door Palestijnen afgebroken worden, is het volgens Van Agt helemaal niet Israëls bedoeling om tot een vredesakkoord te komen. "De Israëlische regering wil het maximale resultaat: het land van de Palestijnen, zonder het Palestijnse volk. Als de internationale gemeenschap niet ingrijpt, zal Israël meer en meer gebied bezetten en zullen steeds meer Palestijnen wegtrekken naar elders, omdat hun kinderen en kleinkinderen toch een soort van een toekomst moeten krijgen."

700 km afscheiding na voltooiën muur
(Dit is afstand tussen Amsterdam en Praag)

20 jaar onderhandelingen

>600.000
Kolonisten in de Gazastrook

50 Dagen Oorlog
7 Juli 2014 - 26 Augustus 2014

>1
dode per dag

42,6
doden per dag

Stemming voor onderzoek naar het conflict:

27 voor
17 Onthoudingen (Europa)
1 Tegen (Amerika)

Er komt een onderzoek naar de toedracht van het recente Gaza-conflict. Van Agt is pessimistisch over de vooruitzichten. "Bij de Human Rights Council was de stemmingsuitslag over dit onderzoek: zevententwintig vóór. Eén tegen: Amerika. Zeventien onthoudingen, waaronder alle Europese landen - lafhartig." Daar zit ook de crux, volgens Van Agt. Amerika en Europa moeten hun aanpak van het conflict fundamenteel veranderen, wil er ooit een oplossing kunnen komen.

'Nog steeds gedooft mijn partij het kolossale onrecht dat Israël pleegt, dat zit me enorm dwars'

Oplossingen

Er zijn verschillende oplossingen voor het slepende conflict. De volgens velen ideale variant is de éénstaatoplossing, waarbij beide bevolkingsgroepen in één land op basis van gelijke rechten samenleven en evenredige zeggenschap krijgen over het bestuur. "Maar de Joden willen beslist in de meerderheid blijven, anders zou het project van een eigen Joodse staat zijn mislukt."

Een andere oplossing is de tweestatenoplossing, waarbij Israël en Palestina als onafhankelijke staten naast elkaar bestaan. "Tot een tweestatenoplossing zou Israël gedwongen kunnen worden als de suikeroom - Amerika - zijn immense politieke, financiële en militaire steun zou gebruiken om Israël eens flink onder druk te zetten."

Internationaal antwoord

Amerika heeft - door militaire en geldelijke steun aan Israël - sterke invloed op de regio. Ook Europa heeft, door de gunstige ligging en exportmogelijkheden, een niet te onderschatten impact op het gebied. "Als Amerika en

Europa doorgaan op de ingeslagen weg, die neerkomt op onvoorwaardelijke steun voor Israël, dan verandert er niets voor de Palestijnen."

"Het is de allerhoogste tijd dat Amerika en Europa van koers veranderen. Ik sluit ook niet uit dat dit gaat gebeuren. In de Koude Oorlog zag Amerika in Israël een betrouwbare bondgenoot in een instabiele regio. De verhoudingen zijn inmiddels totaal anders komen te liggen. De belangen die Amerika heeft om redelijke betrekkingen aan te knopen met de Arabische wereld, zijn nu veel groter."

Een kentering is volgens Van Agt in zekere zin al begonnen, aan de andere kant van de oceaan. "De verslaafdheid aan Israël is bij jonge Amerikanen zwakker geworden. Er zijn groepen Joodse Amerikanen die niet meer meedoen aan de agressieve lobby van AIPAC en consorten en die steeds meer kritiek hebben op de aanpak van de Israëlische regering, die óók schadelijk is voor Israël zelf."

"In Nederland moeten we ons veel minder op Amerika en veel meer op Europa richten", zegt Van Agt. Minister van Buitenlandse Zaken Frans Timmermans zegt herhaaldelijk "the only game is Washington". Van Agt: "Absoluut fout! We moeten hem voorhouden dat Europa zelf iets kan en dus moet doen. Blijf je niet verschuilen achter de brede Amerikaanse rug, Frans!"

"Het is voor mij een raadsel waarom hij dit blijft zeggen. Bovendien is het opmerkelijk dat Timmermans zich voorheen in een andere functie veel principiëler heeft uitgelaten over dit conflict. Hij ligt stevig aan de teugel van de VVD in deze coalitie. Maar in andere kwesties is zijn optreden bewonderenswaardig. Hij heeft er veel voordeel van dat hij als kind van een ambassadefunctionaris in veel landen heeft gewoond en zo heel wat talen heeft geleerd."

Timmermans is niet de enige Europese toppoliticus die alsmaar naar Amerika wijst. In politiek opzicht doet Europa "zeer weinig", stelt Van Agt. "Neem ik dat Europa kwalijk? Ja. Hoe moet ik dat nu netjes zeggen? Europa

'Ik vind dat iedereen die iets weet van het kolossale onrecht dat Israël pleegt de morele plicht heeft daartegen in het verweer te komen'

heeft niet het lef zich als gelijke op te stellen tegenover Washington. Er is een houding van een zekere onderhorigheid. Zo is het al sinds 1945 en daar zijn we nog steeds niet vanaf."

"Oost-Europese staten die zijn toegetroten tot de EU zijn om een heel andere reden pro-Israël. Zij zien de Amerikanen als hun bevrijders en zullen hun loyaliteit aan Amerika nooit opzeggen. Duitsland zit uiteraard in een spagaat in het Israël/Palestina conflict. Dat is begrijpelijk, gezien de Holocaust. Het is niet het land dat als eerste initiatieven neemt die Israël onwelgevallig zijn. Het meest militante pro-Israël standpunt, heeft de Britse premier Cameron. Ik zou er geen traan om laten als de Britten uit de EU zouden vertrekken. Dat zou het nemen van maatregelen tegen Israëls onrechtmatig beleid vergemakkelijken. Charles de Gaulle, indertijd president van Frankrijk, had gelijk. De Britten blijven problemen maken." Van Agt: "De verdeeldheid is groot in de Europese Unie. Steun voor een ferm beginselvast optreden tegen Israël zit vooral bij de Noord-Europeanen, de Scandinaviërs. Maar het is de vraag of die de rest mee kunnen krijgen."

Houding in Nederland

"Ook in ons eigen land is er grote verdeeldheid over mogelijke oplossingen in dit conflict. De opkomst van de PVV heeft invloed op de posities van andere partijen, vooral de VVD. De huidige VVD is veel rechtser dan die van Hans Wiegel (red: coalitiepartner in Van Agt I), mede door toedoen van de PVV. Zeker op dit dossier."

"Je ziet overigens door heel Europa, dat vooral rechtse partijen Israël onvoorwaardelijk steunen." Van Agt's eigen partij, het CDA, is verdeeld over deze kwestie. "Hierbij is een medebepalende factor hoe tal van christenen omgaan met Bijbelse noties als het uitverkoren volk en het beloofde land. Die noties leven vooral sterk in reformatorisch Nederland." Toch gaat de ex-premier niet de strijd aan tijdens CDA-congressen. "Een congresmeerderheid heeft in 2012 wel een principieel Midden-Oosten standpunt in het CDA-verkiezingsprogramma gezet. Dat was voor mij een grote opluchting. Maar de CDA-fractie handelt er niet naar. Nog steeds gedooft mijn partij het kolossale onrecht dat Israël pleegt. Dat zit me enorm dwars."

Een van de weinigen die op waardering van Van Agt kunnen rekenen is D66-Kamerlid Sjoerd Sjoerdsma. "Die heeft veel kennis van zaken, mede te danken aan de ervaringen die hij heeft opgedaan als diplomaat in de bezette Palestijnse gebieden. Maar hij heeft ook lef en behandelt dit dossier beter. Veel beter dan mijn CDA." GroenLinks heeft Van Agt op dit dossier ook kunnen bekoren.

Met zijn stichting The Rights Forum informeert hij het publiek en de politiek. Het kenniscentrum laat zien hoe het internationaal recht in het Israëlisch-Palestijnse conflict geschonden wordt en maakt zichtbaar hoe de Nederlandse en Europese politiek daarop reageert. "In korte tijd zijn wij een betrouwbare bron van hoogwaardige informatie geworden over schendingen van het recht en het Nederlandse en Europese Midden-Oostenbeleid. Kijk eens op onze website www.rightsforum.org, daar is veel belangrijke informatie te vinden."

Milan Assies Secretaris Internationaal

In de woorden van Van Agt over het Israël-Palestina conflict zit een pijnlijke waarheid. Mensenrechten voor Palestijnen is een niet-bestaan en niet-wenselijk concept voor de Israëlische staat. Niet alleen is Gaza aan haar lot overgelaten door een complete isolatie, maar ook is er recentelijk, door buitenproportionele militaire reacties op Palestijnse lantaarnpaalraketten, voor miljarden aan schade aangericht en zijn honderden Palestijnse families tot rouw gedwongen. Samen met de niet ophoudende kolonisatie van de Westelijke Jordaanoever, moet dit het besef leven dat een rechtvaardige (twee-staten)oplossing zonder buitenlandse invloeden niet tot stand kan komen.

Sjoerd Sjoerdsma Tweede Kamerlid D66

Sommige criticasters stellen dat Van Agt makkelijk praten heeft met zijn draai ten opzichte van Israël en Palestina. Jarenlang premier geweest en dan nu opeens het licht zien? Ik vind het echter getuigen van grote persoonlijke moed. Om tegen de stroom van kritiek in het geluid te laten horen waarvan hij vindt dat het juist is. Om een voorvechter van het internationaal recht te zijn, ook wanneer dat niet populair is. Natuurlijk, soms schiet hij wat door in zijn kritiek op Israël, maar over het algemeen schetst hij de bezetting zoals die is: als een verschrikkelijk misstand die zo snel mogelijk moet worden beëindigd. Het maakt me daarom gelukkig dat Van Agt bij het CDA blijft. Niet omdat ik hem niet graag als D66 lid zou verwelkomen, graag zelfs. Maar bij het CDA hebben ze iemand als hem harder nodig...

'Het CDA? dat bestaat wellicht niet meer in 2024'

De terneergeslagen houding van Van Agt fleurt onverwachts op. Hij mag dan in het CDA aan gezag hebben verloren, in het land is zijn populariteit ongekend hoog, ook vandaag de dag nog. Bij het bestellen van het tweede rondje bier meldt zich opeens een vrouw van midden dertig die een compliment aan "haar" held wil geven. Dat neemt Van Agt welwillend in ontvangst. "Ik zei het vanmiddag nog tegen een vriendin, maar de beste politicus was Van Agt. Zo betrouwbaar en integer, dat mis ik in de huidige politiek!" Een ferme handdruk en een welgemeend woordje van dank volgen professioneel en hartelijk. Met een blos op de wangen druipt de vrouw af. Een ding is zeker, die hangt binnen een half uur met al haar vriendinnen aan de lijn. "Ik word hier helemaal gelukkig van", zegt zij tot groot genoegen van Van Agt.

"Houden jullie wel rekening met de tijd?", vraagt Van Agt op vaderlijke toon. "Ik heb mijn meisje beloofd enigszins op tijd terug te zijn." Een knipoog volgt. We durven niet te vragen naar de leeftijd van zijn vrouw, maar "meisje" is wel erg optimistisch.

Toekomst CDA?

De voormalige premier is naar eigen zeggen weinig invloedrijk meer binnen zijn eigen partij. "Die bestaat wellicht niet meer in 2024" zegt hij rustig. "Het ziet ernaar uit dat aan het christendom gelieerde partijen hun beste tijd hebben gehad." De voorthollende secularisatie creëert een ongunstig klimaat. Het CDA kan krimpen tot een kleine, dus politiek minder relevante partij. Een tegenargument, dat toch nog hoop geeft voor de toekomst, ziet Van Agt in Duitsland. "De CDU is miraculeus steolvast en bestendig. Ze houden hun kiezers vast en bij tijd en wijle zit er nog groei in. Het CDA zou bij zichzelf te rade moeten gaan. In het Europese Parlement maakt het CDA deel uit van een fractie met enkele dubieuze partners."

Van Agt spreekt lichtvoetig over de toekomst van religie en religieuze partijen. Hij is niet bang voor het vooruitzicht van een ontkerkelijkte staat. Toch zoekt Van Agt even naar de juiste woorden. "Ik kan niet zeggen dat ik de ontzuiling jammer vind. Maar voor stelligere uitspraken daarover ben

ik te schuchter en te zelfkritisch."

Terug naar het heden. Van Agt heeft het zichtbaar moeilijk met het onderwerp. "Of ikzelf geloof?" Een stilte valt. "Het heeft mij wel gevormd, tot op de dag van vandaag." Hij erkent dat hij in twijfel is geraakt: "Onder meer door het overweldigende besef van de afmetingen van het heelal. Het sterrenstelsel waarvan onze zon deel uit maakt bestaat uit miljarden sterren. En dan zijn er miljarden sterrenstelsels. Dat maakt het moeilijk te geloven in de uniciteit van al hetgeen het christendom ons te geloven voorhoudt. Dat soort vragen vliegt mij soms aan. Laat ik zeggen dat ik hoop dat er een leven na de dood is."

Toch heeft Van Agt de deur naar het katholieke geloof niet gesloten. "De rituelen zijn prachtig. Er is innige verbondenheid in herkenning en herinnering. De teksten van de vieringen, vooral de Latijnse zijn wondermooi. Mijn geloof in wonderen heb ik niet verloren. Anders had ik me niet voor de kwestie Palestina ingezet."

Antoine Bodar wees in dit blad (1) op de gevaren van de ontzuiling van de christelijken. De islam zou het religieuze terrein kapen, als katholieken en andere christenen niet fier op hun geloof zouden zijn, zo stelde hij. Van Agt ziet dat gevaar niet. "Het christendom heeft gruwelijke kruistochten voortgebracht en bloedige godsdienstoorlogen. Heden zie ik overigens nergens ter wereld excessen door toedoen van christenen, vergelijkbaar met die nu door IS(IS) worden gepleegd."

Toekomst Nederland

Nederland staat voor grote uitdagingen om nieuwe immigratiestromen aan te kunnen. "Er is een volksverhuizing gaande, maar dat zien we niet zo omdat we er middenin zitten. Dat kun je niet in je eentje reguleren. We moeten veel meer in Europa zoeken naar oplossingen voor de integratieproblematiek. Overigens is de toestand in bijvoorbeeld Parijs en Marseille veel ernstiger dan in Nederland."

In de toekomst ziet hij het politieke bestel steeds meer naar het Amerikaanse model toegroeien. "De culturele invloed van Amerika is waanzinnig groot. We spreken al geen Nederlands meer, maar steenkolenengels. Ik maak me zorgen om de kritiekloosheid waarmee we deze – mede door het geld geleide – culturele veroveringen toelaten. Is het niet kwalijk dat in Amerika een presidentskandidaat astronomische bedragen moet bijeenbrengen om kans te maken verkozen te worden? Wat zegt dat over de kwaliteit van de Amerikaanse democratie?"

Het is een reëel risico dat over een jaar of tien de commercialisering van de politiek ook in Nederland onzalig ver gevorderd zal zijn. De politieke campagnes zullen tegen die tijd meer en meer betaald worden door derden."

Maar was het verzuilde systeem waarmee Van Agt opgroeide beter dan de huidige media-democratie? "In mijn kring stemde iedereen KVP. Niemand dacht erover om iets anders te stemmen. Ik ben geen voorstander van het verzuilde systeem van weleer. Mensen waren amper betrokken bij de toekomst van hun land."

Aristocratie

Abrupt zet hij zijn bier te hard op de tafel en veert overeind: "Ik zou willen pleiten voor een heel ander systeem. Het democratische systeem zoals wij dat hebben opgetuigd heeft iets ongerijmds. Het is toch eigenlijk vreemd dat bekwame en wijze mensen,

jaar of daaromtrent. Waarom zou het dan overmorgen niet heel anders kunnen zijn? Wat mij betreft verenigen wij ons tot één global village. Dat zult u wel een gedachtespinsel vinden. Maar we kunnen stappen in de goede richting zetten. De eerste stap is dat we naar vermogen en tegen de waan van de dag in blijven werken aan Europese integratie. Dat proces verloopt te moeizaam en te krakkemikkig. Gelukkig heeft D66 het concept van Europese integratie consistent verdedigd en gesteund. Dat heb ik altijd geweldig gevonden."

Van Agt was niet alleen premier, maar ook Europees ambassadeur in Amerika en Japan. Zijn politieke carrière is voorbij. In terugblik heeft hij vooral waardering voor het internationale werk. "Iets mooiers dan een topfunctie in de United Nations kan ik me niet voorstellen. Graag had ik bij een vredesproces betrokken willen zijn, bijvoorbeeld bij het Israël-Palestina conflict.

van het CDA. De Jonge Democraten zouden de Jonge Democraten niet zijn als ze de kans zouden laten liggen om dit icoon te strikken voor de moederpartij. Mede-interviewer Tom Kunzler somt de voordelen op en overhandigt de ex-premier het lidmaatschapsformulier. Of Van Agt uit het veld geslagen is door de assertieve brutaliteit, of dat hij het daadwerkelijk overweegt, blijkt niet helemaal uit zijn non-verbale communicatie. Wat wel duidelijk is, is dat hij aan het denken is gezet.

"Vrinden", besluit van Agt op zijn karakteristieke manier. "Ik heb mijn meisje beloofd enigszins op tijd thuis te zijn. Ik stop jullie D66-formulier in mijn borstzak, zo blijft D66 altijd dicht bij mijn hart." Een warme knipoog onderschrijft zijn statement. Een stevige, lange handdruk volgt. "Het was me een waar genoegen."

'Ik zou graag het beheer van ons land aan de aristoi, de besten, willen toevertrouwen'

mensen met kennis en ervaring, geen sikkepit meer zeggenschap hebben dan willekeurig welk leeghoofd. Is het elitair wat ik zeg? So what! Het is bizar dat de beste geesten in ons land electoraal de gelijken zijn van elke snotneus op straat. Als er een realiseerbare oplossing voor zou zijn, zou ik graag het beheer van ons land aan de aristoi, de besten, willen toevertrouwen."

Als we dan toch vergezichten gaan schetsen: hoe zouden we Nederland over een tiental jaren in de grotere context moeten zien? "De lezer zal dit misschien aanmerken als naïef, maar voor mij is de aarde ons enige tehuis. Ik ben dus niet-nationalistisch. Het vooruitzicht deert mij niet dat – wie weet wanneer – onze nationale symbolen – het Wilhelmus, het koningshuis en de driekleur – zullen teloorgaan in de golfstroom van de geschiedenis."

Europese Integratie boven

Van Agt heeft zichtbaar plezier in de vragen die dit bij ons oproept. "Och mensen, besef toch dat in het licht van de geschiedenis van de mensheid Nederland pas gisteren is ontstaan. Ruim vier eeuwen geleden bestond Nederland nog niet. Er is trouwens geen land in Europa dat ouder is dan twaalfhonderd

Maar, ik mag niet klagen. Mijn leven is bijzonder rijk geweest, in immateriële zin. Bovendien kan ik de strijd ook vanaf de zijlijn voeren. Met geestverwanten uit politiek en rechtswetenschap zal ik blijven ijveren voor een rechtvaardige oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict. Ik weet me daarbij gesteund door steeds meer Nederlanders – dat doet me deugd."

Advies aan Jonge Democraten

Speciaal voor jou – de lezer – heeft Van Agt nog een advies. "Ik wil de Jonge Democraten meegeven dat als we niet zuinig en alert zijn op de voortgaande ontwikkeling van het internationale recht, dat dan de wereld zal verworden tot een jungle. We moeten niet vergeten dat dit recht pas in de eerste fase is. Voor een nieuwe globaliserende wereld, dat ene groot dorp, hebben we recht nodig. En als we dat beetje recht dat we nu hebben voortdurend blijven schenden en veronachtzamen, dan verduisteren wij de perspectieven voor een vreedzame, stabiele en rechtvaardige wereld in de toekomst. Dan wordt onze wereld een jungle. Ik wil jullie, bij D66, vragen om daarvoor te waken."

Een CDA-voorman die zoveel complimenten geeft aan D66 en twijfels uit over de toekomst

Dirkjan Tijs
Voorzitter Jonge Democraten

Het is ontzettend inspirerend om te zien hoe gepassioneerd betrokken Dries van Agt nog is bij de politiek in binnen- en buitenland. De oud-premier is het levende bewijs dat idealisme niet aan leeftijd verbonden is, en daarin hoop ik dat hij een inspiratiebron is voor alle Jonge Democraten. Ik ben verrast door van Agt's kosmopolitische kijk op de natiestaat, en enthousiast over zijn vurige pleidooi voor verregaande Europese integratie. Wel geloof ik dat de grote kloof tussen burger en Brussel deze integratie in de weg staat, en daarom kan ik zijn pleidooi voor een meer aristocratisch politiek systeem niet delen. Mijn nieuwsgierigheid naar het lot van het D66-lidmaatschapsformulier is erg groot. Mocht de overstap toch een stap te ver zijn, wellicht is lidmaatschap van sympathisantenvereniging Vrienden van de Jonge Democraten het overwegen waard!

To wob or not to wob?

'De overheid betracht bij de uitvoering van haar taak **openbaarheid** volgens regels bij de wet te stellen'

– Artikel 110 van de Grondwet

Minister Plasterk kondigde onlangs aan dat de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) een aanpassing krijgt. De Vereniging Nederlandse Gemeentes (VNG) klaagde namelijk steen en been over het misbruik van de Wob. Als een overheidsorgaan niet binnen de gestelde termijn de gevraagde informatie aan de opvrager kan aanleveren kan er namelijk een dwangsom geëist worden. Volgens de VNG reden voor gelukszoekers om een breed scala aan 'moeilijke vragen' bij gemeentes neer te leggen om zodoende rijk te worden over de rug van de transparante overheid.

Door: Tom Kunzler (verkiezbaar Provinciale Staten Utrecht), i.s.m. Michael Klos

Als historicus kwam ik voor mijn studie met regelmaat in een archief. Stapels documenten die je netjes moest aanvragen en met zorg moest behandelen om ze voor het nageslacht te behouden. In het jaar 2000 kwam dit neer op 591 kilometer aan overheidsarchief. De archieven van de toekomst zijn echter in steeds grotere mate te raadplegen via het internet en zullen steeds minder papieren moeten verwerken. De overheid, gebonden aan de Archiefwet, is verplicht binnen 20 jaar – uitzonderingen daargelaten - de te bewaren stukken te openbaren. Als je daar niet op wil wachten ben je dus aangewezen op het indienen van een informatieverzoek volgens de Wet openbaarheid van bestuur of op een proactief bestuursorgaan die het netjes voor je op de eigen website zet. En juist op dat laatste punt gaat het vaak mis!

De overheid produceert data als een malle. Data die dankzij ons belastinggeld verzameld is. Ik vind dat ik daarom het recht heb om deze data in te zien, sterker nog: openbaarheid en transparant bestuur is een recht. Maar gelukkig zit het in Nederland goed met de transparantie en kan ik nu ophouden met het schrijven van dit stuk. Of toch niet?

De wantrouwende overheid

"Waarom wilt u dit dan weten, meneer? Wij hebben geen tijd om u bij deze vraag te helpen, probeert u het na de zomer nog eens. Onze prioriteiten liggen momenteel anders. Wij vinden het niet wenselijk om de bestanden in het originele formaat aan u te verstrekken, aangezien dan het gevaar bestaat dat een ieder de data kan wijzigen. U kunt deze bestanden ontvangen maar dan moeten wij ze op een CD-ROM branden en daar rekenen wij een paar honderd euro voor."

Zomaar een greep uit de reacties die ik heb ontvangen van overheden toen ik vroeg of zij wilden meedoen aan een initiatief voor financiële transparantie genaamd www.openspending.nl.

Het opsturen van Excel-bestanden met informatie over inkomsten en uitgaven bleek voor sommige overheidsorganen een brug te ver. Natuurlijk kun je informatie altijd Wobben, maar daarmee dwing je een overheid om informatie te verstrekken. Draagvlak voor transparantie creëer je daarmee niet. Dat is precies wat er in mijn ogen schort aan grote delen van het Nederlandse overheidsapparaat: het gebrek aan draagvlak voor transparantie. Terwijl juist transparantie de informatiepositie en betrokkenheid van

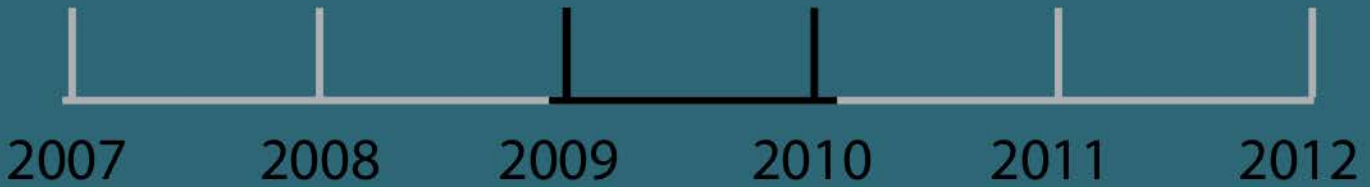
mensen enorm kan bevorderen. De overheid weet van alles van ons, maar wat weten wij precies van deze overheid? Een Wob-verzoek als dwangmiddel is helaas nog broodnodig. Zonder de dwangsom verliest de informatievrager een belangrijke stok achter de deur om informatie vrij te krijgen.

Drop the Wob?

Heeft de VNG dan gelijk met betrekking tot het misbruiken van de Wob? Uiteraard zijn er voorbeelden van lieden die maar al te graag wat geld verdienen met het opvragen van informatie. Zo berichtte de NRC op 25 juli 2013 over een man uit Berkel en Rodenrijs die bij de Friese gemeente Tytsjerksteradiel alle documenten opvroeg waaruit zou blijken hoe de gemeente in het verleden en de toekomst met haar inwoners communiceert. De gemeente voldeed braaf aan dit verzoek, maar vergat daarbij een document waarin werd uiteengezet waarom Tytsjerksteradiel een bepaald lettertype gebruikte. De man uit Berkel en Rodenrijs maakte bezwaar, kreeg het document alsnog plus de wettelijk verschuldigde proceskosten van €472. Dit kan duiden op een obsessieve interesse in gemeentelijke lettertypes maar riekt naar misbruik. De SEO schatte dat 21% van de Wob-verzoeken bedoeld is om geld te verdienen. Hier vanuit gaande betekent dit dat minimaal 4 op de 5 Wob-verzoeken afkomstig is van betrokken burgers of journalisten.

Bij de overheid, de politie niet meegerekend, kwamen in 2009/2010 volgens het SEO 9.584 Wob-verzoeken binnen. Het onderzoeksbureau schat de jaarlijkse kosten van deze verzoeken tussen de 40 en 69 miljoen euro. Het opvallende is dat dit fors hoger is dan de kosten van soortgelijke

9,584 wob-verzoeken

van de verzoeken
komt van
betrokken burgers
of journalisten

40-69
miljoen euro
kosten al
deze verzoeken

kost de gemiddelde
afhandeling van
een verzoek

informatieverzoeken in het buitenland. Worden er in ons land dan fors meer Wob-verzoeken ingediend? Integendeel. In Nederland wordt er één verzoek per 2.000 inwoners ingediend, terwijl de verhoudingen in Ierland liggen op 1 op 320 en in het Verenigd Koninkrijk op 1 op de 500. In Ierland kostte een verzoek gemiddeld €507 en in het Verenigd Koninkrijk kwam dit neer op €483. In Nederland lagen de geschatte kosten van een enkel Wob-verzoek op €4.844. Daarbij duurde de afhandeling van een verzoek in Nederland op 61 uur, fors hoger dan de 7,5 uur in Ierland en 16,4 uur in het Verenigd Koninkrijk.

Nederland presteert vergeleken met deze landen dus erg slecht op kosten en verwerkingstijd. Zijn Ierland en het Verenigd Koninkrijk door het grotere aantal informatieverzoeken efficiënter gaan werken? Wellicht. Maar een veel betere verklaring is actieve openbaarheid. Het Verenigd Koninkrijk publiceert zeer veel overheidsinformatie als open data, waardoor informatie makkelijker te vinden is. Daardoor is er minder tijd en geld gemoeid met het verwerken van de verzoeken. Het schrappen van de dwangsom in de huidige Wob is een halfslachtige maatregel waar de 79% eerlijke Wobbers, zoals onderzoeksjournalisten en betrokken burgers, de dupe van kunnen worden. Actieve openbaarheid zou daarom een oplossing zijn waar zowel de overheidsfinanciën als de burger tevreden mee is.

Toekomstbeeld in 2024

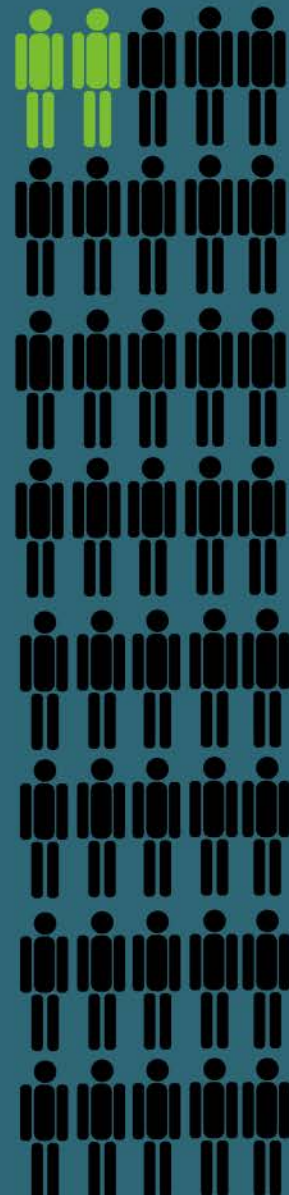
In het actieplan Open Overheid 2017 schrijft het ministerie van Binnenlandse Zaken zelf dat "open data" maatschappelijke en economische waarde heeft. De opsteller van dit actieplan verkeert in goed gezelschap. Zo schreef

Barack Obama in zijn memorandum over overheidstransparantie dat transparantie voor een efficiënter en effectiever overheidsbestuur zorgt. Actieve openbaarheid bespaart de overheid en dan is het heel mooi meegenomen dat het de openbaarheid van bestuur een dienst bewijst. Gezien mijn ervaring met overheidstransparantie behoeft dit nog een grove cultuuromslag, de mooie woorden van het ministerie van Binnenlandse Zaken ten spijt.

Momenteel ligt het initiatiefvoorstel 'Wet open overheid' van de Kamerleden Voortman (GL) en Schouw (D66) in de Tweede Kamer. Dit wetsvoorstel zorgt ervoor dat overheidsdocumenten actief openbaar gemaakt dienen te worden. De wet spreekt over 'informatie over het beleid, de voorbereiding, uitvoering, naleving, handhaving en evaluatie.' Daarbij komt er een register zodat geïnteresseerden weten welke informatie er voorhanden is, wat de informatiepositie van de burger ten goede komt.

Willem-Alexander sprak in zijn eerste Troonrede over de participatiesamenleving. Als sociaal-liberaal hoop ik van harte dat in 2024 onze overheid haar burgers vertrouwd en in staat stelt om zichzelf optimaal te informeren over onze democratische rechtsstaat. Alleen dan kan deze participatiesamenleving écht ontstaan. De 'Wet open overheid' van Voortman en Schouw legt het fundament voor deze cultuuromslag binnen de overheid. De weg naar 2024 ligt dus open!

1 op de 2000
burgers
dient
wob-verzoek

De Goudkoers in 2024

Over de noodzaak
tot een vernieuwde
discussie over de
kroonjuwelen

Door: Julian Lambermon

Een dag voor de start van mijn zomervakantie klonk er rond vijven een doffe knal vanuit de gang. Van Mierlo was op de mat gevallen. Het lezen van "Een Krankzinnig Avontuur" leek me een goede bezigheid tijdens mijn niet-zo-krankzinnige week rust op de Griekse stranden. Eerlijkheid gebiedt echter te zeggen dat de inhoud me enigszins teleurstelde. Ondanks de geweldige schrijfstijl in de gebundelde essays en zijn visionaire blik ten aanzien van onder andere de individualisering van de Nederlandse samenleving valt van Mierlo in een periode van 40 jaar meerdere malen in herhaling met zijn bekende ideeën. Waarom veel van de kroonjuwelen geen wetmatig gestalte hebben kunnen krijgen lijkt een groot raadsel. Sterker nog, de D66-fractie lijkt ze, ondanks het recente akkoord over het correctieve referendum, tamelijk onverschillig te hebben opgeborgen zonder enig idee over een toekomstige invulling van deze partijkennmerken. Wanneer zien we Pechtold nog een vlammend betoog houden voor verdere democratisering van het stelsel? Voor verdere betrokkenheid van burgers en vertegenwoordigende organen bij onderwerpen als bijvoorbeeld bezuinigingen in de zorg? En niet ten minste: Wanneer gaat D66 weer eens een aantal stappen vooruit lopen in het filosoferen over een nieuwe manier van politiek bedrijven?

De politiek loopt standaard een aantal stappen achter op de ontwikkelingen in de maatschappij. Dit verklaart grotendeels waarom D66 nooit aan de hand van de meest fundamentele ideeën van de partij, te weten het streven naar staatsrechtelijke vernieuwing en democratisering van het stelsel, electoraal succes wist te halen. Zo was de tot nu toe grootste overwinning in 1994 vooral te danken aan het non-confessionele karakter van de partij en de progressieve standpunten over bijvoorbeeld medisch-ethische kwesties. Pas tegen het einde van Paars-II werd duidelijk dat de burgerij (zoals van Mierlo dat zo mooi noemde) van de politiek ging eisen wat zij vanaf eind jaren 50 van de maatschappij was gaan eisen: Openheid, massa-informatie en mededingingsrecht bij zaken die men aanging. Aan het eind van de eeuw verdedigde D66

geïnformeerd zijn en in gelijke condities te verkeren, wat de facto onmogelijk is. Óf je slijpt het kroonjuweel van het referendum bij aan de tegenwoordige tijd zodat het in 2024 met trots gedragen kan worden, of je zult genoodzaakt zijn dit electorale instrument aan populistische overhandigen voor een vriendenprijsje.

Over democratisering gesproken: Wat is er eigenlijk over van dit streven? Pechtold bedrijft met zijn deelname aan het huidige akkoordenstelsel een oude vorm van politiek die het vertrouwen niet ten goede komt. Ik onderstreep de belangen van de electorale meerderheid, en ook de noodzaak van het snelle handelen en het vertegenwoordigen van D66-belangen in de onderhandelingen, maar daar houdt het verder bij op. Als er iets is dat een moderne vorm van achterkamertjespolitiek

veel meer faciliterend moeten zijn; Ze zal processen moeten begeleiden tezamen met belangenorganisaties vanuit het onderwerp ter sprake. Het sociale akkoord uit 2013 was hiervan het perfecte voorbeeld; Het kabinet begeleidde een proces dat gestuurd werd door wensen en expertise van de werkgevers en werknemers. D66, grijp de kans om in volgende spelrondes hierin als dé hervormerspartij voorop te lopen!

Een vergrote betrokkenheid van mensen, in de vorm van het betrekken van belangenbehartigingsorganisaties bij politieke besluitvorming, kan enorm bijdragen aan een versterkt vertrouwen in de politiek als geheel. Daar ligt sowieso één van de grootste uitdagingen voor de politiek in de komende tien jaar. Het vinden van pragmatische politieke antwoorden op

'D66, grijp de kans om in volgende spelrondes voorop te lopen, als dé hervormerspartij!'

deze kroonjuwelen echter als een tandeloze tijger en gingen Fortuyn en de zijnen er met onderwerpen als transparant bestuur, een rechtstreeks gekozen premier en burgemeester en het referendum aan de haal. Het is nu een dringende noodzaak om, na de opkomst van pseudo-Fortuyns als Verdonk en Wilders, de regie hierover weer in eigen hand te nemen.

Gebeurt dat niet, dan loopt D66 op momenten het gevaar de clown van de Kamer te worden. Een aantal van de gouden ideeën van destijds hebben nooit gestalte gekregen in de wet en liggen roerloos op de onderste plank. Het komt steeds vaker voor dat D66 op het verkeerde been wordt gezet, zoals recent in het debat over de Europese Unie. Zo verkondigden de PVV en SP in canon dat D66 haar eigen principes verloochende door geen steun te geven voor het referendum over 'Europa', wat de fractie in een ongemakkelijke spagaat bracht. Van Mierlo was zich er dondersgoed van bewust dat een referendum, al dan niet bindend, alleen van waarde kan zijn indien alle voorwaarden aan de theoretische kaders voldoen; De deelnemers dienen volledig

weerspiegelt is het wel het huidige puzzelspel dat "Stel Het Akkoord Samen!" heet. Afgezien van de enkele gelekte stukken informatie tussendoor weten de burgers, de instanties en de te saneren organisaties pas wanneer de bezuinigingen bestempeld zijn waar, en in welke mate er gesneden gaat worden. Top-down wordt besloten hoe de artsen, verpleegsters, maatschappelijke zorgdragers enzovoorts dienen om te gaan met de mindere middelen. Van bottom-up bestuur is maar mondjesmaat sprake.

Wie beter dan de mensen aan de onderkant van de organisatie weten waar werkwijzen verbeterd kunnen worden, waar zaken overbodig zijn en waar dus eventueel gesneden zouden kunnen worden? Niemand anders dan zichzelf hebben er dagelijks mee te maken, dus het zal in samenwerking met onder andere deze mensen moeten gebeuren. Het zal ongetwijfeld een analyse zijn die te eenvoudig is, maar laat dit het streven zijn: Democratisering anno 2014 kan alleen in samenwerking met diegene die beïnvloedt worden door politieke besluitvorming. De politiek zal in 2024

diepgewortelde onderbuikgevoelens ten aanzien van bijvoorbeeld de bezuinigingen in de collectieve sector, maar ook het integratievraagstuk en Europa zal een enorme houvast bieden tot verder herstel van vertrouwen in de (regionale) politiek. Ik roep D66-varianten op om onuitputtelijk de dialoog te blijven aangaan, juist met diegene waarvan door vele verondersteld wordt dat zij "onmogelijk van gedachte zouden kunnen wisselen." Laat D66 voorop lopen in een vernieuwde discussie over transparanter bestuur, over verdere democratisering en het toegankelijker maken van de politiek, om zo te streven naar een democratie waarin die pragmatische antwoorden gezamenlijk gevonden kunnen worden. Dat zal tevens een democratie moeten zijn waar mensen over de grenzen van politieke voorkeur kunnen kijken, en bewindspersonen ten volle kunnen vertrouwen ondanks de verschillen in opvatting. Laat de breed gedragen positieve opinie over Frans Timmermans een voorbeeld zijn voor toekomstige politici. Utopisch? Wellicht. Ik vind het het proberen waard.

Van **bierviltje** tot beleid

Ilja Boelaars

De vechtgrage pensioen-pitbull

Waar Ilja gaat, vluchten de pensioenbazen. Dankzij zijn inzet groeide de Jonge Democraten de afgelopen jaren uit tot factor van belang in het pensioendebat. Dachten de hoge heren bij de pensioenfondsen korte metten te maken met 'die snotneuzen' van D66. Inmiddels weten zij wel beter. Het pensioenplan van de JD, JOVD en Jonge Socialisten is sinds de lancering bij Buitenhof veel besproken op pensioenscongressen en in politiek Den Haag. En tot overmaat van ramp versloegen zij ook nog eens de grote vakbonden in een directe verkiezingsconfrontatie.

Door: Timothy Langstraat

Oktober 2010 werd Ilja verkozen tot secretaris voorlichting. Op dat moment had hij al een start gemaakt met zijn carrière: eerst als docent aan de Universiteit Utrecht, later als risicomanagementconsultant. Hij besloot die periode om de pensioenen aan zou pakken. "In dat jaar werd duidelijk dat eindelijk de AOW-leeftijd gewijzigd zou worden. Een paar jaar eerder agendeerden wij dit punt, toen het nog een volkomen politiek taboe was." Dat stimuleerde hem om ook de pensioenendiscussie te lanceren. "We hebben bij de JD een mening over alles, maar welke thema's worden relevant geacht? Bij de pensioenen was een duidelijke strijd tussen jong en oud gaande, terwijl jongeren op geen enkele manier vertegenwoordigd werden. Wij konden daar een relevante positie innemen. Ik had alleen één probleem: Wat was eigenlijk ons standpunt?"

Eind 2010 stuurde Ilja een open uitnodiging naar de vereniging. Alle geïnteresseerden waren welkom op een speciale thema-middag. Samen met toenmalig portefeuillehouder Economie Thomas Bakker vroeg Ilja alle Jonge Democraten daar: "Hoe zou jij het pensioenstelsel ontwerpen?" Men bleek opvallend eensgezind; alle aanwezigen schetsten een beeld waarin de overheid zorgt voor een basis à la AOW. Daarnaast konden mensen, al dan niet verplicht, sparen op een eigen pensioenrekening. "Het afschaffen van de collectiviteit was een gigantisch taboe. Als je iets te zoeken had in de pensioensector (die wordt gedomineerd door de sociale partners) liet je het wel uit je hoofd hiervoor te pleiten. Als Secretaris Pers was ik dik tevreden. Het was een geweldig breekijzer om de discussie los te maken. Later zou ik ook inhoudelijk steeds beter gaan begrijpen waarom het ook gewoon de enige weg voorwaarts was voor ons pensioensstelsel."

"Door de congressen te bezoeken leerde ik hoe de cultuur was. Het is een wereld met zijn eigen jargon en regels, dus in het begin was het onwennig. Het was duidelijk dat deze wereld wel wat opschudding van buitenaf kon gebruiken." Aan het eind van zijn bestuursperiode werd Ilja inmiddels ook op de congressen gezien als expert in pensioenen. Voor het JD-succes was dit echter pas het begin."

De sociale partners besloten in 2011 om de tekorten van de crisis via een rekenruc onder het tapijt te schuiven en zo een miljardenstrop bij toekomstige generaties in de maag te splitsen. Onder de noemer 'PensioenOpStand' organiseerde de JD met een vijftal andere politieke jongerenorganisaties het verzet. Dat werd een politiek succes. Voor het eerst was er in Den Haag serieuze aandacht voor de positie van toekomstige generaties in het pensioenstelsel. De JD werd uitgenodigd voor hoorzittingen in de Tweede Kamer en op het Ministerie van Sociale Zaken en het CPB werd gevraagd de gevolgen van de pensioenplannen voor jongeren door te rekenen. Het gevolg was dat de rekenruc (waar Minister Kamp feitelijk al voor had getekend) alsnog sneuvelde.

Vanaf dit moment was het in politiek Den Haag duidelijk dat de jongerenorganisaties op dit thema een factor waren om rekening mee te houden. Voor Ilja was dit echter nog

niet genoeg. Het echte doel was fundamentele hervorming.

"In 2012 keerde ik vanuit Amerika – waar ik toen promoveerde – terug naar Nederland. We hadden toen het gevoel dat ons pensioenstandpunt goed genoeg was voor een groot podium: Pauw en Witteman of iets dergelijks, maar hoe kom je daar? Samenwerking met andere PJO's was in onze ogen de grootste kans op succes."

JovD en de Jonge Socialisten hapten toe. "Door de samenwerking werden we gezien als de stem van alle politiek geïnteresseerde jongeren. Dat bleek een schot in de roos – zowel Pauw en Witteman als Buitenhof wilden het plan bespreken. De keuze viel uiteindelijk op Buitenhof, waar Ilja namens de JD samen met de JOVD en de JS uitgebreid de tijd kreeg het gezamenlijke plan te bespreken. "Tot die tijd dachten velen 'Ach die jongelui van D66, dat waait wel weer over'. Sindsdien is het individualiseren van de collectieve pensioenfondsen een vast onderdeel van de discussies en meer en meer experts durven zich bij dit standpunt aan te sluiten nu het taboe doorbroken is."

In 2013 was het volgende succes. Door D66 werd het wettelijk afgedwongen dat ook mensen die geen vakbondslid zijn kunnen deelnemen aan de medezeggenschap bij hun pensioenfonds. Pensioenspaarder kunnen op basis van de nieuwe wet vrije verkiezingen afdwingen. Ilja: "Het grootste pensioenfonds van Nederland, het ABP, zag de bui al hangen en maakte een vlucht naar voren. Vrijdagmiddag voor kerst kondigden zij verkiezingen aan; of geïnteresseerde deelnemers aan de verkiezing even binnen drie weken 500 handtekeningen wilden verzamelen. Voor een gemiddelde werknemer een onmogelijke opgave zo tijdens de kerstvakantie. Vakbonden konden uiteraard zonder meer meedoen."

Het LB besloot daarom de niet-vakbondsliden een handje te helpen. Er werd een actie opgezet om de handtekeningen bij elkaar te halen en Ilja ging aan de slag om een kieslijst te maken. Dankzij het netwerk dat hij inmiddels had opgebouwd ontstond er snel een indrukwekkende lijst: aangevoerd door de voormalig pensioenadviseur van de Minister van Financiën en afgesloten door

lijstduwers als voormalig PvdA-staatssecretaris Rick van der Ploeg.

De lijst van de Jonge Democraten won de verkiezingen overduidelijk – vijf van de negentien beschikbare zetels gingen naar de Lijst voor Onafhankelijk Pensioentoezicht. "Dat we zo sterk wonnen kwam als een verrassing. We versloegen zowel Abvakabo/FNV en CNV, bonden met honderdduizenden leden. "Onze ervaring met campagne voeren heeft de doorslag gegeven. Daarnaast zijn 70% van de mensen aangesloten bij het ABP niet vertegenwoordigd door een vakbond. Onze boodschap van onafhankelijkheid sloot beter aan bij hen." Nu blijkt welke impact de JD-lijst heeft gemaakt. "Onlangs was ik op een borrel, om te bespreken hoe het nu bij het ABP ging. Onze vertegenwoordigers gaven aan dat men bij ABP duidelijk nog even moet wennen omdat er ineens proactieve kritische mensen rondlopen. Het mag dan slechts een adviserend orgaan zijn, dit gaat absoluut een culturomslag teweeg brengen."

Leden die ook invloed willen uitoefenen adviseert hij: "Bij je vast. Ga je inlezen, ga naar de congressen over jouw onderwerp, leer de mensen kennen en zorg dat je wordt gezien. Vooral twitter heeft mij op dat vlak veel opgeleverd. Door altijd vooraan te staan met commentaar op de actualiteit, maar ook op de taaie Kamerstukken over jouw onderwerp, bouw je een reputatie op en houden journalisten je in de gaten. Mijn eerste interviews in kranten – Het Financieele Dagblad, De Telegraaf – kwamen zo tot stand. Realiseer je dat je waarschijnlijk langer dan een jaar nodig hebt om echt impact te hebben. En realiseer je dat je het als Jonge Democraten alleen vaak niet redt. Wij hebben vaak een coalitie moeten vormen met andere PJO's om serieus te worden genomen."

Ilja is trots op wat hij heeft bereikt. "Bij elk politiek debat over pensioen gaat het over de positie van toekomstige generaties. Op elk pensioencongres gaat het over individualisering van de collectieve potten. Ik durf wel te stellen dat dat zonder de JD niet was gebeurd... Het heeft mijn kijk op de politiek veranderd. Ik had vooraf nooit gedacht zoveel invloed op het publieke debat te kunnen hebben. De Jonge Democraten is een politieke speeltuin, maar wel eentje waar je ook een wezenlijk verschil kan maken."

Opinie

Elke DEMO krijgen leden de mogelijkheid om hun opinie te schrijven over een thema. De beste drie, geselecteerd op stijl, originaliteit en of ze (ongeveer) binnen de woordlimiet blijven, worden geplaatst in de DEMO. Iedereen mag zo vrij als ze willen het thema interpreteren. Het beste artikel verdient vijf punten voor zijn/haar afdeling, de tweede twee punten en de derde een punt.

Deze DEMO zijn er weer vele artikelen binnengekomen. Buiten de top drie is verder noemenswaardig dat er één artikel is binnengekomen waar onze adjunct-hoofdredacteur zeker vier nachten van wakker heeft gelegen. Verder gaan we daar niet op in.

Milan Assies schreef dit keer het beste stuk, te vinden op de pagina's hier rechts van. Vincent Maessen schreef een emotioneel verhaal over zijn ambivalente relatie met Roermond en D66-raadslid en JD'er Rens Raemakers lichtte zijn opinie over de kloof tussen politiek en burger toe. Wederom veel leesplezier! artikelen binnengekomen. Buiten de top drie is verder noemenswaardig dat er één artikel is binnengekomen waar onze adjunct-hoofdredacteur zeker vier nachten van wakker heeft gelegen. Verder gaan we daar niet op in.

Irak: verleiden,

"Ladies and gentleman, we've got him." Met deze legendarische woorden deelde Paul Bremer de wereld grofweg elf jaar geleden mede dat Saddam Hussein was aangehouden. Maandenlang was er door de coalition of the willing gezocht naar de man die ervan beschuldigd werd zijn bevolking te onderdrukken, te beschikken over massavernietigingswapens en tevens een aanjager te zijn van internationaal terrorisme.

Door: Milan Assies - JD Leiden - Haaglanden

Met zijn vangst leek de door de Amerikanen geleide invasie een niet al te hobbelige weg te zijn geweest. Slechts één onderdeel van de strategie moest nog ten uitvoer gebracht worden, namelijk nation building. Echter, hier ging het mis. De invoering van zogenaamde de-Ba'athificatie en de ontbinding van het Iraakse leger bleken van desastreuze invloed te zijn op de verdere ontwikkeling van het land.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

heden, toekomst(?)

Het proces van de-ba'athificatie, zoals de naam wellicht doet vermoeden, omvatte het verwijderen van leden van de Ba'athpartij uit (semi-)overheidsfuncties. In de eerste vier lagen van de Ba'athpartij werden alle werknemers uit hun functie ontzet, samen met de bovenste drie lagen van alle ministeries. Dit had tot gevolg dat, in tegenstelling tot Bremers schatting van om en nabij 20.000 ontslagen, 85.000 tot 100.000 mensen hun banen verloren, onder wie bijna 40.000 leraren, voor wie lidmaatschap van de Ba'athpartij een baangarantie opleverde. Van bijna alle van belang zijnde instellingen en organisaties die onder de (semi-)overheid vielen, was het bestuur verdwenen.

In de fragiele situatie die toen ontstond, installeerden de Amerikanen vervolgens een Sjiiitische regering. De meerderheidsgroepering, die dit privilege nooit eerder had, focusde zich vervolgens voornamelijk op haar eigen mensen. Maliki, Iraaks premier van 2006 tot eerder dit jaar gebruikte zijn macht om politieke tegenstanders (op een enkele uitzondering na Soennieten) van het toneel te laten verdwijnen. Zeker na zijn herverkiezing in 2010 werd hij meer dan eens beschuldigd van pogingen alle macht bij de Sjiieten neer te leggen en banden met Iran te gebruiken om in eigen land politiek sterker te staan. Dit zorgde voor een steeds maar groeiende kloof met de grote Soennitische minderheid.

al toegezegd de Koerden met veel zwaar materiaal te gaan steunen. Eerder had zij hiervan al een aanwijzing gegeven door IS openlijk te beschuldigen van genocide, een woord dat niet veel wereldleiders eerder in hun mond hadden durven nemen. Deze acties van het invloedrijke Duitsland, opgeteld bij eerdere sterke bewoordingen en bombardementen van de VS, voorspellen wellicht ook zwaarder ingrijpen van andere landen.

Hoe deze oorlog tot zijn einde gaat komen, is op dit moment lastig te voorspellen. Mocht ISIS niet verdreven worden uit Irak, dan is het volgens veel analisten de vraag in hoeverre het compromisloze karakter van de organisatie, dat op ze op de korte termijn helpt, op de lange termijn houdbaar is. Regionale allianties zijn vaak een bron van stabiliteit en hun afwezigheid zou fataal kunnen zijn.

Mocht het niet zover komen – en laten we het hopen – dan is het misschien goed een oud idee uit de kast te halen. In 2007, kwam senator Joseph Biden met het idee van een federaal Irak. Zijn plan, dat de facto tot opsplitsing van het land zou hebben geleid, kon destijds vrijwel op alleen maar hoon rekenen, maar wordt tegenwoordig steeds meer serieus genomen. De wederzijdse afkeer tussen Soennieten en Sjiieten, samen met al het sektarisch geweld dat hierbij komt kijken, samen met de speciale, meer onafhankelijk status van Irak, laat geloven dat splitsing misschien wel de enige oplossing is voor stabiliteit in de Iraakse regio's. De tijd zal leren of dit daadwerkelijk zo is.

'Een ware oorlog van sektarisch geweld'

Hierop volgde de ontbinding van het Iraakse leger. Het idee was afgeschoten door verscheidene prestigieuze Amerikaanse instituten, die onder andere wezen op het gevaar van grote groepen vernederde, bewapende en werkloze mannen, maar ook hier liet Bremer zich niet door afleiden. Om en nabij 700.000 mensen werden door dit proces getroffen. Door geen onderscheid te maken tussen fervente aanhangers van Saddam en gematigden, tussen soldaten die hadden gevochten tegen de Amerikanen en soldaten die niet aan de strijd waren begonnen, jaagde hij grote groepen in de Iraakse samenleving tegen zich in het harnas en benadrukte op deze manier de bezettersrol van de Amerikanen.

In deze extreem onzekere situatie is afgelopen jaar IS(IS) binnengewandeld, een Soennitisch militante organisatie. Deze gebeurtenis, met al haar consequenties, heeft de situatie in Irak doen veranderen in een ware oorlog van sektarisch geweld. De jarenlange doorgeërfde polarisatie tussen Soennieten en Sjiieten heeft inmiddels geresulteerd in een grote aanwas van nieuwe leden van IS, die zelfverklaard voorvechter van de Soennitische zaak zijn. Onder hun banieren zijn het afgelopen jaar talloze gruwelijkheden voorgevallen.

Ook het oog van 'het Westen' kan zich vrijwel onmogelijk aan deze taferelen onttrekken. De afgelopen maanden heeft het, in een poging een tegenbeweging te mobiliseren of ondersteunen, de samenwerking met de Koerden gezocht. Het is de vraag hoe ver het Westen wil gaan. Angela Merkel heeft

Van zonnekoning tot gotspe

We schrijven 16 oktober 2012. Een ietwat beneveld bestuurslid van de Jonge Democraten Limburg typt ijverig een cursiefje met de titel 'Uitnodiging activiteit Jonge Democraten Limburg' aan een Roermondse wethouder. Na uitvoerig checken klikt deze Roermondenaar hoopvol op de knop 'Verzenden'. Een uitnodiging zoals ze zo vaak door bestuursleden van de JD worden verstuurd. Een dag later komt de reactie, hij wil komen! Die avond vloeit het Alfa pilsener rijkelijk.

Door: Vincent Maessen – JD Limburg

Drie dagen later, op 19 oktober 2012 valt de Rijksrecherche binnen bij dezelfde wethouder en tevens senator. Een aardshok van 5,8 op de Schaal van Richter, zoals de inwoners van 'Remunj' die sinds 1992 niet meer hebben gevoeld, schiet door de stad. De alom (in zijn stad) gerespecteerde politicus Jos van Rey, verandert in een dag in de schlemiel van de landelijke politiek. De man die van Roermond een stad maakte waar jaarlijks 5 miljoen toeristen uit de hele wereld op afkomen, blijkt niet zo koosjer te zijn als mijn politieke antenne me tot dan toe liet geloven. Mijn idee om dit Eerste Kamerlid langs te zien komen bij de JD is per direct geprullemandeerd.

Van kinds af aan kreeg ik te horen hoe de bewuste wethouder als eerste in 1998, 2002, 2006, en 2010 volstreekte openheid van zaken gaf over zijn doen en laten. Iets wat in 1998 allerm minst gebruikelijk was voor een wethouder. Of het rapport van de Commissie Sorgdrager in maart 2012, waar noemenswaardige belangenverstrengeling definitief tot het rijk der fabelen werd verwezen. Mede doordat een familielid in de jaren 90 als voorzitter van de VVD Roermond intensief met Van Rey had samengewerkt, merkte ik dat ik wellicht jarenlang oogkleppen op had gehad. In mijn stamkroeg ging de discussie niet meer over de dronken tafere len op het laatste schuttersfeest, maar over de toekomst van Roermond. De stad was immers besmeurd. Voor het eerst schaamde ik me uit mijn geboortestad afkomstig te zijn.

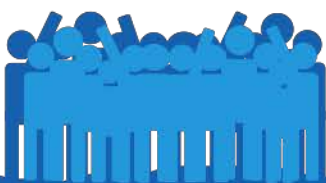
Roermond ligt bestuurlijk in duigen. Zo rooskleurig als de economie er in de stad voor staat, zo dieprietst zijn de interne tafere len in het stadhuis aan de Markt. Totdat er zekerheid komt over de stand van zaken rondom de beschuldigde maar na twee jaar niet aangeklaagde wethouder, zal het vertrouwen in het stadsbestuur dalen tot een lager niveau dan de nieuwe hit van Nick & Simon. Het vertrouwen van de lokale bevolking in Jos van Rey is namelijk nog altijd present, blijkens de uitslag van het burgemeestersreferendum van de JD Limburg enkele jaren geleden. 60% koos toen 'El Rey' als gewenste burgervader. Ofwel mijn stadsgenoten en ik houden onszelf voor het lapje, ofwel het Openbaar Ministerie heeft de politiek van een stad naar de gallemiezen geholpen met discutabele beschuldigingen. Mij is het om het even, zolang de status quo maar wordt beëindigd.

Afijn, door naar het heden. Twee jaar van vermoedens en geruchten in de pers zijn verstreken. Al twee jaar wacht ik op een bericht van het Openbaar Ministerie dat er een zaak is, en dat Roermond de hele kwestie achter zich kan laten. Intussen etterde de zaak namelijk voort in de lokale politiek. De VVD werd gedecimeerd. Rapporten over mislukte culturele projecten met miljoenschade. Een nieuwe partij die in haar eerste verkiezing tien zetels haalde, waarna een cordon sanitaire werd gebouwd door de rest van de raad. Ook mijn eigen partij deed hier tot mijn grote spijt aan mee. Weer die schaamte...

Enfin, ik wil de trots voor mijn stad terug. Het moet in de kroeg weer over de scheidsrechtersbeslissingen jegens Roda JC gaan, of de koppijn-kwaliteit van Lindeboom-pils. Met heel mijn chauvinistisch hart hoop ik dat het Openbaar Ministerie zélf eens duidelijkheid geeft, net zoals de persoon die ze al twee jaar onderzoeken. Tot die tijd loop ik mistroostig over het Munsterplein, en heeft de Roerkade voor mij net wat minder cachet en bravoure dan vroeger.

Op weg naar 2024: 'De eeuwige kloof tussen burger en politiek'

Of het nu 1970, 2000 of 2014 is: altijd wordt er wel gesproken van 'een kloof tussen burger en politiek'. De heersende opvatting is al snel dat er een kloof is en dat die kloof ongewenst is. Maar klopt dat wel?

Door: Rens Raemakers - JD Limburg

Het percentage burgers dat tevreden is met de democratie ligt in Nederland op 77%. Vergeleken met de rest van Europa is dat zeer hoog: alleen Luxemburg en de Scandinavische landen scoren beter. Het vertrouwen in het parlement, de regering en politici ligt weliswaar veel lager dan het vertrouwen in de democratie (alle drie tussen de 45% en 55%), maar in vergelijking met de andere landen behoort Nederland nog steeds tot de koplopers. Als er dus al sprake is van 'een kloof', dan lijkt deze kloof inherent aan een democratisch bestel. Bovendien hoeft een lager niveau van vertrouwen in parlement, regering en politici niet eens bezwaarlijk te zijn. Juist het relatief hoge vertrouwensniveau in de democratie maakt dat kiezers hun wantrouwen in de huidige politici door middel van nieuwe verkiezingen kunnen uiten. De grote electorale volatiliteit van de laatste jaren is daarom evenmin problematisch. Vroeger stemde men vanuit zijn of haar zuil steevast KVP, CHU of PvdA; nu denken kiezers kritisch na en veranderen ze geregeld hun stem. Dat hoort juist bij een open democratie!

"Oké," zal men zeggen, "maar hoe valt dan de opkomst van 'populisten' als Fortuyn en Wilders te verklaren? Dit is toch het beste bewijs voor het bestaan van een kloof?" Inderdaad is er in de vroege jaren 2000 een significante vertrouwensdaling waar te nemen, hetgeen samenhangt met de opkomst van Pim Fortuyn. Echter, dergelijke fluctuaties komen volgens politicologen vaker voor en herstellen zich altijd weer vanzelf. In 2012 is het vertrouwen in de democratie dan ook weer op het niveau van 2000 en is het

zelfs veel hoger dan in de volledige jaren zeventig.

En er zijn meer aanwijzingen dat er tegenwoordig een kleinere 'kloof' is dan in de jaren zeventig. Politicoloog Andeweg stelt namelijk dat in de jaren zeventig de leden van de Tweede Kamer veel 'linkser georiënteerd' waren dan de Nederlandse kiezers. De opvattingen van Kamerleden overlappen slechts voor 55% met de opvattingen van de kiezers. In 2006 blijkt dat er een enorme inhaalslag is gemaakt. Door de opkomst van de LPF zijn ook andere partijen 'naar rechts' opgeschoven en is de overlap in opvattingen tussen Kamerleden en kiezers gestegen naar 89%! Als men populisme dus al ziet als een manifestatie van de kloof, dan biedt het tegelijkertijd ook de beste oplossing voor verkleining daarvan.

Het gaat zelfs zo ver dat sommige politicologen vinden dat de kloof tegenwoordig te klein is. Politicoloog Ankersmit concludeerde in 1996

al dat een te kleine kloof forse nadelen heeft: politici durven geen moeilijke besluiten meer te nemen, waardoor de problemen steeds vooruitgeschoven worden. Dit blijken jaren later profetische woorden te zijn geweest: de politiek heeft almaar geweigerd in te grijpen in hypotheekrenteaftrek, ontslagrecht en pensioenleeftijd, met alle gevolgen van dien. Pas de laatste jaren is daar – onder druk van D66 – verandering in gekomen. Ook in normatief opzicht is er veel te zeggen voor een 'gezonde kloof' tussen burger en politiek. Politici moeten het algemeen belang behartigen, en daarbij moeten zij continu belangen van (groepen) burgers tegen elkaar afwegen. Komen politici 'te dicht' bij bepaalde burgers, dan ligt het gevaar van vriendjespolitiek en corruptie op de loer. Het is juist goed als politici een bepaalde afstand hanteren, waardoor zij in staat zijn objectief en onafhankelijk te oordelen. Soms zijn deze besluiten erg pijnlijk, maar deze zijn op de lange termijn nu eenmaal 'in het algemeen belang'.

Is er dan geen enkel probleem met onze democratie? Hoeven we richting 2024 geen democratische vernieuwingen meer door te voeren? Nou, dat is wat veel gezegd. De burgemeestersbenoeming verloopt nog steeds erg ontransparant, de Eerste Kamer wordt indirect gekozen en doet dubbel werk en de tweestrijd bij Tweede Kamerverkiezingen resulteert steevast in een regering van antipolen die niemand echt gewild heeft. Deze problemen moet D66 ook het komende decennium vanuit een constructieve houding op de agenda blijven zetten. Niet door te claimen dat er een groot vertrouwensprobleem is tussen kiezers en gekozenen, maar wel door te stellen dat sommige onderdelen van de democratie niet meer optimaal werken en nodig aan vernieuwing toe zijn. Want als de noodzakelijke vernieuwing te lang uitblijft, ontstaat er vroeg of laat vanzelf een échte kloof...

Metropolove

2024

*'De rookwolken van de sigaren
wonnen het van de glazen
deuren'*

Rotterdam, een zomeravond in 2024. "Telefoon voor Secretaris Promotie Rotterdam, Landelijk Voorzitter op lijn 3" zegt een meisje zachtjes tegen een van de twee jongheeren op het balkon van het luxe wolkenkrabberkantoor. Grinnikend loopt de jongen naar binnen. 'dat zal vast over de deal met Pechtold

gaan, die ouwe gek zat gisteren flink in het nauw in dat overleg met VNO-NCW. Arme vent.' "Lizá, wil je even je licht laten schijnen op het gastcollege bij de universiteit Leiden?" roept een blond meisje van achter een MacBook "Ze vonden je workshop framing de vorige keer zo goed."

Door: Anne Ardon
Beeld: Julian Lambermon

Van barbecue naar politieke reus

We bevinden ons in het pand van de Jonge Democraten Metropool, de overkoepelende hub van de afdelingen Leiden-Haaglanden en Rotterdam-Rijnmond. Ooit bedacht in 2014 op een zomerbarbecue aan de Kralingse Plas door toenmalig voorzitter Leiden-Haaglanden Assies en aanstormend voorzitter Walgenbach, is in tien jaar uitgegroeid tot de meest succesvolle en mythische regio van de Jonge Democraten. Ooit begon het met feestjes, maar daarna bloeide er al gauw meer op door de noeste arbeid van de samenwerkende besturen. Regionale activiteiten, Zuid-Hollandse blokvorming en een kolossale groei in ledenaantallen volgden al snel. Na een genereuze donatie van een anonieme schenker is deze 'politiek-regionale samenwerking' doorgesloopt naar de organisatie die nu zijn weerga niet kent in Nederland.

aangenomen!' We bekijken een sheet over de approval rates van de voorstellen en deze zakt inderdaad niet vaak lager dan 93%. Waar ze het meest trots op zijn? 'Heb je al om je heen gekeken, joh? Zo'n uitzicht zie je de komende jaren niet meer'.

Geografisch geluk

Wat opvalt is de verscheidenheid van activiteiten die plaatsvinden in het pand: In een aangrenzende ruimte is de transparantie ironisch genoeg ver te zoeken: de rookwolven van de sigaren wonnen het van de glazen deuren. De lachsalvo's zijn desalniettemin niet te missen. Nieuwsgierig vraag ik wat er aan de hand is: 'D66 Zuid-Holland kwam even informeren hoe hun partijprogramma er voor staat', aldus voorzitter Leiden-Haaglanden Storm Engbersen. 'Dat doen we er nu even

alle lokale afdelingen is weggelegd: 'We hebben het geluk gehad dat in 2014 twee besturen hadden die niet alleen geografisch dicht bij elkaar lagen. Daarnaast ligt de politieke hoofdstad van Nederland ook maar in één regio.'

Recept voor succes?

Wat je precies moet doen om een overkoepelende regio op te richten? Belinfante zou het niet weten. 'Tien jaar geleden ontstond er gewoon een goede klik tussen de afdelingen, Rotterdam nam met regelmaat de trein naar Den Haag en andersom. Er ontstond een groepsapp en het idee dat je ook samen activiteiten kan organiseren die normaal te klein zouden zijn voor één afdeling sloeg aan.' Ondanks de samenwerking bleef de roep om zelfstandigheid aan beide kanten bestaan. 'We blijven JD'ers natuurlijk. En ja, de afstand. JD Groningen zou dit natuurlijk ook prima met Maastricht kunnen doen, maar daar word je een maandje of twee later wel een potje depressief van denk ik.' Beter een goede buur dan een verre vriend, aldus de gezamenlijke besturen in Zuid-Holland. Op dat de rest van de afdelingen dat in achtving neemt.

ICTemocratie

'Wat de kracht is van de Metropoolregio? We communiceren gewoon ontzettend goed,' aldus voorzitter JD Rotterdam, Lizá Belinfante. 'Er is geen 'baas' of eindvoorzitter hier, het zijn gewoon de twee besturen die alles overleggen.' De tweeduizend leden die de afdeling rijk is, kunnen via de app Rogarius alle besluiten zien en binnen 48 uur hier mee instemmen of ze afkeuren. 'Als er veel discussie is, verlengen we de termijn nog wel eens. Maar over het algemeen vertrouwen onze leden ons wel,' vertelt Belinfante met een zweem van trots in haar ogen. 'Ja, dat voorstel over een eigen JD-vlag zet natuurlijk wat kwaad bloed, maar ook die is uit eindelijk

bij voor de PS-campagne volgend jaar'. Als ik hem vertel dat Rotterdam-collega het meest trots is op het pand, moet hij lachen. 'Ja, die liefde voor Rotterdam wordt er bij die afdeling grondig ingestampt, je kan ze ook geen ongelijk geven, als meest progressieve stad van Nederland. Ik bedoel, ze waren óók weer de eerste om al die ouderwetse auto's met benzinemotors te verbieden. Was een goed idee, van D66 Rotterdam!' zegt hij met een knipoog. 'Waar ik het meest trots op ben is toch wel de grote invloed die we hebben gekregen door deze overkoepelende laag. Naast activiteiten organiseren, oefenen we nu ook invloed uit in Den Haag, wat we écht leuk vinden.' Engbersen weet niet of dit voor

Voorzitter FNV-Jong:

'Grote verschuivingen arbeidsmarkt'

'Begin niet direct na je
studie een eigen bedrijf'

Robbert Coenmans is met recht één van de meest ongrijpbare Jonge Democraten te noemen. Aan de ene kant is er de losbandige Robbert, die we bij de Jonge Democraten inmiddels allemaal wel redelijk goed kennen. Aan de andere kant is het een verbeterde voorvechter van FNV-Jong. Als voorzitter van de jongerenbond verzet hij bergen werk en zoekt hij alle podia om zijn geluid te laten horen. Geregeld heeft hij overleg met topambtenaren en Tweede Kamerleden, en tussendoor vult hij de ether met zijn oneliners. De geboren Zeeuw schetst een vergezicht van de werkgelegenheid in 2024.

Door: Mart Roumen

Er zijn een aantal ontwikkelingen die het werkend leven drastisch veranderen. Een van die voorbeelden is de reden wáárom mensen gaan werken. "Vroeger werkte men voor het geld; om brood op de plank te kunnen presenteren. Maar langzaam zien we dat mensen meer uit hun werk willen halen. Nu gaat het erom dat je baan leuk is, en nuttig ook. Op feestjes moet je kunnen vertellen waarom je die baan hebt. Dat geldt overigens met name voor de hoger opgeleiden."

Een andere ontwikkeling is van demografische aard. Enkele decennia geleden namen veel ouders kinderen om ervoor te zorgen dat zij hen fysiek en financieel zouden kunnen ondersteunen bij ouderdom. Door de verregaande verzorgingsstaat is het allerm minst vanzelfsprekend dat kinderen zich persoonlijk om hun ouders ontfermen: het argument om kinderen te nemen is niet meer van financiële of hulpbehoevende aard. Sterker nog: tegenwoordig is het erg duur om kinderen te nemen. "Je ziet dat meer en meer mensen de afweging maken dat

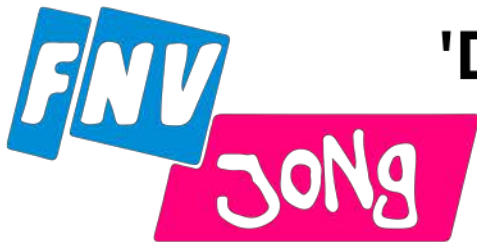
van drie contracten, dan ontslag definitief verleden tijd zijn. Er is geen moment waarbij de drempel om een nieuw of ander contract aan te bieden zo hoog is, dat ontslag een betere optie is."

De angst van veel werknemers is dat op den duur robots en computers hun werk over zullen gaan nemen. Dat verhaal zingt al eeuwen rond. Ten tijden van de industriële revolutie speelde dat ook al. "Volgens mij zijn we daar ook aardig over heen gekomen", schampert Robbert. "De vraag is: draaien we een efficiëntere economie? In Japan zie je dat er weinig economische groei is, maar dat er wel een grote tevredenheid is: met de welvaart gaat het prima. In Nederland scoren we super hoog op alle metingen rondom tevredenheid en geluk. Terwijl ik toch iedereen hoor zeiken", hij lacht even. "Maar wellicht komt dat ook omdat ik bij de vakbond werk."

In de berichtgeving zie je vaak dat er geschreven wordt dat het slecht gaat met een land, als de economie krimpt of niet groeit.

"Maar nu merk je dat ze alleen nog maar bezig zijn met het behouden van wat er is, er zit geen gedegen visie meer achter." Ondanks de kritiek op het functioneren van vakbonden in een snel veranderende markt, ziet Robbert wel toekomst voor het systeem. "Werkgevers blijven goed georganiseerd. Er moet een zeker tegenwicht geboden worden. Dat is nu de vakbond, maar het maakt geen zak uit of die belangen in 2024 door een ander vertegenwoordigd worden. Jeugdwerkloosheid, in welke vorm dan ook, zal altijd blijven bestaan."

Een van de speerpunten van het werk van Robbert is om stageplaatsen ook meer te reguleren. Werkgevers in sommige branches maken misbruik van de diensten die studenten of afgestudeerden aanbieden, zonder daadwerkelijk zicht te kunnen bieden op een betaalde opdracht of baan. "Ik zou ervoor willen pleiten dat er naast het borgen van het lerende aspect ook vaste stagecontracten komen, zodat er duidelijkheid is voor de werkgever en voor de (ex-)student."

'De vraag is: draaien we een efficiëntere economie?'

kinderen te duur zijn. Het is een kostenpost en geen investering meer. Een kind kost ongeveer €200.000, veel mensen die gaan rekenen, hebben daar het geld niet, of niet voor over."

De onvermijdelijke conclusie is dat er in minder kinderen geboren worden en er op de middellange termijn een sterke krimp van de arbeidsmarkt plaatsvindt. "Tegelijkertijd stellen werknemers meer eisen en zal de onderhandelingspositie van de werknemers versterken. Zij kunnen, waarschijnlijk in 2024 al, veel meer voorwaarden en privileges gaan stellen aan de opdrachten die ze uitvoeren. De machtspositie verschuift van werkgevers, naar werknemers."

Dat zal ook zijn weerslag krijgen op de verbanden waarin mensen werken. Oude fulltime dienstverbanden zullen we in de toekomst minder zien. "In 2024 zie ik voor me dat er nog maar één soort contract bestaat. Dat is een contract waarbij je relatief laag instapt, maar iedere maand extra voordelen krijgt. Daarmee zou het beleid

In de ogen van Robbert is het beter om de geluksmetingen als graadmeter te gebruiken dan een goed draaiende economie. "Waarom zouden we heftige maatregelen nemen als iedereen tevreden is met zijn of haar situatie?", vraagt hij hardop.

Werkloosheid in de oudere leeftijdscategorieën, zoals 50'ers, is nu een groter probleem dan ooit. De oorzaak van dit probleem zit hem volgens Robbert in het feit dat ieder contract zo is opgebouwd dat je altijd meer gaat verdienen. Werknemers van boven de 50 zijn dus het allerduurste, terwijl ze niet per definitie het meest productief zijn. "Daar loopt iets scheef", stelt Robbert. "Ik zou pleiten voor een systeem waarbij het salaris rond de vijftigste ook weer af gaat bouwen, zodat werkgevers eerder geneigd zijn om hun personeel te behouden tot het hun pensioen."

Robbert constateert dat de huidige vakbond een achterhoedegevecht aan het houden is. Vroeger hadden vakbonden sterke idealen. Ze pleitten bijvoorbeeld voor een acht-urige werkdag, zodat mensen daarnaast acht uur konden slapen en acht uur konden verheffen.

Niet alleen voor stageplaatsen wil Robbert zich het komende jaar nog hard maken (Hij is in zijn huidige functie verkozen tot zomer 2015, red). Andere ongeorganiseerde zaken, zoals bijbanen en uitzendcontracten moeten ook beter georganiseerd worden. "Ik hoop dat we in 2024 ook het mandaat hebben om CAO's te kunnen afsluiten. Voor nu kan ik niet meer doen dan overal heel erg roepen dat het beter georganiseerd moet worden." In de huidige markt is er een flinke toename van freelance-constructies. Robbert adviseert de Jonge Democraten vooral om niet direct na de opleiding te beginnen als freelancer. "Het juiste netwerk ontbreekt dan vaak. Je kan het beste eerst bij een organisatie stage lopen of gaan werken die in jouw branche toonaangevend is. Zorg dat je daar de contacten opdoet ("steel de database") en begin daar wat opdrachten voor uit te werken in de weekends. Als je merkt dat dit succesvol is, kun je altijd nog overstag en 100% voor jezelf beginnen. Bovendien. Echte ondernemers hebben schijt aan alles, en waarschijnlijk ook aan dit advies. Die moeten gewoon lekker voor zichzelf beginnen."

Dirkjan Tijs, Gedoodverfde voorzitter

De verrassing was niet erg groot toen Dirkjan Tijs bij het laatste Congres in juni werd verkozen als nieuwe voorzitter van de Jonge Democraten. De 26-jarige geboren Nijmegenaar was immers de enige gegadigde voor de positie. "Ik kreeg al in een vroeg stadium te horen dat mensen niet onwelwillend tegenover mijn kandidatuur stonden, dus wellicht ligt het daaraan. Maar jammer is het wel, want concurrentie maakt je alleen maar sterker", vertelt hij in Florin, het huiscafé van de JD in Utrecht. Dirkjans populariteit en ervaring binnen de JD maakten hem een bijna onklopbare tegenstander in de verkiezingsstrijd. Vanaf september mag hij zijn verkiezingsbeloftes in gaan lossen als voorman van het nieuwe landelijk bestuur. "Ik heb het gemist."

Door: Dion Mebius
Beeld: Meriam de Lange

Hij is inmiddels een coryfee te noemen binnen de Jonge Democraten. Dirkjan werd in 2009 lid, zo rond de Europese verkiezingen van dat jaar. Het was een periode waarin er sowieso veel veranderde in zijn leven. "Ik had net een jaar voor de klas gestaan als leraar Aardrijkskunde op de middelbare school en vroeg mezelf af: 'wil ik dit de rest van mijn leven doen?' Het antwoord was nee, dus ik ging weer naar de universiteit." Hij begon aan een studie Politieke Geografie in Utrecht en meldde zich rond die tijd ook aan bij de JD. Het idee om lid te worden van een politieke jongerenorganisatie kreeg hij van een huisgenoot die lid was van het CDJA en zich wekelijks bezighield met zaken waar Dirkjan ook warm voor liep. "Ik denk dat ik de kwaliteiten heb die goed passen bij de rol van voorzitter"

Op zijn conditestaat prijken enkele activiteiten waar hij met veel tevredenheid op terugblijkt. Zo heeft hij goede herinneringen aan de reis naar Israël en de Palestijnse gebieden die hij samen met Ivanka Bloom mogelijk maakte. Het werd een trip om nooit te vergeten. "Onderhandelaars die met John Kerry, de minister van Buitenlandse Zaken van de VS, hadden gewerkt, spraken nu met ons. Geweldig." Ook aan de zorgmasterclasses die hij samen met Suzan Kemperman organiseerde kan hij niet vaak genoeg herinnerd worden. "We vonden dat er te vaak zomaar wat gezegd werd in het zorgdebat. Met sprekers als wijlen Els Borst en Wouter Bos slaagden we er in om de broodnodige genuanceerde discussie op gang te brengen."

voorzitter. Dan denk ik bijvoorbeeld aan hoe we de burger dichter bij de EU kunnen brengen. Er is nog veel onduidelijkheid en vijandigheid binnen de EU-landen. Als daar verandering in komt ziet de toekomst in de Unie er een stuk rooskleurig uit. Daarmee bedoel ik niet dat we mensen de EU op moeten dringen. Ik ben in de eerste plaats een democraat, pas daarna een federalist." Ook zijn hoofdbreken over de zorg zijn in de afgelopen twee jaar niet verdwenen. "De stijgende zorgkosten en de vergrijzing schreeuwen allebei om een vernieuwde aanpak. Er dienen nu eens spijkers met koppen te worden geslagen." Daarnaast zijn duurzame energie en de toenemende digitalisering onderwerpen die hem aan het hart gaan en waar we hem het komende jaar over zullen horen.

'Ik wil de burger dichter bij de EU brengen'

Dirkjan koos echter niet voor de jongerenpartij van het CDA maar voor die van D66. "Ik hechtte in die tijd vooral veel waarde aan het pro-Europese standpunt van die partij, en de Jonge Democraten leken het beste bij me te passen. Na mijn eerste bezoek werd ik meteen actief lid en al vrij snel was ik secretaris politiek bij de afdeling Utrecht. Ik heb een ontzettend leuke tijd bij de afdeling gehad en ben erg trots op de politiek-inhoudelijke werkgroepen die ik daar ben gestart. Uiteindelijk kwam ik wel tot de conclusie dat mijn interesse voor lokale politieke thema's beperkt was." Na anderhalf jaar hield Dirkjan het voor gezien en stelde hij zich kandidaat als secretaris politiek van het landelijk bestuur, een functie die hij vervulde van 2012 tot 2013.

En nu, vijf jaar na zijn eerste kennismaking met de Jonge Democraten, maakt hij zich op om voorzitter te worden. "Ik ben van nature een twijfelaar, maar ik begon de partij en het hebben van een bestuursfunctie toch te missen. Ik denk bovendien dat ik kwaliteiten heb die goed passen bij wat vereist wordt als voorzitter. Ik ken de JD, denk in de geest van de partij en met mijn organisatorische vaardigheden kan ik wel wat van de grond krijgen." Uitdagingen ziet hij zeker ook. "Als voorzitter draag je de verantwoordelijkheid en moet je er voor zorgen dat de band tussen de andere LB-leden optimaal is, zodat je zoveel mogelijk gedaan kan krijgen. Als je in het Landelijk Bestuur zit ben je meestal niet op je mondje gevallen, dus dat wordt nog wel een klus", glimlacht hij.

Zelfs het televisieprogramma EenVandaag klopte bij ze aan. Omdat Suzan Kemperman, tegenwoordig raadslid voor D66 in Arnhem, geen acte de présence kon geven, was het aan Dirkjan om zijn debuut op de bus te maken. "Tot die tijd was ik bijna alleen nog maar geïnterviewd door studenten van de School van Journalistiek", grinnikt hij. "Het ging om de QALY, de kosten voor een extra levensjaar met kwaliteit van leven. Wij stelden dat die kosten maximaal 80.000 per jaar mochten zijn." In de uitzending vertelt hij dat er in de huidige situatie willekeur is ontstaan en het onethischer is om de status quo in stand te houden dan er een prijskaartje aan te hangen. "Het lijkt een kille, economische discussie, maar ik ben blij dat we het hebben gedaan."

'Ik ben in de eerste plaats een democraat, pas daarna een federalist'

Het komende jaar mag hij proberen om ook zijn voorzitterschap tot een succes te maken. De precieze uitwerking heeft nog niet, maar de grove lijnen zitten al in zijn hoofd. "We moeten vooral luisteren naar de input van de leden. Van alle leden. Ik denk dat het landelijk bestuur niet teveel van eigen kracht uit moet gaan maar de ideeën van de rest naar een hoger plan moet tillen. Uiteindelijk ben ik ook maar gewoon een van de 5600 leden die onze vereniging telt."

Dat betekent niet dat Dirkjan zelf geen paradepaardjes heeft. "Natuurlijk heb ik enkele punten die ik zelf wil aansnijden als

Uit bijna elk woord dat Dirkjan uitspreekt sijpelt zijn waardering voor de Jonge Democraten door. De vereniging betekent veel voor hem, geeft hij toe. "De JD maakt een groot deel van mijn leven uit. Soms zelfs groter dan je zou willen, want de studie heeft er meer dan eens onder geleden." Die tijd beschouwt hij niet als verloren. "Je leert ontzettend veel van het werken binnen een vereniging als de deze. De JD is aan de ene kant een platform om je mening te etaleren, en aan de andere kant een katalysator van ideeën. Je komt samen, bedenkt argumenten, discussieert met elkaar... de afgelopen vijf jaren zijn ontzettend belangrijk geweest voor mijn persoonlijke ontwikkeling."

Florin is intussen leeggestroomd. Het barpersoneel is bezig met het opruimen van de laatste glazen die her en der nog op de tafels staan. Dirkjan maakt een praatje met het barpersoneel, dat hij 'inmiddels door en door kent', en vraagt om de rekening. Voordat we afscheid nemen moet hem nog wat van het hart. "De Jonge Democraten is voor mij bovenal een ontzettend aangenaam gezelschap waar iedereen zich thuis kan voelen en, bovenal, wordt gerespecteerd om wie die is. Nooit wordt iemand uitgelachen vanwege een afwijkend uiterlijk, karakter of een mening die niet in ieders straatje past. Dat is een ontzettend waardevol gegeven bij een vereniging als deze. En dat is ook waarom ik er zo trots op ben om voorzitter te mogen zijn van deze toffe groep mensen."

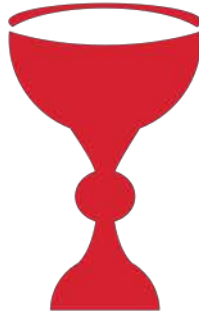

**JD / JOVD
SUMMER
SCHOOL**

Door: Milan Assies

Van 1 tot en met 5 augustus heeft de derde editie van de JD / JOVD International Summer School plaatsgevonden. Het evenement had als thema 'The Hague, International City of Peace and Justice' en telde dit jaar 30 deelnemers van maar liefst negen nationaliteiten. Er was een gevarieerd programma dat bestond uit interessante sprekers, politieke simulatiespellen en natuurlijk bezoeken aan enkele van de vele instituties die Den Haag rijk is. Zo werd Europol bezocht, was er een rondleiding door het parlement en maakten alle deelnemers van de gelegenheid gebruik een selfie te maken bij de Nobelprijs voor de Vrede, tijdens de rondleiding door het OPCW. Ook de Nederlandse cultuur kwam aan bod. Er werd namelijk op zaterdag de Canal Parade bezocht, tijdens de Amsterdam Gay Pride. Hoe onbekend dit evenement voor sommige deelnemers ook mocht zijn, aan het einde van de dag bleek iedereen enorm enthousiast en maakten sommigen zelfs plannen om ook volgend jaar aanwezig te zijn. Al met al was de Summer School ook dit jaar weer geslaagd. Met enthousiaste deelnemers, een vol programma, mooi weer (op z'n minst in Den Haag) en natuurlijk ook mooie feestjes kunnen de JD en JOVD met een goed gevoel terug kijken op dit evenement. En natuurlijk, over een half jaar met goede moed aan de organisatie van de vierde editie beginnen.

Scoren!

De DEMO vindt het erg belangrijk dat afdelingen hun geluid kunnen laten horen, zodoende is er een rubriek bedacht waarbij de afdelingen van de Jonge Democraten punten kunnen scoren per media-uitlating. Het systeem werkt heel simpel. Verschijn je ergens in de lokale, regionale of zelfs landelijke media, dan krijg je daar punten voor met je afdeling.

In de praktijk gebeurt het vaak (lees: altijd) dat media elkaar napraten, om die reden krijgt iedere verschillende boodschap één keer punten, waarbij het grootste medium leidend is voor het aantal punten dat de afdeling ontvangt.

Amsterdam

Jongerenakkoord voor coalitie Amsterdam - 1 punt
Fietsdepot Amsterdam - 1 punt
Gratis drugs in Westerpark - 3 punten

Arnhem-Nijmegen

Havanna aan de Waal - 2 punten

Brabant

Grensactie Baarle Nassau - 3 punten
Pendelactie Weert-Hamont - 1 punt
Gay Village - 2 punten
Financiële steun RKC - 2 punten

Groningen

MDMJA - 1 punt
Financiële steun FC Groningen - 2 punten
Oproep legale wietteelt - 2 punten

Leiden-Haaglanden

Interviews PJO's in Den Haag - 1 punt

Limburg

Aankondiging nieuwe voorzitter JD Limburg - 2 punten

Rotterdam

Leefbaar & Trias Politica - 1 punt
MDJMA (Open Rotterdam) - 1 punt

'WAAROM hebben we niet naar de JD geluisterd? in 2014'

Tijdens het Lustrumweekend waren er flipovers waar iedereen op mocht schrijven hoe de toekomst eruit zou zien. Als redactie kunnen we wel zeggen dat we blij zijn dat er tot op heden nog geen foto's uitgelekt zijn. Als we het namelijk écht voor het zeggen zouden hebben.....

ECONOMIE IN 2024

Meest bijzondere bezuinigingsmaatregel:

Crowdfunding voor verzorgingstehuizen (Wiebe J.)
Ziektebestrijding middels celmodificatie (Patrick S.)
Geliberaliseerde orgaanhandel (Robbert C.)

EUROPA in 2024

Publieke opinie over EU in 2024

De soevereiniteit van de EU moet beschermd worden tegenover de VN-o-fiele D66-elite (Leon P.)
Waarom hebben we in 2014 toch niet naar de JD geluisterd? (Patrick S.)
Eén volk, één rijk, en één democratisch gekozen Pechtold (Carlo S.)
Albanië wint het Eurovisie Songfestival (Robbert C.)

INTEGRATIE IN 2024

Welke migrantenstroom heeft afname?

Limburgers (meerdere indieners)
Vogels, zo irritant (Robbert C.)
Mensen uit de periferie die de randstad komen bevolken (Dean G.)
Supersexy topmodellen die normale vrouwen super onzeker maken over hun mega sexy lichaam (Silke S.)

DEFENSIE IN 2024

Hét wapentuig?

De reïncarnatie van Gordon (Niels J.)
Op afstand bestuurbare virussen (Patrick S.)
ADO-supporters (Erik V.)
Angry Birds (Ruben W.)

DEMOCRATIE IN 2024

Hoe betreft de overhead de burger?

De dictatuur betreft de burger niet (Sander C.)
De burger wordt wegbezuinigd (Carlo S.)
De vraag is: hoe geeft de burger de overhead input bottom-up (Tom K.)
Tovenaars (Robbert C.)

Tovenaars (Robbert C.)

ONDERWIJS Hoe betalen studenten hun studie?

Gesponsord door het bedrijfsleven (Silke S.)
Basis inkomen vouchers (Evi D.)
Studeren is achterhaald, iedereen zoekt alles online op (Joske U.)
Werken in zoutmijnen (Robbert C.)

JONGE DEMOCRATEN IN 2024

Succesvolste JD'er in 2024

Dean Glasbergen, directeur UVW (Lilian O.)
Daphnie Ploegstra, eerste vrouwelijke premier Griekenland (Cars R.)
Luc Dabekaussen, dictator van een onafhankelijk Limburg (Erik V.)
Robert Landheer, landheer (Patrick S.)
Nikie van Thiel, de nieuwe heleen Mees, maar dan zonder dode vogels (Marianne M.)
Mart Roumen, eerste premier namens Christen Unie (Carlo S.)

DIGITAAL

Waar maakt Pieter Rogaar zich zorgen om in 2024?

Zijn robotkat (Robbert C.)

Of robots wel vrij kunnen denken? (Peet W.)

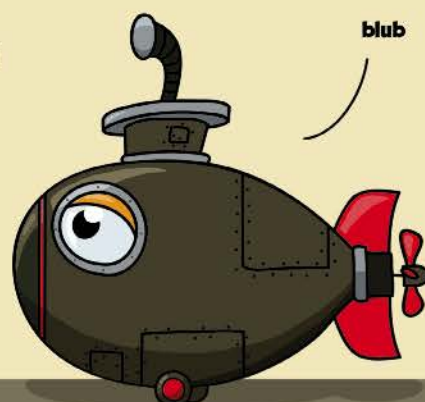
De looks van zijn tien jaar jongere vriendin (Anoniem)

0110100101101011
Robgaard

Robbert Coenmans:

"In 2024 zijn er omgekeerde duikboten waarmee vissen op het land kunnen leven."

Lieve Robert

DE KRANT VAN WAKKERE JONGE DEMOCRATEN

No. 4 — 2e jaargang — Hoofdredactie: mr. Paroza — 1,2/3 p

Boek Boris nu voor
vriendelijk prijsje!

te koop
bij iedere
willekeurige
afdeling

Secretaris Promotie
grijpt
comming out-dag
aan?

'Bouwman en
De Koning
maken
binnenkort
affaire
openbaar'

Uitgelekte beelden vergadering oud Landelijk Bestuur

Lieve Robert,

Wat ik nu toch weer heb meegemaakt
is weer zo ongelooflijk. Ga zitten en
spits je oren!

Er was een samenzwering,
Robert. Geheim beeldmateriaal is
stiekem doorgestuurd, en we kunnen
het maar één keer bekijken, daarna
zal het vernietigd worden. Wat het is?
Oh Robert. Ik ben zo verheugd om te
vertellen dat we beeldmateriaal van
een gemiddelde vergadering van
het oude Landelijk Bestuur hebben
weten te bemachtigen. Ga zitten,
neem een glas Jenever en geniet.

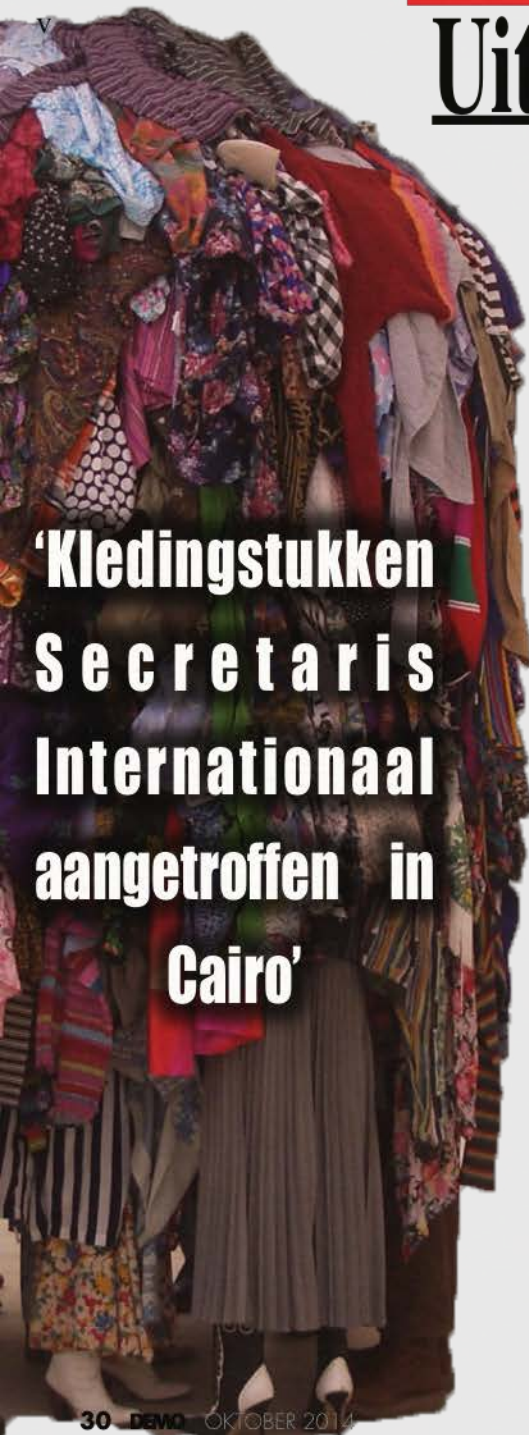
Haha, wat een stel Robert! En
wat een opening ook! Dan zit je daar
met al dat intellect bij elkaar en dan
begint de voorzitter de vergadering
met "Vroem Vroem. Ik ben een auto",
echt héél raar! En dat alleen maar om te
verexcuseren dat hij iets later is. En oh!
Wat gebeurt er nou?! Kijk daar rechts
Robert! Wat uit de hoogte! Zij blaast
terwijl ze uitroept dat 'In Amsterdam

de vergaderingen tenminste altijd op
tijd begonnen', vervolgens kijkt ze
boos en dominant de andere kant op.
Zo hooghartig Robert! Echt niet mijn
type mens! Nee hoor. Bah!

En Robert. Ik snap dat je
penningmeester bent. Althans.
Daarvoor moet je natuurlijk wel een
slag van de molen hebben gehad.
Maar om nou alles ALTIJD over geld
te laten gaan, dat is wel heel apart. En
wat een rare stem ook, zo laag en hard.
Het lijkt wel een circusdirecteur. Hihi!
Ow wat een stel samen Robert. En kijk
daar aan de rechterkant, die probeert
wat uit te spreken, maar niemand kan
het verstaan. Haha oh wat genant. "Jou
my dyn han jou my dyn hert. Asto it
doarst mei my", zoiets. Hoe kun je
nou persvoorlichter zijn met zulke rare
teksten. Zelfs in Groningen verstaan
ze dat niet Robert!

Laten we weer even gaan
kijken. Wat dom van die man Robert!
Natuurlijk hebben ze geen Tinder in
Athene! En wat raar ook dat ze dit

'Kledingstukken
Secretaris
Internationaal
aangetroffen in
Cairo'

'Pechtold ontkent
fractie te slaan'

Waalse voorzitter Amsterdam: 'Volksliederen moeten gezongen worden!'

UTRECHT Tijdens het organisatorisch congres in Utrecht roerde de voorzitter van de afdeling Amsterdam zich. Tijdens de banierenmotie – waarbij het verbieden van vlaggen tijdens congressen centraal stond – toonde de voorzitter zich solidair met de tegenstanders. “Chauvinisme is een groot goed”, riep hij in de inspraakmicrofoon. Veel instemmende Zeeuwen en andere periferianen knikten instemmend. Een met Limburgse vlag omhulde Limburger had het over dat vlaggen meer effect hadden dan alleen het tonen van chauvinisme. Hij vond dat het ‘bravoure, cachet en stimmung’ gaf aan congressen van de Jonge Democraten. Na afloop van de speech balde de Waalse voorzitter

'Jeroen Pauw, 200? , Ik zeg helemaal niets'

tijdens een vergadering bespreken, is er niets gebeurd in de wereld ofzo?! Hij moet wel echt heel wanhopig zijn als je dit soort datingapps gaat bespreken in een vergadering. Wel grappig trouwens dat de jongste van het stel er gelijk op reageert! Kijk! Ze pakt haar telefoon, ongetwijfeld gaat ze dit lekken aan haar roddelvriendinnen? Denk je ook niet Robert?

Waarom stopt iedereen met praten Robert? Oh het lijkt alsof de fluitketel af gaat. Een fluitketel! Ken jij nog iemand met zo'n ding? Zoveel gas kost dat, Robert! Ik denk dat de commissie duurzaamheid dat nooit zou tolereren. Iedereen kijkt opeens één kant op, wat is daar Robert? Die cameraman is ook zo traag. Zou het. Nee! Dat kán toch niet! Dat geluid kwam uit de Secretaris Politiek.

Ohh, hihi, eigenlijk mogen we hier helemaal niet om lachen Robert.

En dat jurkje dat die vrouw aan heeft. Dat kán toch niet! Zo jaren '00! Echt afzichtelijk. Zeker bij een formeel moment als een bestuursvergadering. Wat zeg je Robert, in de fik steken? Nee dat gaat echt te ver! Gedraag je!

Ik weet het even niet meer Robert! Ik heb behoefte aan drank. Wat? Heb jij die hele fles al opgezopen? Barbaar! Ik ga nu naar de Wijnand Fockink. Mezelf bedrinken met Robbert Nijboer. Waar moet het heen met deze wereld?!

Colofon

31e jaargang - nummer 3 - oktober 2014
DEMO is een uitgave van de Jonge Democraten, onafhankelijke politieke jongerenorganisatie sinds 1984.
Oplage 5500 stuks

Hoofdredacteur:
Mart Roumen

Adjuncthoofdredacteur:
Dion Mebius

Redactie:
Tom Kunzler (gelegenheid), Jesse de Jong,
Julian Lambermon, Michiel van der Linden,
Timothy Langstraat, Kavita Huizing, Malu
Pasman, Nikolai Jacobs

Politieke cartoon:
Tom van Boekholt

Fotografie:
Meriam de Lange, Marleen Kroon, Lieze
Glas

Vormgevers:
Niels Joormann, Niels Dowgwillo, Ingrid
Weerts, Edwin Bakker (hoofd), Nick Leone

Eindredactie:
Malu Pasman, Mart Roumen

De DEMO bedankt verder:
Dries van Agt, Sjoerd Sjoerdsma, Ilja
Boelaars, Anne Ardon, Robbert Coenmans,
Vincent Maessen, Rens Raemakers, Milan
Assies, Dirkjan Tijs, Tom Kunzler, Mike
Joosten, Peet Wijnen, alle aanwezigen
Istrumweekend, mr. Paroza, La Chouffe, alle
afdelingen en het landelijk bestuur!

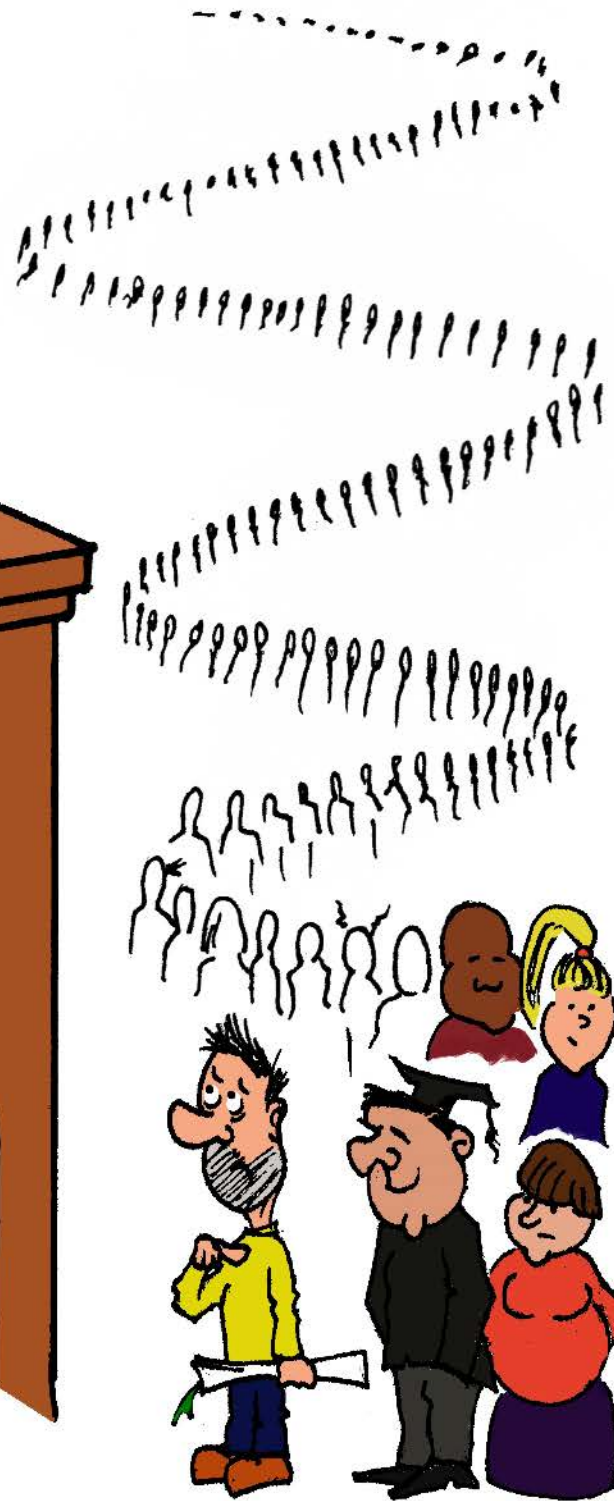
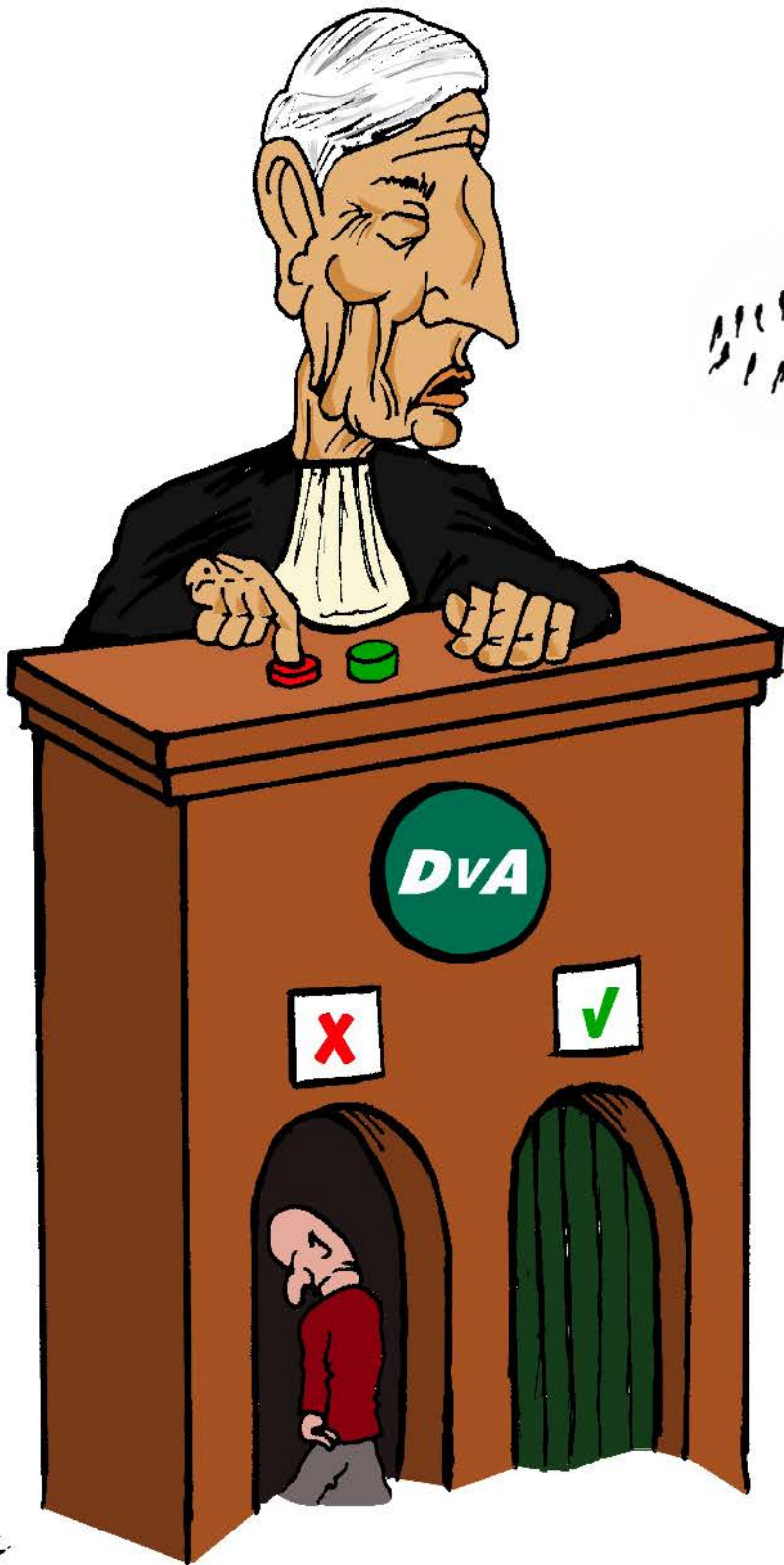
Landelijk bestuur JD
Postbus 660
2501 CR Den Haag
070 - 364 19 17
info@jongedemocraten.nl
www.jongedemocraten.nl

Drukker
Veldhuis Media BV
Kanaaldijk OZ 3
8102 HL Raalte
Postbus 28100 AA Raalte
0572 - 34 97 00
info@veldhuis.nl
www.veldhuis.nl

Wil je DEMO voortaan liever alleen digitaal
ontvangen? Mail dan naar digidemo@
jongedemocraten.nl.

Adverteren in DEMO?
Mail naar demo@jongedemocraten.nl.

NIEUWE DEMOCRATIE VOLGENS DRIES

FB